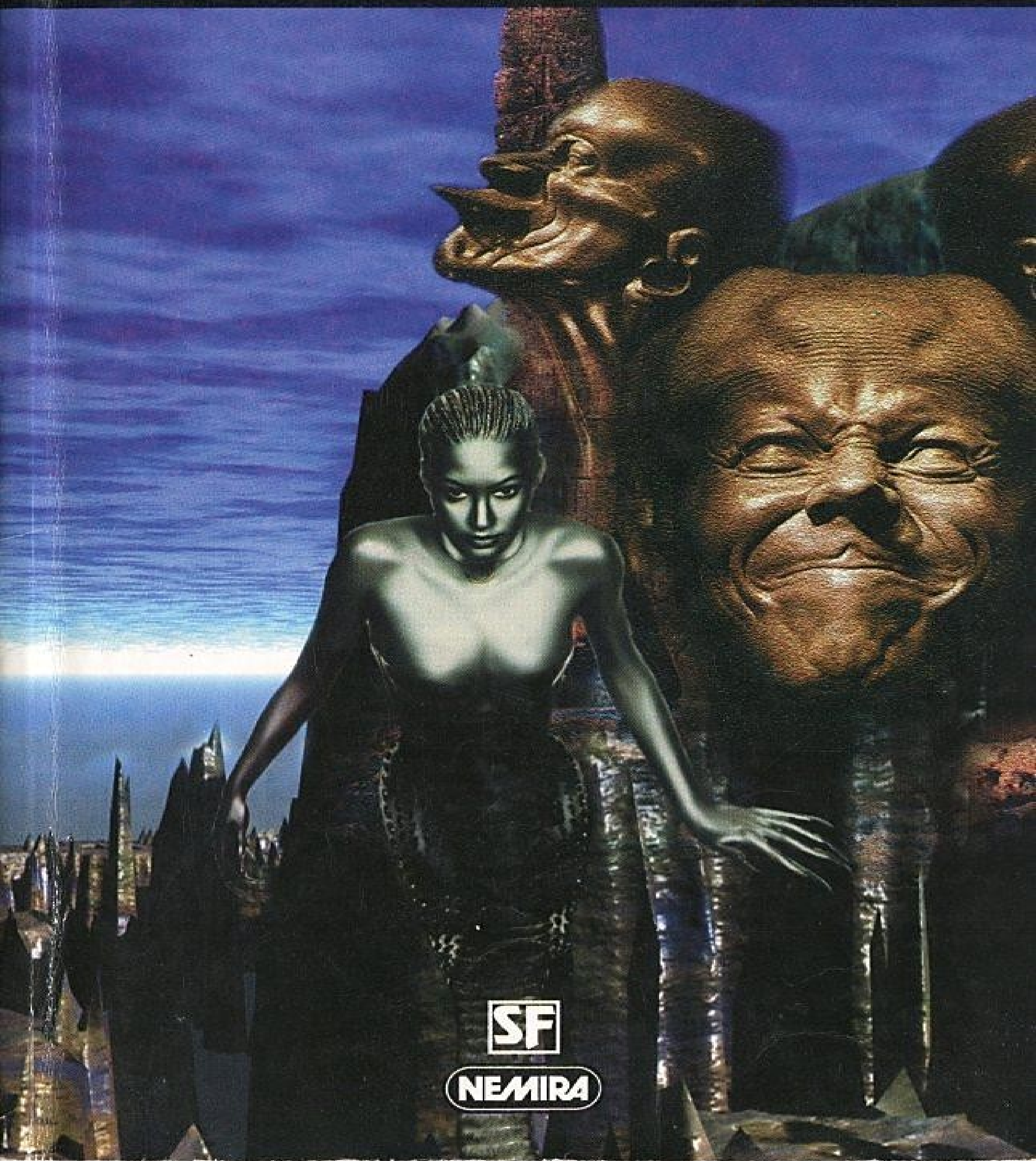
Abraham Merritt

CHIPUL DIN ABIS

Abraham Merritt

CHIPUL DIN ABIS

- THE FACE IN THE ABYSS -

Traducere din limba engleză de
LIVIU RADU

Colecţie coordonată de
MIHAI DAN PAVELESCU

CUPRINS

1. SUARRA

Nicholas Graydon îl întâlnise pe Starrett în Quito. Mai bine zis, Starrett fusese cel care îl căutase. Graydon auzise de aventurierul celebru de pe Coasta de Vest, dar drumurile lor nu se încrucişaseră niciodată. I-a deschis uşa vizitatorului, plin de curiozitate.

Starrett intrase direct în miezul problemei. Auzise Graydon de legenda despre caravana ce-i aducea lui Pizarro răscumpărarea pentru Inca Atahualpa? Despre faptul că, aflând de uciderea monarhului lor de către ucenicul măcelar ajuns conchistador, incaşii s-au întors din drum şi au ascuns comoara undeva, în sălbăticia Anzilor?

Graydon cunoştea legenda. Chiar căutase comoara. I-a comunicat acest lucru lui Starrett, iar individul a confirmat.

— Ştiu unde este, a zis el.

Graydon a izbucnit în râs.

Până la urmă, Starrett l-a convins că exista ceva după care merita să umble.

Lui Graydon îi plăcuse bărbatul acela înalt. Emana o spontaneitate care-l făcuse să ignore stropul de cruzime din expresia ochilor şi a gurii. Starrett îi spusese că mai avea doi parteneri, tovarăşi vechi... Graydon a întrebat de ce-l cooptau şi pe el. Starrett i-a răspuns fără ocolişuri. Fiindcă ştiau că putea plăti cheltuielile expediţiei. Comoara o s-o împartă în mod egal. Chiar dacă nu găseau nimic, tot profitau de faptul că Graydon era un inginer minier de clasă. Regiunea gemea de minereuri. Urma să descopere el ceva din care să scoată bani...

Graydon s-a gândit bine. N-avea nici o treabă. Împlinise treizeci şi patru de ani şi, de când absolvise Facultatea de Mine de la Harvard, cu unsprezece ani în urmă, nu petrecuse niciodată o vacanţă adevărată. Acum şi-o putea permite. În cazul cel mai rău, o să se distreze.

După ce s-a întâlnit cu prietenii lui Starrett (Soames, un yankeu înalt, slab, taciturn, aspru, şi Dancret, un francez

scund, cinic, amuzant), au întocmit un contract şi l-au semnat.

Au mers cu trenul până la Cerro de Pasco, oraşul de unde începea călătoria lor prin sălbăticie. După o săptămână, împreună cu opt catâri şi şase *arrieros,* adică hamali, se aflau în mijlocul aglomerării de piscuri printre care, conform hărţii lui Starrett, trecea drumul lor.

Harta îl convinsese pe Graydon. Nu era trasată pe pergament, ci pe o foiţă subţire, flexibilă, din aur. Starrett o scosese dintr-un tub mic, tot din aur, cu o lucrătură antică, şi o desfăşurase. Graydon o examinase, dar nu văzuse nici o hartă. Nici altceva. Atunci, Starrett o ţinuse într-un anumit unghi, iar semnele de pe ea deveniseră clare.

O lucrare cartografică minunată. De fapt, reprezenta mai degrabă o pictură, decât o hartă. Ici-colo, simboluri ciudate, despre care Starrett susţinea că sunt semne săpate în piatră, de-a lungul drumului. Marcaje ale vechii rase, care să o ajute să-şi recupereze comoara, după ce spaniolii urmau să fie alungaţi din ţară.

Acestea indicau ascunzătoarea aurului strâns pentru răscumpărarea lui Atahualpa, sau altceva? Starrett aşa susţinea. Graydon nu era convins. Nici nu credea povestea lui despre felul în care ajunsese în posesia foiţei de aur. Oricum, existase un motiv pentru desenarea hărţii. Unul deosebit, având în vedere modul în care fuseseră făcute însemnările. La capătul drumului trebuia să se găsească un lucru interesant…

Au descoperit semnele săpate în stâncă, exact aşa cum le indica fâşia de aur. Le urmau veseli şi încrezători, trei dintre ei făcând deja planuri cum să-şi cheltuiască partea din comoară. Curând, au pătruns în pustietăţi nemarcate pe hărţi.

Hamalii începuseră să cârtească. Susţineau că se apropiau de o regiune blestemată, Cordillera de Carabaya, unde locuiau numai demoni. Ofertele de a le mări leafa, ameninţările, rugăminţile n-au folosit la nimic. Într-o dimineaţă, cei patru s-au trezit că *arderos* dispăruseră, împreună cu jumătate dintre catâri şi cu majoritatea

proviziilor.

Au grăbit ritmul. Apoi, semnele au dispărut. Sau rătăciseră drumul, sau harta care îi condusese atât de departe nu arăta adevărul până la capăt…

Regiunea în care pătrunseseră era bizară. Nici urmă de indieni, deşi cu două zile înainte poposiseră într-un sat quicha, unde Starrett se îmbătase criţă cu alcoolul tare, distilat de localnici. Hrana se găsea cu dificultate. Puţine animale, puţine păsări…

Mai gravă era schimbarea ce se petrecuse cu tovarăşii lui Graydon. Pe cât de încrezători fuseseră atunci când succesul păruse cert, pe atât de descurajaţi se dovedeau acum. În permanenţă beat, Starrett alterna momentele de pălăvrăgeală zgomotoasă cu stările de furie turbată.

Dancret era tăcut şi iritabil. Soames părea să fi ajuns la concluzia că Starrett, Graydon şi Dancret complotau împotriva lui, că pierduseră drumul în mod intenţionat sau şterseseră semnele. Se relaxau numai când îi ţineau companie lui Starrett şi beau din alcoolul distilat luat de la quicha. În acele momente, Graydon avea senzaţia neplăcută că îl considerau vinovat de insucces, că viaţa îi atârna de un fir de păr…

În ziua în care a început marea aventură a lui Graydon, acesta se întorcea în tabără. Plecase de dimineaţă, după vânat. Dancret şi Soames porniseră într-o căutare disperată a marcajelor care lipseau.

Deşi întrerupt la mijloc, strigătul fetei sunase ca o confirmare a tuturor temerilor lui. Ca o materializare a ameninţării pe care o simţea de când îl lăsase pe Starrett singur în tabără, cu câteva ore în urmă. Avusese sentimentul apropierii culmii ghinionului. Şi iată că presentimentul i se adeverise!

A luat-o la fugă pe panta ce ducea spre grupul de *algarroba,* de un verde-cenuşiu. Alături de care se afla cortul.

De ce nu mai striga fata? I-a răspuns un chicotit. Gros, ca de satir…

Pe jumătate culcat, Starrett ţinea fata pe genunchi. O

apucase cu braţul stâng de gât, iar cu degetele îi astupase gura, împiedicând-o să strige. Îi ţinea mâinile cu mâna lui dreaptă şi cu piciorul drept îi apăsa gleznele.

Graydon l-a apucat de păr, şi-a strecurat braţul în jurul gâtului acestuia şi i-a tras capul pe spate..

— Dă-i drumul! a ordonat el.

Aproape sufocat, Starrett s-a înmuiat. Apoi s-a încordat şi a sărit în picioare.

— De ce dracu' te bagi?

Şi-a îndreptat mâna spre pistol. Graydon i-a tras un pumn în bărbie, arma i-a alunecat pe pământ, iar Starrett a căzut peste ea.

Fata se ridicase şi fugise.

Graydon nu a urmărit-o cu privirea. Se dusese, fără îndoială, să-i aducă pe bărbaţii din tribul ei, probabil înspăimântătorii aymara, pe care nici măcar incaşii din vechime nu-i supuseseră şi a căror răzbunare Graydon nu îndrăznea să şi-o închipuie…

S-a aplecat spre Starrett. Din cauza băuturii şi a pumnului, acesta fusese scos deocamdată din circulaţie… Dacă Dancret şi Soames s-ar întoarce mai devreme… în trei ar lupta mai bine… Poate ar reuşi să scape… însă ar trebui ca ei să apară imediat, pentru că fata putea să se ivească, din clipă în clipă, cu războinicii răzbunători… probabil că acum le povestea ce păţise…

S-a întors…

Fata stătea acolo şi-l privea.

Sorbindu-i din ochi frumuseţea, Graydon a uitat de bărbatul de la picioarele lui. A uitat de toate.

Pielea ei era ca fildeşul imaculat. Strălucea prin pânza uşoară, chihlimbarie, ce semăna cu o mătase subţire, care o învăluia. Ochii ovali, uşor migdalaţi, ca ai egiptenilor, cu miez de noapte în pupile. Nasul mic, subţire. Sprâncenele drepte, negre, apropiate. Părul noros, ceţos, neguros ca smoala. O plasă de aur îi încingea fruntea. În ea se împleteau samur şi pene argintii de *caraquenque* – pasărea al cărei penaj fusese destinat, pe vremuri, doar prinţeselor incaşe.

Deasupra coatelor purta brăţări de aur, ce ajungeau până aproape de umerii delicaţi. Avea picioare mici, în coturni din piele de căprioară. Era zveltă şi mlădioasă, ca Fecioara Salcie ce-l aşteaptă pe Kwanrion, iar când trece prin Lumea Copacilor, strecoară în ei focul verde al vieţii…

Nu era indiană… nici fiică a vechilor incaşi… nici spaniolă… Nu aparţinea nici unei rase pe care o cunoştea.

Pe obraji avea zgârieturi – urmele degetelor lui Starrett. Le-a atins cu mâinile ei lungi şi uşoare. Apoi a vorbit în limba aymara:

— E mort?

— Nu, i-a răspuns Graydon.

În adâncul ochilor ei scânteia o flacără fierbinte. Ar fi jurat că de bucurie…

— Bine! Nu voiam să moară… cel puţin nu în felul ăsta… a adăugat ea, gânditoare.

Starrett a mormăit ceva. Fata şi-a atins din nou zgârieturile de pe obraji.

— E foarte puternic! a murmurat ea.

Graydon simţea admiraţie în şoapta fetei. S-a întrebat dacă nu cumva frumuseţea ei reprezenta doar masca unei femei primitive, dornică de o putere brutală.

— Cine eşti?

L-a privit îndelung.

— Sunt Suarra, a răspuns, în cele din urmă.

— De unde vii? Ce eşti? a întrebat Graydon.

Fata nu i-a răspuns, ci s-a interesat, la rândul ei:

— E duşmanul tău?

— Nu. Călătorim împreună.

— Atunci de ce l-ai împiedicat? De ce nu l-ai lăsat să facă ce voia?

Graydon a tresărit. Întrebarea, cu toate implicaţiile ei subtile, îl duruse.

— Ce-ţi închipui că sunt eu? a răspuns, enervat. Nici un bărbat n-ar permite asemenea lucruri!

L-a privit curioasă. Faţa i s-a destins. A făcut un pas spre el, pipăindu-şi iar julituirile..

— Nu te miri, a zis ea, *nu* te miri că nu mi-am adus

oamenii să-l pedepsească, aşa cum merită?

— Mă mir, a recunoscut, cinstit, Graydon. De ce nu-i aduci, dacă sunt destul de aproape încât să te audă?

— Ce făceai, dacă-i chemam?

— Nu le îngăduiam să-l prindă viu. Nici pe mine.

— Poate de-aia nu-i chem, a spus ea încet.

Apoi, deodată, i-a zâmbit. Bărbatul s-a apropiat cu un pas, iar fata i-a întins mâna.

— Eu sunt Suarra. Şi sunt Moartea!

Graydon a tresărit. Sesizase frumuseţea ei nepământească. Să fi fost adevărate legendele despre Cordillera bântuită? Nu se îndoise niciodată că în spatele terorii indienilor exista ceva real. Fata era un spirit, un demon? O clipă, închipuirea a părut a fi mai mult decât închipuire… Apoi, raţiunea a învins. Fata asta, un demon! A izbucnit în râs.

— Nu râde! Moartea de care pomenesc nu-i cea cunoscută de voi, oamenii care trăiţi dincolo de zidurile ce înconjoară oraşul nostru ascuns… Trupul vostru poate trăi, dar în el va fi moarte… Mai mult decât moarte… până se va transforma, într-un fel îngrozitor… Iar atunci locatarul temporar al trupului-gazdă, cel care vorbeşte prin buzele lui, se va schimba într-un mod şi mai înfiorător… Nu ţi-aş dori ca acea moarte să vină la tine!

Oricât de ciudate fuseseră cuvintele Suarrei, Graydon abia le auzise. Pierdut în admiraţia frumuseţii ei, nu le pricepuse sensul.

— Nu înţeleg cum aţi trecut de Vestitori… Cum de n-aţi fost observaţi… Nici cum aţi pătruns atât de adânc în acest teritoriu interzis. Spune-mi, de ce-aţi venit aici?

— Am sosit de departe, pe urmele unei mari comori de aur şi pietre preţioase. Comoara lui Inca Atahualpa. Au existat anumite semne care ne-au îndrumat. Apoi le-am pierdut. Şi ne-am rătăcit…

— Atahualpa… incaşi… nu ştiu nimic de ei. Oricine ar fi fost, n-au ajuns în aceste locuri. Iar comoara lor, oricât de mare ar fi, nu înseamnă nimic pentru mine… pentru Yu-Atlanchi, ale cărui comori sunt ca pietrele în albia râului! Ar

fi însemnat un grăunte de nisip printre multe altele! Apoi, după o scurtă pauză, a adăugat, uluită, de parcă ar fi vorbit singură: Nu pricep de ce nu i-au zărit Vestitorii… Mama ştie, cu siguranţă… Trebuie să mă duc neîntârziat la Mama…

— Mama? s-a interesat Graydon.

— Mama-Şarpe!

Şi-a luat privirea de la el, apoi a atins o brăţară de la încheietura dreaptă. Apropiindu-se, Graydon a văzut că pe brăţară era prins un disc pe care fusese gravat, în basorelief, un şarpe ce avea cap, piept şi braţe de femeie. Stătea încolăcit în jurul unui vas mare, după aparenţe, ridicat pe labe de patru animale. Cu atâta atenţie privea făptura încolăcită, încât nu a remarcat înfăţişarea acestora. A înţeles că nu era vorba de capul unei femei, ci de al unei reptile!

Avea formă de şarpe – dar atât de mult îl feminizase artistul, atât de mult sugera feminitatea, prin fiecare linie, încât vedeai o femeie, uitând că acesta reprezenta un cap de reptilă…

Ochii din piatră sclipeau purpuriu. Graydon simţea că acei ochi trăiau, că undeva, departe, ceva viu îl privea prin intermediul lor… Că exprimau, de fapt, prelungirea acelei… fiinţe.

Fata a atins unul dintre animalele care ridicau vasul.

— Xinli, a zis ea.

Uluirea lui Graydon a crescut. Ştia ce fel de animale erau! Şi îşi dădea seama că privea ceva incredibil!

Dinozauri! Saurienii monstruoşi care stăpâniseră Pământul cu milioane de ani în urmă şi fără a căror dispariţie nu ar fi apărut niciodată omul.

Cine să ştie, în sălbăticia Anzilor, de dinozauri? Cine ar fi putut să-i reprezinte cu atâtea detalii pline de viaţă? Abia recent, ştiinţa descoperise ce semnificau în realitate oasele lor, îngropate de atâta vreme, încât rocile se topiseră în jurul acestora, într-un tipar tare ca diamantul… Cu multă trudă, folosind toate resursele moderne, ştiinţa pusese acele oase la un loc, ca un copil uimit care potriveşte piesele unui puzzle, şi reuşise ceea ce se considera a fi

reconstituirea demult dispărutelor himere ale coşmarurilor tinereţii Pământului.

Iar aici, departe de orice ştiinţă, cineva modelase nişte monştri pentru brăţara unei femei… însemna că acela avusese în faţă fiinţele vii pe care le reprezentase. Sau imaginile lor, făcute de oamenii din vechime care le văzuseră… Oricare variantă era incredibilă.

Cum se numea poporul căruia îi aparţinea? spusese un nume… Yu-Atlanchi…

— Suarra, a întrebat Graydon, unde e Yu-Atlanchi? Aici?

— Aici? a făcut ea, râzând. Nu! Yu-Atlanchi este Ţara Străbună. Ţara Ascunsă, în care au domnit, odată, Cei Şapte Stăpâni şi Stăpânii Stăpânilor… Aici conduc doar Mama-Şarpe şi… alţii. Locul ăsta, Yu-Atlanchi! a exclamat, amuzată. Din când în când, vânez aici cu… A ezitat, privindu-l ciudat. Aşa m-a prins cel care zace acolo… Vânam. M-am îndepărtat de însoţitorii mei. Uneori îmi place să vânez singură. Am venit spre aceşti copaci şi am văzut un tetuane, cortul vostru. M-am pomenit în faţa lui. Am fost prea uimită ca să-l lovesc cu una din astea, a adăugat ea, arătând o tolbă aflată la câţiva paşi. Înainte de a-mi reveni din uluială, m-a prins… Apoi ai venit tu…

Graydon privise spre locul arătat de ea. Pe pământ zăceau trei lănci subţiri, strălucitoare, cu mânere din aur. Două dintre ele aveau vârfurile ascuţite şi păreau făcute din opal fin. Cel de-al treilea era un smarald transparent, fără pată… Toate aveau lungimea de şase inci[1] şi lăţimea bazei de trei, cu vârful ascuţit şi muchiile tăioase.

În praf zăceau bijuterii nepreţuite! în vârful unei lăncii din aur! Pe Graydon l-a cuprins o panică subită. Uitase de Soames şi Dancret! Ar fi putut să se întoarcă în timp ce fata era acolo! Fata, cu bijuteriile ei, cu lăncile cu geme în vârf… Şi cu frumuseţea ei…

— Suarra, a zis Graydon, trebuie să pleci. Repede! Acest om şi cu mine nu suntem singurii de pe-aici. Mai sunt doi, în apropiere. Ia-ţi lăncile şi pleacă. Altfel, n-o să te pot salva.

— Crezi că…

[1] Un inci = 2,54 cm (n. tr.).

— Ţi-am spus să pleci! a întrerupt-o el. Oricine eşti, de oriunde ai fi, pleacă şi stai departe de locul ăsta! Mâine o să încerc să-i conving să ne mutăm în altă parte. Dacă ai luptători, să vină să ne batem, dacă asta vrei. Dar ia-ţi lăncile şi pleacă!

Faţa s-a aplecat spre tolbă şi a ridicat lăncile. I-a întins-o pe cea cu smarald în vârf.

— Primeşte-o! Să-ţi aminteşti de Suarra.

— Nu, a refuzat-o el. Pleacă!

Dacă ar fi văzut ceilalţi bijuteria, ştia că n-ar fi reuşit să-i convingă să plece. Starrett o zărise, bineînţeles, dar putea să pretindă că povestea lui fusese visul unui beţiv…

Fata îl privea cu un interes subit. Şi-a scos brăţările şi i le-a întins, împreună cu lăncile.

— Vrei să le iei şi să-ţi părăseşti partenerii? Aur şi bijuterii… O comoară. Asta căutai. Ia-le! Ia-le şi pleacă! Lasă-l pe omul ăsta aici. Dacă accepţi, o să-ţi arăt calea de ieşire din teritoriul interzis.

Graydon a ezitat. Numai smaraldul însemna o avere… La urma urmei, le datora vreo loialitate celor trei? Iar Starrett îşi căutase singur beleaua… Dar erau partenerii lui. Plecase cu ei ştiind ce face. S-a văzut fugind cu baghetele sclipitoare, ajungând în siguranţă, lăsându-i pe cei trei neavertizaţi, nepregătiţi, să înfrunte… ce?

Nu i-a plăcut o asemenea imagine.

— Nu. Aceşti oameni sunt din rasa mea. Sunt tovarăşii mei. Orice s-ar întâmpla, trebuie să rămân şi să lupt alături de ei.

— Dar te-ai fi luptat cu ei pentru mine! De ce să rămâi, când te-ai putea salva? Ai fi liber, ai avea comoara… Dacă nu vrei asta, de ce mă laşi să plec, ştiind că, în cazul în care m-ai ţine prizonieră sau m-ai omorî, n-aş avea cum să-mi aduc oamenii împotriva voastră?

Graydon a zâmbit.

— Nu pot să-ţi fac vreun rău. Şi mi-e teamă să te ţin prizonieră, pentru că n-aş putea să te apăr. Dar nici nu vreau să fug. Aşa că nu mai pierde timpul şi pleacă!

Suarra a lăsat lăncile sclipitoare pe pământ, şi-a pus

brăţările înapoi pe braţe şi a întins mâinile albe spre el.

— Pe înţelepciunea Mamei, a şoptit fata, te voi salva! Dacă voi putea…

S-a auzit un sunet de corn în depărtare şi, după cum părea, din înalturi. I-au răspuns altele, mai apropiate. Note suave, întrebătoare. Cu un ritm străin, nepământesc.

— Vin însoţitorii mei, a zis fata. Aprindeţi-vă focul la noapte. Dormiţi fără teamă. Dar nu plecaţi de lângă copacii ăştia.

— Suarra… a început Graydon.

— Stai liniştit, l-a avertizat fata. Până când plec.

Cornurile melodioase răsunau mai aproape… Fata s-a îndepărtat iute, printre copaci. Vocea i s-a înălţat într-un strigăt limpede. Apoi, un tumult de cornuri. Vrăjit, tulburător… După aceea, tăcere.

Graydon a rămas ascultând. Soarele atinsese câmpurile de zăpadă de pe culmile maiestuoase din faţa lui şi le transformase în veşminte din aur topit. Umbrele de ametist care le drapau pantele s-au subţiat, s-au vălurit şi s-au mişcat încet…

Iar el asculta, abia respirând…

Departe, foarte departe, cornurile au răsunat din nou. Ecou slab al tumultului care se ridicase în jurul fetei. Slab, slab şi blând…

Soarele s-a prăvălit dincolo de culmi. Marginile mantiilor lor îngheţate scânteiau, de parcă ar fi fost presărate cu diamante. Apoi s-au întunecat într-o broderie de rubine sclipitoare. Câmpurile aurii şi-au pierdut strălucirea, devenind chihlimbarii, apoi s-au transformat în trandafiriu scânteietor. După aceea au prins culoarea perlei, apoi s-au decolorat într-un argintiu fantomatic, lucind ca norii din cele mai înalte ceruri. Amurgul grabnic din Anzi s-a prăbuşit peste crângul de *algarroba.*

Abia atunci, Graydon, tremurând de o groază subită, inexplicabilă, şi-a dat seama că, în afară de cornurile chemătoare şi de strigătul limpede al fetei, nu auzise alt sunet. Nici un zgomot produs de om sau de animale, nici un târâit prin tufişuri sau prin iarbă, nici un tropot de picioare

ce alergau…
Doar corul melodios al cornurilor…

2. SUPRAVEGHETORII NEVĂZUŢI

Starrett trecuse din ameţeala cauzată de lovitură în cea produsă de băutură. Graydon l-a târât în cort, i-a vârât un sac sub cap şi a aruncat o pătură peste el. Apoi a ieşit să facă focul. În tufişuri s-a auzit un tropăit. Se întorceau Soames şi Dancret.

— Aţi găsit vreun semn? i-a întrebat.

— Semn? Nu, a mârâit yankeul. Graydon, ai auzit un fel de corn? Al naibii de tare! Părea să fie chiar aici!

Graydon a confirmat. Pricepuse că trebuia să le relateze celorlalţi o parte din cele întâmplate, ca să se pregătească de apărare. Însă ce să le povestească?

Despre frumuseţea Suarrei, despre podoabele ei din aur, despre lăncile cu vârfuri din pietre preţioase? Despre ceea ce spusese privind comoara lui Atahualpa?

Dacă ar fi făcut acest lucru, nu s-ar fi înţeles cu ei. Ar fi înnebunit de lăcomie. Totuşi trebuia să le spună ceva, ca să fie gata pentru atacul ce urma să înceapă în zori…

Iar fata o să-l înveţe minte pe Starrett…

L-a auzit pe Dancret scoţând un strigăt. Intrase în cort şi ieşise precipitat. S-a întors spre francezul cel scund.

— Ce-i cu Starrett? a scrâşnit Dancret. La început am crezut că-i beat. Apoi am văzut că-i zgâriat, de parcă s-ar fi luptat cu o pisică sălbatică. Şi are o vânătaie cât o portocală! Tu i-ai făcut-o?

Graydon se gândise, între timp, şi era pregătit să răspundă.

— Dancret, Soames, am încurcat-o! M-am întors de la vânătoare acum o oră. L-am găsit pe Starrett luptându-se cu o fată. Ăsta-i cel mai grav lucru pe-aici… Ştiţi şi voi… L-am pocnit pe Starrett, ca s-o salvez pe fată. Poporul ei o să năvălească peste noi, probabil, mâine dimineaţă… N-are rost să fugim. Nu cunoaştem pustietăţile. Locul ăsta e la fel de bun ca oricare, spre a-i întâmpina. Mai bine să petrecem noaptea pregătindu-ne. Poate avem vreo şansă…

— O fată? a întrebat Dancret. Cum arăta? De unde venea? Cum de-a plecat?

Graydon s-a hotărât să răspundă doar la ultima întrebare:

— I-am dat drumul.

— I-ai dat drumul? De ce naiba? a zbierat Soames. De ce n-ai legat-o? Am fi avut un ostatic! Am fi putut să negociem cu hoarda aia blestemată, când ar fi venit indienii!

— Nu era indiană, Soames, a zis Graydon, ezitând.

— Vrei să spui că era albă? Spaniolă? a întrebat Dancret, neîncrezător.

— Nu spaniolă. Dar albă, albă ca noi. Nu ştiu din ce neam…

Cei doi s-au uitat la el, apoi au schimbat o privire între ei.

— E ceva ciudat în povestea asta, a mormăit Soames, în cele din urmă. Indiferent cărei rase aparţinea, de ce ai lăsat-o să plece?

— Pentru că mi-am închipuit că o să avem mai multe şanse, a spus Graydon, ridicând vocea. Credeţi-mă, e vorba de oameni despre care nu ştim nimic. Exista o singură cale de a scăpa din belea. Dacă o ţineam aici, nu ne rămânea nici o speranţă!

Dancret s-a aplecat şi a ridicat ceva de jos. Ceva care sclipea galben la lumina focului.

— Într-adevăr, ciudat, Soames! Ia uită-te!

I-a întins obiectul strălucitor. O brăţară de aur. Când Soames a răsucit-o, a, ieşit la iveală un şir verde de smaralde. Căzuse de pe braţul Suarrei, în timp ce se luptase cu Starrett…

— Ce ţi-a dat fata ca s-o laşi să plece, Graydon? a scuipat vorbele Dancret. Ce ţi-a spus?

Soames apucase revolverul.

— Nu mi-a dat nimic, a răspuns Graydon.

— Eşti un mincinos! a zis, cu răutate, Dancret. Să-l trezim pe Starrett, i-a zis el lui Soames. Să-l trezim iute. Cred că o să ne spună mai mult, *oui! O* fată care poartă aşa ceva! Şi el o lasă să plece! A lăsat-o să plece pentru că ştie

unde se află o grămadă de lucruri din astea! Hai să vedem ce spune Starrett!

Graydon i-a privit cum intrau în cort. După un timp, Soames a ieşit, s-a îndreptat spre un izvor care clipocea printre copaci şi s-a întors aducând apă.

N-aveau decât să-l trezească pe Starrett. Să le spună ce-o vrea. Cu siguranţă, nu-l vor ucide în noaptea asta. Credeau că ştie multe… Iar de dimineaţă…

Oare ce-i aştepta de dimineaţă?

Graydon pricepuse că erau deja prizonieri. Avertismentul Suarrei de a nu părăsi tabăra fusese foarte clar. După tumultul cornurilor de elfi, după dispariţia ei subită şi tăcerea ce urmase, nu se îndoia că se aflau, aşa cum îi spusese ea, sub supravegherea unei puteri, pe cât de formidabilă, pe atât de misterioasă.

Tăcere? Brusc, şi-a dat seama că noaptea era ciudat de silenţioasă. Nici un zumzet de insectă, nici un fâlfâit de pasăre, nici urmă de semnele vieţii din sălbăticie, de după amurg.

Tabăra era asediată de tăcere!

S-a îndreptat spre crângul de *algarroba.* Câteva zeci de copaci. O mică insulă, înaltă, înfrunzită, în savana acoperită de tufişuri. Copaci mari, aşezaţi într-un fel ciudat, regulat. De parcă n-ar fi crescut la întâmplare, ci ar fi fost plantaţi cu grijă.

Graydon s-a apropiat de cel mai îndepărtat dintre ei, şi-a rezemat mâna de trunchiul ce părea format dintr-o mulţime de larve subţiri, transformate în lemn uşor, cafeniu. S-a uitat în depărtare. Platoul din faţa lui sclipea, scăldat de razele lunii. Florile galbene ale arbuştilor de *chilco,* ce creşteau chiar la poalele copacilor, luceau trist în şuvoiul argintiu. Mireasma slabă, aromată, a *quenarului* se răspândise de jur-împrejur. Însă nici o mişcare, nici un semn de viaţă…

Şi totuşi…

Aerul părea plin de supraveghetori. Le simţea privirea. Ştia că o ceată ascunsă înconjurase tabăra. A cercetat atent fiecare tufiş, fiecare umbră. N-a zărit nimic.

Certitudinea unei mulţimi ascunse, nevăzute, persista. L-a cuprins un val de iritare. Orice s-ar întâmpla, o să-i oblige să se arate!

A păşit, mândru, în lumina lunii.

Imediat, tăcerea s-a intensificat, s-a încordat, a ajuns la cea mai înaltă octavă. A devenit vigilentă, stătea în aşteptare. Gata să sară asupra lui, dacă mai făcea un pas.

L-a înfăşurat o răcoare, iar el a început să tremure. S-a adăpostit la umbra copacilor, s-a oprit acolo, cu inima bătându-i nebuneşte. Tăcerea şi-a pierdut violenţa şi s-a retras în cochilia ei, pândind.

Ce-l speriase? Ce fusese, acolo, în intensificarea tăcerii, de-l atinsese cu degetul spaimei coşmarurilor? A păşit uşor înapoi, fiindu-i frică să-şi întoarcă faţa de la tăcere. În tabără ardea focul. Teama l-a părăsit.

După panică, a avut o reacţie de nepăsare. A aruncat un buştean în flăcări şi s-a amuzat când au trosnit scânteile. Ieşind din cort după apă, Soames l-a auzit râzând şi l-a privit cu răutate.

— Râzi! Râzi cât mai poţi! O să râzi altcumva, după ce-o să se trezească Starrett şi-o să ne spună ce ştie!

— Se pare că l-am adormit zdravăn! a zis Graydon, rânjind.

— Există un somn mai adânc! Nu uita de el! s-a auzit vocea lui Dancret, rece, ameninţătoare.

Graydon s-a întors cu spatele spre cort, privind, în mod voit, tăcerea de care fugise. S-a întins şi, după o vreme, a început să moţăie.

S-a trezit brusc. La jumătatea distanţei dintre el şi cort, Starrett năvălise ca un nebun, urlând.

Graydon a sărit în picioare, dar, înainte de a se putea apăra, uriaşul ajunsese la el. L-a doborât şi l-a strivit sub greutatea lui. Aventurierul gigantic i-a prins braţele sub genunchi şi l-a apucat de gât.

— Ai lăsat-o să plece! a zbierat el. M-ai pocnit şi ai lăsat-o să plece! Acum o să te duci după ea, blestematule!

Graydon a încercat să slăbească strânsoarea. Plămânii îl dureau. În urechi îi persista un zgomot asurzitor, iar în faţa

ochilor lui dansau fâşii stacojii… Starrett îl sugruma… Cu vederea slăbită, a apucat să zărească două umbre trecând prin lumina focului şi apucând braţele ce-l strangulau…

Degetele s-au desprins. Graydon s-a ridicat, clătinându-se. Starrett rămăsese la câţiva paşi. Dancret, cu braţele în jurul picioarelor acestuia, atârna ca un terrier micuţ. Lângă ei, Soames ţinea ţeava pistolului înfiptă în burta lui Starrett.

— De ce nu mă lăsaţi să-l omor? urla acesta. Nu v-am spus că fata avea pe ea destule pietre verzi, cât să ne-ajungă pentru toată viaţa? Şi există mai multe acolo, de unde vine! Iar el a lăsat-o să plece! A lăsat-o să plece!

Şi a început să înjure.

— Fii atent, Starrett! a zis Soames, cu voce calmă. Ori stai liniştit, ori te curăţ! Dancret şi cu mine nu vrem să pierdem lucrurile alea. Nu vrem să-l lăsăm pe acest trădător să-şi bată joc de noi. Nici să omori găina cu ouă de aur. Am dat de ceva grozav. În regulă. Să profităm. O să stăm jos, liniştiţi, iar domnul Graydon o să ne spună ce s-a întâmplat după ce te-a doborât, ce târg a făcut cu fata, totul. Dacă nu se conformează de bunăvoie, avem mijloace să-l obligăm. Asta-i tot. Danc', dezleagă-i picioarele! Starrett, dacă mai faci scandal fără să-ţi permit, te împuşc! De-acum, eu conduc echipa – împreună cu Danc', ai înţeles?

Graydon, cu mintea mai limpezită, şi-a strecurat mâna, încet, spre tocul pistolului. Era gol. Soames a rânjit sardonic.

— Eu l-am luat, Graydon. Şi pe al tău, Starrett. Am fost corect cu amândoi. Staţi jos!

S-a ghemuit lângă foc, ameninţându-l cu pistolul pe Starrett. După o clipă, acesta l-a urmat, mârâind. Dancret s-a trântit lângă ei.

— Vino aici, Graydon! a zis Soames. Vino şi scoate tot din tine! Ce ne ascunzi? Te-ai înţeles să te întâlneşti cu ea după ce te despărţeai de noi? Dacă da, unde? Fiindcă o să mergem împreună…

— Unde ai ascuns lăncile de aur? a şuierat Starrett. Sunt sigur că n-a plecat cu ele…

— Taci, Starrett! a ordonat Soames. Eu conduc ancheta. Cum a fost, Graydon? Ţi-a oferit lăncile şi bijuteriile, ca să-i dai drumul?

— V-am povestit, a răspuns Graydon. N-am cerut nimic şi n-am luat nimic. Prostia de beţiv a lui Starrett ne-a vârât în belea.

Am lăsat lata să plece pentru că ăsta-i primul pas spre salvarea noastră. Am crezut că era singurul lucru pe care-l puteam tace. Şi acum cred la fel.

— Da? a mârâit yankeul. Dacă ar fi fost o indiană, poate că aş fi avut aceeaşi părere. Dar nu şi atunci când e vorba de soiul ăla de doamnă de care a pomenit Starrett. Nu, domnule, nu-i ceva normal! Dacă ai fi fost corect, ai fi ţinut-o aici până ne întorceam, Danc' şi cu mine. Ne-am fi sfătuit şi am fi găsit soluţia cea mai bună. O reţineam până când veneau oamenii ei şi plăteau ca s-o ia nevătămată. Sau îi aplicam un interogatoriu de gradul trei, şi spunea de unde avea tot aurul pe care-l căra cu ea. Asta ar fi trebuit să faci, Graydon, dacă n-ai fi fost un câine murdar, mincinos, trădător!

Graydon nu şi-a mai stăpânit furia.

— Bine, Soames, o să-ţi relatez totul! Ţi-am spus adevărul când am susţinut că am eliberat-o pentru siguranţa noastră! Dar, în afară de asta, a mai existat un motiv: mai degrabă aş fi încredinţat-o unei haite de hiene, decât vouă! Am lăsat-o să plece mai mult pentru siguranţa ei, decât pentru a noastră! Eşti mulţumit?

— Aha! a exclamat Dancret, batjocoritor. Acum înţeleg! O doamnă ciudată, de-o frumuseţe rară! Prea bună, prea pură pentru noi! I-a mărturisit asta şi a lăsat-o să fugă. „Eroul meu“, a zis ea, „ia tot ce am şi părăseşte-ţi tovarăşii ăştia nepotriviţi!“ „Nu“, i-a răspuns el, gândindu-se cum să obţină cât mai mult, fără să împartă cu noi, „cât timp oamenii ăştia răi vor fi aici, nu te vei afla în siguranţă!“ „Eroul meu“, a spus ea, „o să mă întorc cu familia mea şi vom avea grijă de tovarăşii tăi. Iar tu vei fi răsplătit!“ Cred că aşa s-au petrecut lucrurile…

Graydon a tresărit. Povestea maliţioasă a francezului

fusese stânjenitor de aproape de adevăr. La urma urmei, făgăduiala nerostită a Suarrei de a-l salva putea fi interpretată aşa cum sugerase Dancret. Dacă le-ar explica dorinţa lui de a le împărtăşi soarta, nu l-ar crede…

Soames îl privise cu atenţie.

— Doamne, Danc', cred că ai nimerit la ţanc! S-a schimbat la faţă! Ne-a vândut! A ridicat revolverul, l-a îndreptat spre Graydon, apoi l-a lăsat în jos. Nu, a zis el, decis. Problema-i prea serioasă ca să mă grăbesc să apăs pe trăgaci. Dacă tot ce-ai presupus se adevereşte, şi cred că ai dreptate, doamna o să-i fie foarte recunoscătoare. Bine. N-o avem pe ea, dar îl avem pe el. Iar dacă-i este atât de recunoscătoare, n-o să-i convină să fie ucis. Aşa că o să-l schimbăm pe tot ceea ce vrem. Legaţi-l!

A îndreptat pistolul spre Graydon. Acesta nu s-a opus şi i-a lăsat pe Starrett şi pe Dancret să-i lege încheieturile. L-au împins lângă un copac şi l-au aşezat pe pământ, cu spatele rezemat de trunchi. Apoi i-au trecut o frânghie pe sub braţe şi au înfăşurat-o în jurul copacului. După aceea, i-au legat şi picioarele.

— Acum, dacă apare ceata ei de dimineaţă, te vor vedea, şi atunci o să aflăm cât valorezi. N-o să ne atace. O să negocieze. Iar dacă n-o să cădem la învoială, primul glonţ din revolverul ăsta o să-ţi treacă prin burtă! Ca să ai timp, înainte de a muri, să vezi ce-o să-i fac fetei!

Graydon nu i-a răspuns. Ştia că, orice ar fi spus, nu le-ar fi schimbat părerea. Şi-a găsit o poziţie cât de cât confortabilă şi a închis ochii. I-a deschis o dată sau de două ori şi s-a uitat la ceilalţi. Stăteau lângă foc, cu capetele apropiate, vorbind în şoaptă, cu figurile încordate, cu ochii strălucind de poftă după comoară…

După o vreme, capul i-a căzut în faţă. Adormise.

3. LAMA ALBĂ

Când Graydon s-a trezit, se iviseră zorile.

Îngheţase, deşi cineva aruncase o pătură peste el. Şi-a ridicat cu greu picioarele legate, încercând să-şi pună sângele în mişcare. I-a auzit pe ceilalţi umblând prin cort şi s-a întrebat care dintre ei avusese ideea cu pătura. Şi de ce fusese impresionat de acel gest omenos...

Starrett a ieşit din cort, a trecut în fugă pe lângă el, fără nici o vorbă, şi s-a dus la izvor. După ce s-a întors şi-a găsit de lucru lângă foc. Din când în când, îl privea pe prizonier, fără furie sau ranchiună. În cele din urmă, s-a strecurat în cort, apoi a revenit şi s-a furişat spre Graydon.

— Îmi pare rău, a şoptit el. Nu pot face nimic, din cauza lui Soames şi a lui Dancret. Ne-am certat straşnic până când am reuşit să-i conving să mă lase să te învelesc... Bea un pic!

A întins o sticlă spre buzele lui Graydon. Acesta a tras o duşcă zdravănă, care l-a încălzit.

— Să nu-mi porţi ranchiună. Am fost beat... O să te ajut, dacă...

S-a întrerupt brusc şi şi-a făcut de lucru cu vreascurile aprinse. Din cort a apărut Soames.

— Îţi dau o ultimă şansă, Graydon, a început el, fără vreo introducere. Ia-ne părtaşi la târgul cu fata şi o să uităm totul. O să muncim împreună, o să împărţim câştigul împreună. Ai profitat ieri, dar nu ştiu dacă-i cazul să te condamn. Dar acum suntem trei împotriva ta, şi nu poţi să scapi. De ce nu eşti rezonabil?

— Ce rost are să o luăm de la capăt? a întrebat Graydon, dezgustat. V-am povestit ieri totul. Dacă ai fi deştept, m-ai dezlega, mi-ai înapoia armele, iar eu aş lupta alături de voi, când va veni vremea. Fiindcă se apropie necazurile, omule, necazuri mari!

— Încerci să ne sperii, ai? a pufnit yankeul. Bine! Există o şmecherie... înfigi câte o ţepuşă sub fiecare unghie şi o tot

îndesi… Oricine vorbeşte, după un timp… Dacă nu, mai e chestia aia veche, cu focul… îţi voi apropia picioarele de el, mai aproape, tot mai aproape… Ai să vorbeşti, când tălpile o să înceapă să se rumenească, să se coacă…

S-a aplecat brusc şi i-a mirosit gura.

— Asta era! a exclamat, întorcându-se spre Starrett, cu pistolul întins. I-ai dat băutură! Ai vorbit cu el! După ce ne-am înţeles noaptea trecută că numai eu tratez! Ţi-ai dat arama pe faţă, Starrett! Dancret! Danc', vino iute!

Francezul a ieşit în goană din cort.

— Leagă-l! a strigat Soames, făcând un semn cu capul spre Starrett. Alt trădător! I-a dat băutură! Au pălăvrăgit în timp ce noi eram înăuntru! Leagă-l!

— Soames, a spus francezul, pe. Un ton şovăielnic, dacă o să fie nevoie să luptăm, nu-i bine să rămânem doar doi, non! Poate că Starrett n-a greşit cu nimic…

— Dacă o să luptăm, doi pot face cât trei! N-o să las afacerea să-mi scape printre degete, Danc'! Nu cred însă c-o să ne batem. Dacă vor veni, va fi o treabă de schimb. Starrett ne-a trădat! Leagă-l!

— Nu-mi place chestia… a început Dancret.

Soames a schiţat un gest nervos cu pistolul. Francezul cel scund a intrat în cort, s-a întors cu o bucată de funie şi s-a îndreptat spre Starrett.

— Ridică mâinile! i-a ordonat Soames lui Starrett.

Starrett s-a conformat, dar, în timp ce-şi înălţa mâinile, l-a apucat pe Dancret, l-a săltat ca pe o păpuşă şi l-a ţinut între el şi yankeul furios.

— Acum trage, blestematule! a strigat el, apropiindu-se de Soames. A apucat cu mâna dreaptă tocul francezului, i-a scos revolverul şi l-a aţintit, peste umărul ce se zbătea, spre yankeu. Aruncă pistolul! a mârâit Starrett, triumfător. Sau trage, dacă ai chef. Însă înainte ca glonţul să intre în Dancret, te-am curăţat!

A urmat un moment de tăcere sinistră, întreruptă de un clinchet subit de clopoţei de aur.

Zăngănitul acestora a pătruns prin ceaţa criminală ce acoperise tabăra, a împrăştiat-o, a dispersat-o aşa cum face

soarele cu norii. Soames a coborât pistolul. Strânsoarea de oţel a lui Starrett a slăbit.

Printre copaci apăruse Suarra. Se afla la vreo sută de yarzi[2].

Era înfăşurată, de la gât la glezne, într-o mantie verde. În păr îi sclipea un lanţ răsucit din smaralde. Fâşii de geme îi încercuiau încheieturile de la mâini şi de la picioare. În urma fetei păşea liniştită o lamă albă ca zăpada, cu un căpăstru lat din aur, de care atârnau ciorchini de clopoţei, tot din aur. Pe spinarea argintie a lamei stăteau două coşuri împletite dintr-un fel de papură aurie, strălucitoare...

Nici un războinic în jur. Nu adusese nici răzbunători, nici călăi. Lângă lamă, un singur însoţitor, înfăşurat într-o robă largă, roşie cu galben, a cărui faţă era ascunsă de o glugă. Singura lui armă era un toiag lung, stacojiu. Mergea cocârjat, ţopăind şi dansând, făcând paşi mărunţi înainte şi înapoi. Mişcări ce sugerau că roba nu acoperea un om, ci o pasăre uriaşă. Când a ajuns aproape, Graydon a observat că mâinile care strângeau bastonul erau subţiri şi albe, cu paloarea transparentă a bătrâneţii.

A tresărit în legături, cuprins de groază. De ce se întorsese singură, fără paznici puternici? Numai cu acel bătrân... Şi împodobită cu aur şi bijuterii... Doar o avertizase. Ea ignora ameninţarea. Părea că venise astfel de bunăvoie, să se amuze de poftele care ar fi trebuit, de fapt, s-o îngrozească...

— *Diable!* a şoptit Dancret. Smaraldele!

— Doamne, ce fată! a mormăit Starrett, cu nările umflate, cu o sclipire roşie în ochi.

Soames tăcea. Perplexitatea şi suspiciunea acestuia înlocuiseră uimirea cu care urmărise apropierea grupului. N-a zis nimic nici atunci când fata şi însoţitorul ei s-au oprit lângă el. Îndoiala din ochii lui s-a amplificat. A scrutat drumul pe care veniseră, cercetând fiecare copac, fiecare tufiş. Nici o mişcare, nici un sunet.

— Suarra! a strigat, disperat, Graydon. De ce te-ai întors?

---

[2] Un yard = 915 cm (n. tr.).

Ea s-a îndreptat spre el, a scos un pumnal de sub mantie şi a tăiat funia ce-l ţinea legat de copac. Apoi a strecurat lama între corzile ce-i strângeau încheieturile. Bărbatul a sărit în picioare, clătinându-se.

— Nu-ţi prieşte faptul că am venit? a întrebat ea, cu o voce plină de dulceaţă.

Înainte de a-i răspunde, Soames păşise în faţa ei. Graydon a observat că ajunsese la o concluzie, că hotărâse un anumit curs al evenimentelor. A făcut o plecăciune adâncă, neîndemânatică, în bătaie de joc, spre fată. Apoi i s-a adresat lui Graydon:

— Poţi să rămâi dezlegat, cât timp o să faci ce vreau eu! Fata s-a întors, asta contează! Pare să ţină mult la tine. Deci putem s-o convingem să ne răspundă la întrebări. Da, domnule… şi tu o placi pe ea… şi asta ne e de folos… cred că nu ţi-ar plăcea s-o vezi legată şi întâmplându-i-se anumite lucruri… Dacă ţii ca lucrurile să se petreacă paşnic, nu-i vorbi când nu sunt pe-aproape! Nu uita că ştiu aymara la fel de bine ca tine! Trebuie să aud orice cuvânt, ai înţeles? Asta-i tot.

Apoi s-a întors spre Suarra.

— Vizita ta ne aduce multă fericire, fecioară, i-a zis el, în aymara. Aş dori să se prelungească, dacă ne vom înţelege… şi cred că ne vom înţelege…

În vorbele lui se strecurase o ameninţare ascunsă. Fata n-a lăsat să se vadă dacă o sesizase sau nu.

— Ne eşti străină. Şi noi ţie. Avem multe de învăţat, unii de la alţii.

— Adevărat, a răspuns ea, liniştită. Cred că dorinţa ta de a mă cunoaşte e mai mare decât a mea, de a afla mai multe despre voi. Mai ales că prima lecţie n-a fost prea plăcută.

Suarra i-a aruncat o privire lui Starrett.

— Lecţiile pot fi plăcute sau neplăcute, după cum alegi.

O clipă, Suarra a părut să nu remarce spusele lui. Apoi, ochii i-au fulgerat brusc.

— Fără ameninţări! I-a prevenit ea. Eu, Suarra, nu-s obişnuită cu ameninţări! mai bine păstrează-le pentru tine!

— Aşa?

Soames a făcut un pas înspre ea, cu figura schimonosită subit. S-a auzit un cotcodăcit sec dinspre silueta cu glugă. Suarra s-a oprit. Furia i-a dispărut şi a devenit din nou prietenoasă.

— M-am pripit, i-a zis lui Soames. Oricum, nu este niciodată înţelept să ameninţi câtă vreme nu cunoşti puterea celui cu care discuţi. Aminteşte-ţi că nu ştii nimic despre mine. Iar eu ştiu că tu vrei să afli de unde provin astea, a zis ea, atingându-şi bijuteriile. Vrei să ştii dacă mai sunt multe acolo şi dacă poţi să iei tu singur câte poţi căra. Ei bine, o să afli. Am venit să-ţi spun.

La această declaraţie atât de sinceră, atât de deschisă, suspiciunea şi îndoiala l-au cuprins iarăşi pe Soames. S-a încruntat şi a cercetat cu privirea drumul pe care venise Suarra.

— Soames! a zis Dancret, apucându-l de braţ, cu degete tremurătoare. Coşurile de pe lamă… nu-s din papură… ci din aur, aur curat, împletit! Diable, *ce lovi*tură!

Ochii lui Soames au scânteiat.

— Du-te şi supraveghează drumul pe care au venit, Danc'! Nu-mi place treaba! Pare prea uşoară, ca să fie reală! Ia puşca şi stai la liziera crângului, iar eu o să încerc să aflu ce şi cum…

— N-ai de ce să te temi, i-a spus fata, ca şi cum i-ar fi înţeles cuvintele. N-o să-ţi fac nici un rău. Dacă o să păţeşti ceva, o să fie din vina ta, nu a noastră. Am venit să vă arăt calea spre comoară. Doar atât. Mergeţi cu mine, şi o să găsiţi locul în care asemenea bijuterii cresc ca florile în grădină. Veţi vedea aurul curgând, trăind din… S-a oprit, ezitând, apoi a continuat, de parcă ar fi recitat o lecţie: Curgând ca apa. Puteţi să vă scăldaţi în izvorul acela, să beţi din el, să căraţi cât vă ţin puterile. Sau, dacă vă pare rău să-l lăsaţi, puteţi rămâne cu el veşnic, chiar puteţi deveni o parte a lui. Oameni din aur…

Suarra s-a întors şi s-a îndreptat spre lamă.

Au urmărit-o cu privirea uimiţi, apoi s-au uitat unul la celălalt. Pe figurile celor trei se citeau lăcomia şi îndoiala.

Pe a lui Graydon, uluirea.

— Avem mult de mers, a zis ea, ţinând mâna pe capul lamei. Sunteţi, într-un fel, oaspeţii mei. V-am adus un dar de bun-sosit.

A ridicat capacele coşurilor. Graydon a observat că. Însoţitorul ei se purta ciudat pentru un servitor. Dacă era servitor... Nu făcea nimic s-o ajute. Stătea tăcut, nemişcat, cu figura acoperită...

Graydon a făcut un pas, s-o ajute. Fata i-a zâmbit timid. În adâncul ochilor acesteia se ghicea mai mult decât căldură, mai mult decât prietenie. Mâinile ei s-au grăbit să le atingă pe ale lui...

În aceeaşi clipă, Soames s-a strecurat între ei.

— Aminteşte-ţi ce ţi-am spus!

— Ajută-mă! i-a cerut Suarra.

Graydon a ridicat un coş şi l-a aşezat lângă ea. Fata a săltat uşor capacul din metal şi a scos un pachet lucitor. L-a scuturat, iar vântul a fluturat o pânză sclipitoare, care s-a întins pe pământ ca o ţesătură din funigei torşi de păianjeni de argint.

Apoi a scos din paner cupe din aur; farfurii adânci, în formă de corabie, tot din aur; două ulcioare înalte, cu mânere din şerpi încolăciţi, modelaţi din rubine topite. După aceea, coşuleţe împletite din aur. Acoperise pânza de argint cu farfurii şi cupe. A deschis coşuleţele. În ele se găseau fructe necunoscute, aromate, pâini şi prăjituri colorate bizar. Suarra le-a aşezat pe farfurii. A îngenuncheat la capătul pânzei, a luat unul dintre ulcioare, i-a desfăcut dopul şi a turnat în cupe vin limpede, chihlimbariu.

Şi-a înălţat privirea spre ei şi a făcut un gest graţios cu mâna.

— Luaţi loc! Mâncaţi şi beţi!

L-a invitat pe Graydon lângă ea. În tăcere, cu ochii aţintiţi asupra grămezii strălucitoare, Starrett, Dancret şi Soames s-au ghemuit în faţa celorlalte farfurii. Soames a apucat un talger şi l-a cântărit în mână, scuturându-i conţinutul pe pânză.

— Aur! a constatat el, gâfâind.

Starrett a început să râdă, nebuneşte. Apoi a ridicat pocalul plin cu vin.

— Stai! l-a oprit Dancret. „Mâncaţi şi beţi“ a zis ea! Mâncaţi şi beţi, pentru că mâine veţi muri, nu?

Soames a tresărit, cu figura mai bănuitoare ca de obicei.

— Crezi că-s otrăvite?

— Poate da, poate nu, a mormăit francezul cel scund. Oricum, cred că-i mai bine să-i spunem: „După dumneavoastră!“

Fata s-a uitat la ei, apoi, întrebătoare, la Graydon.

— Le e teamă. Cred că ai…

— Că am pus somn sau moarte în mâncare? Dar tu? a întrebat Suarra.

Drept răspuns, Graydon a apucat cupa şi a sorbit din ea.

— Mi se pare normal să vă temeţi, i-a spus fata lui Soames, pentru că voi aşa aţi fi procedat dacă aţi fi fost în locul nostru. Greşiţi. Vă spun încă o dată că trebuie să vă fie teamă doar de ceea ce stă la pândă în interiorul vostru.

A turnat vin în cupa din faţa ei şi a băut. A rupt un colţ din pâinea aflată dinaintea lui Starrett şi l-a mâncat. A luat o prăjitură de pe platoul de lângă Dancret şi a mestecat-o. Şi-a înfipt dinţii albi într-un fruct.

— Sunteţi mulţumiţi? Fiţi siguri că, dacă dorinţa mea ar fi fost să vă provoc moartea, n-aş fi ales calea asta.

O clipă, Soames a privit-o ţintă. Apoi a sărit în picioare, s-a repezit la silueta cu glugă şi i-a tras-o într-o parte. Figura descoperită arăta ca fildeşul vechi. Străbătută de o sumedenie de linii subţiri. O figură pe care era întipărită o vechime incredibilă. Însă ochii păreau pe atât de sclipitori, de tineri, pe cât de străvechi arăta obrazul. S-a uitat la Soames, iar acesta s-a retras şi a lăsat gluga să cadă, încet, la loc. După aceea s-a întors lângă faţa de masă din argint. Culoarea îi dispăruse din obraji. S-a aşezat şi a băut îndelung. Mâna care ţinea pocalul îi tremura…

A sorbit şi iar a sorbit. Curând, vinul a alungat frica. Cei trei goliseră primul ulcior. Apoi, un al doilea, adus de Suarra din panerele lamei. În cele din urmă, Soames s-a ridicat.

— Continuă tot aşa, surioară, şi-o să devenim prieteni! a

spus el, aproape beat.

— Ce zice? s-a interesat fata.

— Aprobă comportarea ta, i-a răspuns, sec, Graydon.

— Bine, a zis Suarra, sculându-se şi ea. Atunci, să mergem!

— Mergem, surioară, nici o teamă, a mormăit Soames. Danc', stai de veghe! Hai, Bill, a zis el, bătându-l pe Starrett pe umăr. Totul e în regulă! Să uităm ce-a fost, Graydon!

Starrett s-a ridicat şi el, l-a prins pe yankeu de braţ şi s-au împleticit împreună spre cort. Dancret, asupra căruia vinul avea un efect mai. Slab, s-a aşezat pe o buturugă, lângă foc, cu puşca la îndemână.

Graydon a zăbovit. Soames uitase de el. Cel puţin pe moment. Trebuia să profite de răgaz, să se înţeleagă cu acea fată ciudată. Frumuseţea şi blândeţea ei îl impresionaseră, aşa cum nu reuşise nici o femeie. S-a tras atât de aproape de fată, încât l-a învăluit mireasma părului acesteia. Atât de aproape, încât umărul ei, pe care-l atinsese, a strecurat o flacără în trupul lui.

— Suarra… a început Graydon.

Fata s-a întors, i-a făcut semn să tacă, apăsându-i buzele cu degetele ei subţiri.

— Nu acum, a şoptit Suarra. Nu acum… Nu-mi spune ce-i în inima ta. Nu acum! Nici altă dată! Am promis că o să te salvez, dacă pot. Din această promisiune s-a născut alta, a continuat ea, privind cu subînţeles silueta însoţitorului tăcut. Aşa că nu-mi vorbi sau spune-mi doar banalităţi.

A început să strângă cupele şi farfuriile din aur. Graydon i-a dat o mână de ajutor, gândind că ăsta-i un lucru destul de prozaic. Fata a acceptat fără comentarii, fără să-l privească.

Când ultima cupă strălucitoare a fost aşezată în coş, Graydon a intrat în cort, să-şi strângă bagajele şi să le încarce pe catâr. A auzit vocea lui Starrett şi a lui Soames.

— Nu-i indiană, zicea Starrett. E mai albă ca noi. Ce ar putea să fie? Şi ce fată… Doamne!

— O să aflăm noi din ce neam sunt, a răspuns Soames. La naiba cu fata! Ia-o, dacă vrei! Dar cu aş străbate

douăsprezece iaduri, ca să ajung la locul din care a adus lucrurile alea. Omule, cu ce-o să încărcăm pe catâri şi pe lamă, putem cumpăra întreaga lume!

— Da. Cu condiţia să nu existe vreo capcană!

— Avem toate atuurile, a grăit Soames, prin vocea vinului. Cine să ni se împotrivească? Un boşorog şi o fată? Să-ţi spun care-i părerea mea. Nu ştiu cine sau ce sunt, dar nu cred să fie mulţi. Dacă ar fi fost, ar fi năvălit peste noi. Nu, abia aşteaptă să plecăm, şi sunt dispuşi să ne lase să cărăm atât cât ne ţin puterile. Vor să scape de noi cât mai repede şi mai ieftin. De ce? Pentru că şi-au dat seama că noi trei îi putem rade de pe faţa pământului!

— Trei? Vrei să zici patru! mai e şi Graydon.

— Graydon nu contează. Ne-a vândut! O să am grijă de el, la timpul potrivit! Acum ne e de folos. Fata îl place. Dar la vremea împărţelii, o să fim doar trei! Ba chiar doi, dacă te porţi ca azi-dimineaţă!

— Gura, Soames! a mârâit Starrett. Băutura a fost de vină. Am terminat cu ea, după ce am văzut marfa. Sunt de partea ta. Fă ce vrei cu Graydon, dar vreau fata! înţelege-mă! îţi dau o parte din ceea ce-mi revine!

— La naiba, Bill! Am fost împreună mulţi ani. Ajunge pentru toţi! Ia fata pe gratis!

În faţa ochilor lui Graydon dansau pete roşii. S-a oprit în timp ce mâinile i se întinseseră să sfâşie pânza cortului.

Aşa nu avea cum s-o ajute pe Suarra... Ce să facă, dezarmat? Trebuia să-şi găsească pistoalele... Oricum, pericolul nu era iminent. Nu puteau să-i facă nimic până când nu ajungeau la locul comorii. Locul în care făgăduise Suarra să-i conducă.

S-a retras vreo zece paşi, a aşteptat o vreme, apoi s-a întors, făcând zgomot, spre cort. A dat perdeaua la o parte şi a intrat.

— Ţi-a trebuit cam mult să vii! a bombănit Soames. Ai vorbit cu ea?

— Nici un cuvânt, a minţit, calm, Graydon, strângându-şi lucrurile. Nu crezi că-i cazul să terminăm cu prostiile şi să-mi dai pistoalele înapoi?

Soames n-a răspuns.

— Bine. Am vrut să fiu pregătit, când va începe bâlciul. Dar, dacă preferi să faci singur treaba, o să stau să te privesc. Să vedem cum o să te descurci. Mie nu-mi pasă.

— Ba să-ţi pese! a zis Soames. Ar fi bine să-ţi pese! Dacă începe bâlciul, n-am chef de un glonţ în spate! *De-aia* n-o să capeţi revolverele! Iar dacă se porneşte încăierarea, n-o să-ţi las nici o şansă! Ai înţeles?

Graydon s-a cutremurat. Au strâns bagajele în tăcere, apoi cortul, şi au încărcat catârii.

Suarra îi aştepta lângă lama cea albă. Soames s-a apropiat de ea, arătându-i revolverul.

— Ştii ce-i ăsta?

— Sigur, a răspuns fata. Arma morţii folosită de cei din neamul vostru.

— Adevărat. Şi aduce fulgerător moartea... Mai iute decât lăncile şi săgeţile, a grăit el pe un ton ridicat, să-l audă şi însoţitorul cel tăcut. Aceşti bărbaţi şi cu mine avem şi altele, mai ucigătoare. Cuvintele tale pot fi sincere, şi sper să fie. Pentru siguranţa ta, a bărbatului acesta şi a celui care a venit cu tine. M-ai înţeles? a rânjit Soames, ca un lup flămând.

— Am înţeles, a răspuns Suarra, calmă. N-ai de ce să te temi.

— Nu mă tem. Însă tu ai motive să-ţi fie frică! A privit-o ameninţător, apoi şi-a vârât pistolul în teacă. Mergi înainte! a ordonat el. Însoţitorul tău, după tine. Apoi o să urmeze Graydon. Noi trei vom încheia şirul, cu armele morţii pregătite.

Astfel orânduiţi, au trecut printre uriaşii *algarroba* şi au pătruns în spaţiul ciudat, ca un parc, din spatele lor.

4. FĂPTURA CARE FUGEA

Au călătorit prin savană aproape o oră, apoi Suarra a cotit spre stânga, pătrunzând în pădurea ce acoperea coastele unui munte imens. Copacii erau deşi, iar Graydon nu zărea nici urmă de drum, deşi fata mergea fără să şovăie. După încă o oră, au început să urce. Umbra devenea tot mai întunecată, până când fata s-a transformat şi ea într-o umbră. Care alerga.

De vreo câteva ori, Graydon i-a privit pe cei trei din spatele lui. Nu le plăcea întunericul. Mergeau alături, alarmaţi, gata să surprindă orice semn de ambuscadă. Iar când obscuritatea verde s-a intensificat, Soames i-a ordonat să stea lângă Dancret şi Starrett. A ezitat, citind pornirea de asasin din ochii yankeului, dar. Şi-a dat seama de inutilitatea oricărei rezistenţe şi a rămas în urmă. Soames s-a apropiat de silueta cu glugă, iar Dancret l-a tras pe Graydon între el şi Starrett, rânjind.

— Soames şi-a schimbat planurile, a şoptit Dancret. Dacă apar necazuri, îl va împuşca imediat pe diavolul cel bătrân. Va păstra fata, ca să negocieze cu poporul ei. Te va păstra şi pe tine, ca să negocieze cu fata. Îţi place planul?

Graydon n-a răspuns. Când francezul se apropiase, simţise apăsarea revolverului în coaste. Dacă ar fi fost atacaţi, intenţiona să se repeadă la Dancret, să-i smulgă pistolul şi să-şi încerce norocul. L-ar fi împuşcat pe Soames cu aceeaşi lipsă de scrupule cu care l-ar fi împuşcat şi Soames.

În pădure se întunecase de-a binelea. Siluetele din faţă păreau nişte pete mişcătoare. Apoi, obscuritatea a început să se lumineze. Trecuseră printr-o râpă, printr-o strâmtoare, ale căror ziduri se retrăgeau acum...

După câteva minute, în faţa lor s-a ivit o deschidere uimitoare, o despicătură cu pereţi înalţi de mii de picioare[3].

[3] Un picior = 30,4 m (n. tr.).

În spatele ei, un potop de raze de soare. Suarra s-a oprit în pragul de piatră, cu un gest de avertizare, a privit dincolo, apoi le-a făcut semn s-o urmeze.

Graydon a trecut pragul, clipind. Cât vedea cu ochii, se întindea o câmpie acoperită de iarbă. Din verdeaţă răsăreau stânci izolate, uriaşe, ca menhirii druizilor. Nici un copac. Câmpia avea forma unei farfurii. Un oval enorm, atât de simetric, de parcă ar fi fost modelat de degetele unui olar ciclopic. Dincolo de suprafaţa înierbată, la vreo trei mile[4], începea iarăşi pădurea. Îmbrăca poalele altui munte gigantic, ce se înălţa vertical, cel puţin o milă. Pantele abrupte descriau un cerc perfect, precum conul sacru al lui Fujiyama, dar de câteva ori mai mare.

Castronul acela imens era limitat de un podiş lat, situat la vreo sută de picioare deasupra fundului văii, iar marginile acesteia se rotunjeau, ca lanţurile unei farfurii. Pentru a întări impresia de vas uriaş, podişul se bomba spre centru, ca bordura unei străchini. Graydon bănuia că sub tălpile lor se afla o cavitate, că, dacă ar fi căzut cineva de pe acel podiş, n-ar fi putut să se caţăre înapoi, din cauza curburii. Podişul era lat de vreo douăsprezece picioare şi semăna mai mult cu un drum croit meticulos de mâini omeneşti, decât cu o creaţie a naturii. Într-o parte, castronul curbat al văii, cu monoliţii ciudaţi şi culmea circulară a muntelui misterios. În cealaltă, pante împădurite, imposibil de escaladat.

Au mers pe calea ce semăna a bordură de strachină. Se făcuse amiaza. S-au oprit într-un luminiş de lângă drumul cel ciudat şi au scos din saci un dejun frugal. În munţi, murmura un izvor. Şi-au umplut ploştile şi au adăpat animalele. De data asta, Suarra n-a mâncat cu ei.

Pe la jumătatea după-amiezii, ajunseseră aproape de capătul nordic al castronului. Tot timpul drumului, muntele circular din câmpie îşi desfăşurase arcul uriaş de stâncă. Se pornise vântul, şuierând prin pădurea îndepărtată, culcând iarba înaltă din faţa lor.

Deodată, Graydon a auzit un sunet slab, îndepărtat,

[4] O milă = 1,610 km (n. tr.)

purtat de vânt. Un şuierat ascuţit, scos, parcă, de o armată de şerpi. Fata s-a oprit, întorcându-se în direcţia sunetului. Acesta s-a auzit din nou, mai puternic. Suarra a pălit, dar a spus cu o voce fermă:

— Suntem în pericol. Pentru voi, e mortal. Poate scăpăm, poate nu. Până când vom afla la ce trebuie să ne aşteptăm, să ne ascundem. Luaţi-vă animalele şi vârâţi-le în tufişurile alea! i-a sfătuit ea, arătând spre coastele muntelui. Voi patru, furişaţi-vă după copaci. Legaţi boturile animalelor, să nu scoată nici un sunet.

— Da? a mârâit Soames. Deci asta-i capcana! Bine, surioară! Ştii ce ţi-am spus! Ne ascundem după copaci, dar mergi cu noi, pentru orice eventualitate!

— O să merg cu voi! a răspuns ea, cu demnitate.

Soames a privit-o, apoi s-a întors brusc.

— Danc', Starrett, duceţi catârii! Graydon, rămâi cu animalele şi ai grijă să nu facă zgomot! Vom fi în apropiere. Cu arme. Nu uita, fata o să stea cu noi!

Din nou, şuieratul purtat de vânt.

— Repede! i-a grăbit fata.

După ce au ajuns la adăpostul copacilor şi al tufişurilor, Graydon şi-a dat scama că însoţitorul cu glugă al Suarrei nu li se alăturase, nu căutase ascunziş în pădure. A dat crengile la o parte, privind cu grijă printre ele. Nu se afla nimeni pe drum…

O rafală bruscă a zguduit copacii. A adus cu ea şi şuieratul.

Mai apropiat, mai strident. Cu o tonalitate ce l-a făcut să palpite de-o spaimă neobişnuită.

Ceva, de-un stacojiu violent, s-a înălţat deasupra arborilor aflaţi la o jumătate de milă de ei. A planat. Peste câmpie, până la poalele unuia dintre monoliţi. S-a căţărat în vârful acestuia şi a rămas acolo, privind parcă spre pădurea din care venise. Arăta ca o insectă uriaşă, dar sugera o umanitate incredibilă, monstruoasă.

Fiinţa stacojie a alunecat de pe monolit şi s-a târât prin iarbă, spre ei. Din pădure a ţâşnit ceva ce părea, la prima vedere, o haită de câini de vânătoare. Graydon a priceput

că, indiferent ce erau acele făpturi, cu siguranţă nu erau câini. Săreau ca nişte canguri, iar în timpul salturilor sclipeau verde şi albastru în lumina soarelui, de parcă ar fi fost îmbrăcate în cămăşi de zale, confecţionate din smaralde şi safire. Nu aveau limbi de câini şi de aceea scoteau acel şuierat infernal.

Făptura stacojie s-a repezit spre dreapta, apoi spre stânga. În cele din urmă, s-a oprit lângă un monolit şi a rămas acolo.

Dintre copaci a apărut o altă fiinţă monstruoasă. Strălucea, ca şi făpturile ce alergau, dar părea făurită din marmură neagră. Avea un trup de cal de tracţiune gigantic şi un gât lung, reptilian. La baza gâtului, călare, un om!

Graydon şi-a scos binoclul şi l-a îndreptat spre haită. În vizor a apărut una dintre fiinţele care fugiseră. Stătea dreaptă, cu capul ridicat, ca un câine de vânătoare.

Un dinozaur!

Micşorat la dimensiunile unui dog danez uriaş. I-a văzut coada boantă, în formă de cazma, care alcătuia, împreună cu picioarele puternice, ca nişte stâlpi, un trepied ce sprijinea fiara, îşi ţinea trupul înălţat. Labele scurte din faţă arătau la fel de muşchiuloase ca şi cele din spate. Le ţinea la piept, gata să înhaţe... Se terminau cu patru gheare lungi, ascuţite, una fiind mai depărtată de celelalte, ca un deget mare...

Ceea ce luase drept cămaşă de zale din safire şi smaralde erau, de fapt, solzi, suprapuşi, ca la armadillo[5]. Din suprafeţele şi marginile lor netede, soarele scotea sclipiri de giuvaeruri.

Făptura şi-a întors capul, pe gâtul scurt, ca al unui taur. Părea să privească spre Graydon. Acesta i-a văzut ochii roşii, fioroşi, de sub fruntea osoasă, proeminentă, botul de crocodil, dar mai mic şi mai bont. Fălcile acestuia aveau colţi galbeni, ascuţiţi.

Călăreţul s-a îndreptat spre dinozaur. Şi animalul pe care-l călărea era tot un dinozaur. Cu solzi negri şi coadă lungă, cu gât şerpuitor, mai subţire decât partea centrală a

[5] Şarpe uriaş din jungla amazoniană (n. tr.).

unui piton uriaş.

Călăreţul era un bărbat din rasa Suarrei. Avea aceeaşi albeaţă de fildeş a pielii, aceeaşi regularitate clasică a trăsăturilor, dar i se întipăriseră pe figură aroganţa şi cruzimea indiferentă. Purta un costum mulat pe trup, verde, ce-i scotea în evidenţă părul de-un auriu sclipitor. Stătea pe-o şa uşoară, fixată la baza gâtului lung. Hăţuri zdravene duceau până la fălcile capului mic, negru, ca de şarpe, al dinozaurului.

Lui Graydon i-a căzut binoclul din mâna tremurândă. Ce fel de om putea să vâneze, folosind dinozauri, în loc de cai şi de câini?

S-a uitat spre poalele monolitului, unde se ghemuise făptura stacojie. Nu se mai afla acolo. A remarcat o sclipire roşie în iarba înaltă, la aproape o mie de picioare de el. Fiinţa se târa spre marginea văii…

Apoi, o chemare zguduitoare, ca şuieratul miilor de sirene. Haita descoperise urma, ţopăia după ea ca un talaz uriaş, strălucind verde şi albastru.

Făptura stacojie a ţâşnit din iarbă şi s-a ridicat pe patru picioare lungi, cu capul la patru yarzi deasupra solului. Pe membrele ei imense se sprijinea trupul rotund, nu mai mare decât al unui copil. Pe părţi, două braţe asemănătoare celor omeneşti, însă de două ori mai mari decât acelea obişnuite. Corpul, braţele şi picioarele erau acoperite de un păr fin, stacojiu. Graydon nu-i vedea faţa întoarsă către urmăritori.

Haita s-a năpustit spre ea. Făptura s-a repezit, ca fulgerul, spre marginea văii.

Graydon a auzit, dedesubt, zgârieturi frenetice. La marginea drumului, au apărut nişte mâini cenuşii, care s-au apucat de stânci cu degete lungi, ca nişte ace boante, din os. S-au prins şi au alunecat mai departe. În urma lor s-au ivit braţe lungi, acoperite cu păr roşu.

Apoi, deasupra marginii văii a răsărit o figură cenuşie, ca şi mâinile. Cu doi ochi mari, rotunzi, galbeni, care nu clipeau.

O figură de om – şi totuşi nu a unui om.

O figură cum nu mai văzuse… dar nu se putea înşela asupra omenescului din ea… omenesc ce o acoperea ca un voal.

I s-a părut că vede un hăţ roşu zburând prin aer, atingând figura. Bastonul roşu al însoţitorului Suarrei. Indiferent dacă avusese sau nu dreptate, ghearele ce se agăţaseră s-au desprins, iar faţa cenuşie a dispărut.

Din prăpastia nevăzută s-au ridicat un ţipăt de agonie, jalnic, şi un şuierat triumfător. Atunci, în câmpul lui vizual a năvălit dinozaurul cel negru, cu călăreţul lui cu păr auriu. După ei, haita. Au traversat câmpia ca un nor de furtună, urmat de fulgere din smarald şi safir. Au pătruns în pădure, apoi au dispărut…

Suarra a ieşit din umbra copacilor, însoţită îndeaproape de cei trei aventurieri, palizi şi tremurând. A rămas cu figura împietrită, privind cu scârbă spre locul în care plecaseră dinozaurii.

— Suarra, a şoptit Graydon, ce era creatura aia care fugea? Avea figură de om…

— Nu era om, i-a răspuns ea. Un Ţesător. Probabil a încercat să evadeze… Sau poate Lantlu i-a oferit o cale care să-l tenteze să scape… Lui Lantlu îi place să vâneze cu xinli, iar în lipsă de altceva se mulţumeşte cu un Ţesător.

— Un Ţesător? Avea chip de om! s-a auzit vocea lui Soames.

— Nu era om, a repetat ea. Nu aşa cum sunteţi voi. Cu multă, multă vreme în urmă, strămoşii lui au fost oameni, e adevărat, dar acum el e doar… un Ţesător. S-a întors spre Graydon. Yu-Atlanchienii l-au făcut, prin priceperea lor. Pe el şi pe cei ca el. Să-ţi aminteşti acest lucru, Graydon, când vom ajunge la capătul călătoriei!

A păşit pe cărare. Acolo aştepta făptura cu glugă. Liniştită, de parcă nu se întâmplase nimic. Fata şi-a chemat lama albă şi a trecut în fruntea micii caravane. Soames l-a împins pe Graydon, trezindu-l din gândurile tulburi în care-l cufundase avertismentul ciudat.

— Ia-ţi locul, Graydon! a mormăit el. Te urmăm. Mai târziu, vreau să vorbim. Poate c-o să-ţi înapoiem armele,

dacă vei da dovadă de cumpătare…

— Grăbiţi-vă! a spus Suarra. Soarele coboară, trebuie să mergem repede. Înainte de amiaza viitoare, veţi vedea grădina de giuvaeruri şi aurul viu curgând pentru voi, să faceţi cu el ce doriţi. Sau aurul să facă din voi ce vrea…

I-a privit pe cei trei cu o umbră de ironie. Buzele lui Soames s-au subţiat.

— Să mergem mai departe, surioară, a zis el, sardonic. Tot ce ai *tu* de făcut, e să ni-l arăţi, şi cu asta ţi-ai terminat treaba. Restul ne priveşte.

Fata a ridicat din umeri, nepăsătoare. Au pornit din nou la drum.

Câmpia era liniştită, pustie. Din pădure nu răzbătea nici un sunet. Graydon încerca să înţeleagă ce se întâmplase. Un Ţesător, aşa numise Suarra făptura stacojie… Şi adăugase că strămoşii acestuia fuseseră oameni ca ei… Şi-a amintit ce-i povestise, la prima întâlnire, despre puterile misteriosului Yu-Atlanchi. Însemna că poporul ei stăpânea secretele evoluţiei atât de bine, încât putea să inverseze procesul? Putea controla involuţia?

De ce nu? în lunga călătorie a omului de la piftia primară din mările calde ale începuturilor, trecuse prin miliarde de înfăţişări. În timp ce se ridica de la o formă la alta, ajungând la vertebrate, înlocuind sângele rece cu cel cald, omul rămânea, totuşi, rudă cu peştii pe care-i pescuieşte azi, cu făpturile cu blană, ale căror piei le îmbracă femeile, cu maimuţele pe care le prinde în junglă pentru cercetări sau de amuzament. Chiar şi păianjenii care ţes în grădină, şi scorpionii care fug de ameninţarea picioarelor lui îi sunt, de foarte departe, fraţi de sânge.

Când Sf. Francis din Assisi vorbea de Fratele-Muscă, de Fratele-Lup, de Fratele-Şarpe, emitea un adevăr ştiinţific.

Toată viaţa de pe pământ are o origine comună. Diferite acum, cu înfăţişări proteene, omul şi fiara, peştele şi şarpele, şopârla şi pasărea, albina şi păianjenul, toate provin dintr-un amestec de gelatină aflată, cu milioane de ani în urmă, în apele nu prea adânci ale primelor mări. Gregory din Edinburgh a numit acest amestec protaebion –

prima materie a vieţii, din care s-a dezvoltat tot ce vieţuieşte.

Germenii acestor forme rămăseseră, dormind, în om, în cursul ascensiunii sale lente?

Roux, marele savant francez, luase ouă de broască şi, intervenind asupra lor, obţinuse broaşte uriaşe sau pitice, cu două capete la un singur trup, cu un cap şi opt picioare, cu trei capete şi sute de picioare... Iar din aceleaşi ouă obţinuse făpturi ce nu semănau deloc a broască.

Rusul Vomikov şi germanul Schwartz efectuaseră experienţe cu forme mai evoluate de viaţă, producând *himere,* creaturi de coşmar, pe care fuseseră nevoiţi să le ucidă imediat.

Dacă Roux şi ceilalţi făcuseră asemenea lucruri – şi Graydon ştia bine că le făcuseră –, de ce n-ar fi posibil ca savanţi mai renumiţi să trezească acei germeni ce dormeau în om, să creeze făpturi cum era cea stacojie? Un om-păianjen!

Natura însăşi oferise sugestii. Natura dădea naştere, din când în când, unor anomalii – monştri umani marcaţi exterior, dacă nu şi interior, cu stigmatul fiarei, al peştelui, chiar al crustaceului. Copii cu branhii, sau cu coadă, sau cu blană. Embrionul uman trece prin toate aceste stadii, pornind de la celula protoplasmatică, comprimând drama evoluţiei desfăşurate de-a lungul unor ere în mai puţin de un an.

— Nu s-ar putea ascunde în Yu-Atlanchi acela pentru care creuzetul naşterii nu are secrete, acela care poate umbla în el, modelându-i conţinutul după voie?

Un război de ţesut nu-i decât o maşină moartă, dacă nu-i acţionat de degete pricepute. Păianjenul reprezintă, în acelaşi timp, şi maşina, şi meşteşugarul, torcând şi ţesând mai sigur, mai riguros, decât orice mecanism lipsit de viaţă, dar acţionat de om. Ce maşină făurită de om se apropie de delicateţea, de frumuseţea pânzei de păianjen?

Brusc, Graydon a avut senzaţia că priveşte o întreagă lume nouă, grotescă – bărbaţi-păianjen şi femei-păianjen, aplecaţi asupra unor ţesături uriaşe, ţesând cu degete ca

nişte ace pânzeturi minunate; bărbaţi şi femei-cârtiţă săpând reţele de tuneluri subterane, *cloaca,* pentru cei care le-au dat fiinţă; făpturi-amfibie care aveau grijă de apă... O fantasmagorie a umanităţii, îngemănată monstruos cu maşina perfectă a naturii, încă uşor de modelat în pântece!

Tremurând, a izgonit această viziune de coşmar.

5. CORNURILE ELFILOR

Când au ajuns la capătul câmpiei ovale, soarele asfinţea. Din munte ţâşnea un turn, care aproape că atingea malul abrupt. S-au înşirat prin trecătoarea îngustă dintre cele două culmi, mergând prin semiîntuneric, pe podeaua de stâncă netedă.

Drumul urca într-o pantă uşoară. Soarele se afla în spatele muntelui dinspre Vest. Când au ieşit din strâmtoare, se lăsa întunericul...

S-au oprit la marginea unei poieni. În stânga, curbura muntelui circular îşi urma drumul. Locul în care stăteau era mai degrabă sterp, decât o poiană. Solul format din nisip alb, curat, presărat cu movile, dâmburi cu vârful turtit, ca şi cum ar fi fost măturate continuu de rafale de vânt. Pe pantele dâmburilor creştea iarbă înaltă, rară. Movilele se înălţau la intervale de aproximativ o sută de picioare una de cealaltă, cu o regularitate bizară, ca nişte tumuli, ca nişte morminte într-un cimitir de uriaşi. Suprafaţa stearpă se întindea pe vreo cinci acri[6]. În jur se îngrămădea pădurea. Se auzea susurul unui pârâu.

Suarra i-a condus prin nisip, până aproape de movila din mijloc.

— Vom ridica tabăra aici, a spus ea. Apa-i aproape. Puteţi aprinde focul şi dormi fără grijă. În zori, vom porni mai departe.

I-a părăsit şi s-a îndreptat, alături de silueta cu robă roşie cu galben, spre un dâmb din apropiere. Lama albă i-a urmat. Graydon a crezut că Soames o s-o oprească, dar acesta s-a mulţumit să fulgere din ochi un mesaj către Dancret şi Starrett, lăsând impresia că se bucura de faptul că fata nu împărţea tabăra cu ei, încântat că aceasta se afla la distanţă.

Felul în care se purta cu Graydon se schimbase.

---

[6] Un acru = aproximativ 4 047 m^2 (n. tr.).

Devenise mai prietenesc.

— Nu vrei să duci catârii la apă? l-a întrebat Soames. Noi vom face focul şi vom pregăti masa.

Graydon a fost de acord şi a condus animalele la pârâu. În timp ce se înapoia, s-a uitat spre movila către care se dusese Suarra. La poalele ei se afla un cort mic, pătrat, sclipind în crepuscul, ca mătasea. Lama cea albă stătea priponită alături, mestecând liniştită iarbă şi grăunţe. Avea în spate coşurile din aur împletit. Nu se vedeau nici Suarra, nici bărbatul cu glugă. Probabil erau în cort.

Lângă movila lor, focul trosnea, iar masa fusese pregătită. Când s-a apropiat, Starrett a arătat spre cortul pătrat.

— L-a scos din coş! a zis el. Arăta exact ca o umbrelă strânsă. Cine s-a gândit că o să întâlnim aşa ceva în sălbăticie?

— Cred că în coşurile alea sunt o mulţime de lucruri pe care nu le-am văzut! a şoptit Dancret.

— Ai dreptate, a spus Soames. Iar cât am văzut ne ajunge pentru toată viaţa! Ce zici, Graydon?

— V-a promis mult mai mult, a răspuns acesta, speriat de subînţelesul întrebării yankeului.

— Mda! a făcut Soames. Mda, cred că da… însă… hai să mâncăm!

S-au aşezat toţi patru în jurul lemnelor ce ardeau, aşa cum făcuseră în cursul multor nopţi înainte de lupta cu Starrett. Spre surprinderea lui Graydon, nu le păsa de tragedia uluitoare din câmpie. O ocoleau. Şi au schimbat vorba când, ca să-i încerce, a pomenit de ea. Discutau doar despre comoara aflată atât de aproape de ei despre ce urmau să facă atunci când se reîntorceau în lumea lor. Au analizat, bucată cu bucată, tezaurul din coşurile purtate de lama cea albă şi au apreciat valoarea bijuteriilor Suarrei. Parcă ar fi vrut să-l contamineze şi pe el de lăcomia lor.

— Drace! Numai cu smaraldele fetei am scăpa de orice grijă! Repeta Soames.

Graydon îi asculta, cuprins de o nelinişte crescândă. Ascundeau ceva în spatele ignorării voite a distrugerii

făpturii stacojii de către dinozauri, al acestei referiri constante şi al comentariilor legate de bogăţiile aflate la îndemână, al accentuării repetate privind viaţa de lux pe care urmau s-o ducă.

Brusc şi-a dat seama că le era frică. Acea teamă de necunoscut lupta cu lăcomia pentru comoară, şi de aceea erau deosebit de periculoşi. În minţile celor trei, se ascundea ceva, iar pălăvrăgeala lor reprezenta doar un preambul.

În cele din urmă, Soames s-a uitat la ceas.

— E aproape opt, le-a comunicat el. Se luminează la cinci… A venit vremea să spunem lucrurilor pe nume! Graydon, apropie-te!

Cei patru s-au înghesuit la adăpostul movilei. Nu mai vedeau cortul Suarrei, şi nici nu puteau fi văzuţi din micul pavilion de mătase, ce arăta acum ca o molie mare din argint, ce se odihnea la lumina lunii.

— Graydon, a început yankeul, ne-am hotărât ce să facem. Am fi încântaţi să uităm certurile. Suntem patru albi aflaţi la ananghie, şi Dumnezeu ştie de ce. Oamenii albi trebuie să fie uniţi, nu-i aşa?

Graydon a confirmat, aşteptând continuarea.

— În regulă! a făcut Soames. Uite care-i situaţia. Nu neg faptul că m-a zdruncinat zdravăn ceea ce am văzut azi. Nu suntem pregătiţi să luptăm cu ceva ce seamănă cu o haită de diavoli şuierători. Însă poanta e că putem să ne retragem şi să ne întoarcem echipaţi ca lumea! Te-ai prins?

Graydon a aprobat din nou, presupunând ce va urma.

— Există destulă marfă pe lama aia şi pe fată, ca s-o ducem bine, a continuat Soames. Şi să finanţăm cea mai grozavă expediţie pornită vreodată în căutarea unei comori. Asta plănuim, Graydon! înhăţăm coşurile cu tot ce conţin, precum şi bijuteriile fetei. O tulim, apoi ne întoarcem cu o echipă de băieţi trecuţi prin ciur şi prin dârmon. Noi patru vom lua jumătate din ce vom găsi, iar ceilalţi îşi vor împărţi restul. Aducem şi două avioane şi vom afla iute de unde vine fata. Pariez că diavolii ăia şuierători n-or să reziste mitralierelor şi bombelor. Iar când fumul se va împrăştia,

vom împărţi prada, ne vom întoarce şi ne vom instala la conducerea lumii! Ce zici?

Graydon a încercat să tragă de timp.

— Cum vrei să iei toate aceste lucruri? Şi dacă le iei, cum o să pleci cu ele?

— Uşor! a şoptit Soames. Am plănuit totul! în cort se află doar fata şi bătrânul, nu se păzesc, sunt siguri de noi! Dacă vii şi tu, ne furişăm până la ei. Starrett şi Danc' vor avea grijă de nătărăul ăla. Fără împuşcături. Un cuţit în coaste. Noi doi vom prinde fata. Nu-i facem nimic. Doar o legăm şi-i punem un căluş. Apoi încărcăm marfa pe catâri şi o ştergem!

— Unde? a întrebat Graydon, apropiindu-se de Dancret şi pregătindu-se să-i smulgă revolverul din buzunar.

— Departe de-aici! a mârâit Soames. Starrett şi cu mine am recunoscut un pisc, la Vest. O dată ajunşi la el, ştim unde ne aflăm. Dacă mergem fără oprire, suntem acolo mâine, pe vremea asta. Pădurea nu-i prea deasă şi-i lună plină…

Graydon a mişcat mâna încet, atingând buzunarul lui Dancret. Revolverul se afla acolo… înainte de a comite un gest disperat, a hotărât să facă un ultim apel la frică.

— Ai uitat un lucru, Soames. Or să ne urmărească. Cum o să ne descurcăm cu fiarele alea diabolice alergând după noi? Omule, ne vor ajunge cât ai clipi! Nu poţi să scapi de ele!

Şi-a dat seama imediat de şubrezenia argumentaţiei.

— Aici e poanta, a rânjit Soames. Nimeni nu-şi face griji în privinţa fetei. Nimeni nu ştie unde e, iar ea nu vrea să afle nimeni! N-a vrut să fie văzută azi după-amiază! Cred că a fugit de la ai ci, să te ajute. Jos pălăria, ai lucrat iute, ai vrăjit-o! Singurul care ne poate face necazuri e doar diavolul cel bătrân. O să se aleagă cu un cuţit, înainte de a-şi da seama ce se întâmplă cu el! Rămâne doar fata. O să fie încântată să ne arate drumul, dacă ne vom rătăci. Dar Starrett şi cu mine cunoaştem culmea aia, îţi garantez eu! O s-o cărăm după noi, să nu dea alarma, iar când o să ajungem într-un loc bine ştiut, o să-i dăm drumul, să facă o

plimbare până acasă. Nu-i nimic rău în asta, nu-i aşa, băieţi?

Starrett şi Dancret au aprobat din cap.

Graydon s-a prefăcut că se gândeşte. Ştia exact ce era în mintea lui Soames: să-l folosească în crima premeditată cu sânge rece de cei trei şi, o dată scăpat de urmăritori, să-l omoare şi pe el. Nu avea de gând să-i permită Suarrei să se întoarcă şi să povestească fapta lor. O vor ucide, după ce Starrett se va plictisi de ea.

— Hai, Graydon, a şoptit Soames, nerăbdător. E un plan prea bun ca să nu meargă! Eşti de partea noastră? Dacă nu…

Cuţitul i-a scânteiat în mână. Simultan, Starrett şi Dancret s-au apropiat. Mişcarea lor i-a oferit avantajul de care avea nevoie. A vârât mâna în buzunarul francezului, a smuls arma şi a lansat o lovitură laterală, care l-a aruncat pe Starrett la pământ. Uriaşul s-a rostogolit, mârâind. Graydon s-a repezit spre Soames. Însă, înainte de a-l ameninţa cu arma, Dancret i-a înşfăcat încheieturile şi cu picioarele i-a pus o piedică…

— Suarra! a strigat Graydon, în timp ce cădea.

Măcar s-o trezească, s-o avertizeze! Al doilea strigăt i-a. Fost întrerupt de mâinile osoase ale lui Soames care-l apucaseră de gât. Le-a prins şi a încercat să slăbească strânsoarea ce-l sugruma. A reuşit, o clipă, cât să respire. Îndată, a dat drumul încheieturilor şi şi-a înfipt degetele în obrazul yankeului. Soames a înjurat groaznic şi l-a eliberat. Graydon a încercat să se ridice, dar braţul puternic al lui Soames a alunecat din spate şi l-a prins de grumaz.

— Înjunghie-l, Danc’! a mârâit Soames.

Graydon s-a răsucit brusc şi l-a tras pe yankeu peste el la timp, pentru că Dancret lovise, lama ratându-l cu puţin pe Soames. Vlăjganul se străduia să-l împingă pe Graydon spre francez, iar Graydon şi-a înfipt dinţii în umărul ce-l apăsa. Soames a urlat de durere şi de furie, s-a rostogolit şi s-a zbătut, încercând să scape din strânsoarea fălcilor. Dancret ţopăia în jurul lor, pândind momentul în care să înfigă cuţitul…

Atunci s-a auzit exclamaţia lui Starrett:

— Lama! Fuge!

Involuntar, Graydon a slăbit strânsoarea. Soames a sărit în picioare, urmat de Graydon, care se pregătise să pareze lovitura ce o aştepta din partea lui Dancret.

— Uită-te Soames, a dispărut! a strigat francezul. Doamne, s-a dus! Cu tot aurul! Cu toate bijuteriile!

Luna se ridicase, iar sub şuvoiul de raze, nisipul alb arăta ca un lac de argint, în care movilele păreau nişte insuliţe… Cu coşurile de aur strălucind în spate, lama albă luneca de-a lungul lacului de argint, la vreo sută de paşi de ei, îndepărtându-se spre cărarea pe care veniseră…

— Opriţi-o! a urlat Soames, uitând de orice altceva. După ea, Starrett! Pe-acolo, Danc'! Eu o să-i tai calea!

Alergau pe solul gol, sclipitor. Lama şi-a schimbat ritmul, a urcat încet pe o movilă şi s-a căţărat în vârful ei.

— Încercuiţi-o! Am prins-o! a zbierat Soames.

Cei trei au alergat spre dâmbul pe care stătea animalul alb, privind calm în jur. Au început să se caţăre din trei părţi.

Îndată ce picioarele lor au atins iarba rară, s-a auzit sunetul blând al unuia dintre cornurile de elf pe care le auzise Graydon cântând de zor, atât de vesele, în prima zi, când o întâlnise pe Suarra. I-au răspuns altele, în apropiere. Din nou, sunetul izolat. Apoi, corul şi-a înălţat răspunsul spre movila pe care stătea cocoţată lama. A căzut ca o avalanşă de sunete înaripate peste ea.

Graydon l-a văzut pe Starrett tresărind, ca izbit de ceva, apoi rotindu-şi braţele, apărându-se, parcă, de un atac invizibil. O clipă, bărbatul cel înalt a rămas locului, gesticulând frenetic, după care s-a aruncat la pământ şi s-a rostogolit pe nisip. Sunetele cornurilor s-au îndepărtat de el; concentrându-se asupra lui Soames. Acesta s-a prăbuşit cu faţa pe panta movilei, târându-se spre vârful ei şi protejându-şi faţa cu o mână ridicată.

Protejându-se de ce?

Graydon vedea dâmbul şi lama scăldată în lumina lunii, pe Starrett la poalele movilei, pe Soames, aproape de

culme. Nu-l zărea pe Dancret, aflat în cealaltă parte.

Sunetele cornurilor se înălţau mai puternic, chemând parcă la o vânătoare veselă. Cei care cântau nu erau vizibili, nici nu aruncau vreo umbră în strălucirea lunii. Se auzea însă un fâlfâit din sute de aripi.

Soames ajunsese la marginea platoului din vârful dâmbului. Lama şi-a plecat capul, privindu-l. Când bărbatul a întins mâna să-i apuce frâul, animalul a sărit într-o parte, apoi a coborât pe nisip.

Corul cornurilor elfice nu încetase o clipă deasupra lui Soames. Graydon îl vedea chircindu-se, izbind înjur, plecându-şi capul şi apărându-şi ochii de ceea ce părea să fie o ploaie de lovituri. Atacul invizibil nu i-a venit de hac. S-a târât peste movilă, şi-a dat drumul la vale şi a aterizat lângă lamă. Atunci s-a ridicat şi Starrett, clătinându-se ca un beţiv.

Cântul cornurilor a încetat brusc, asemenea unor lumânări stinse de o rafală de vânt. Dancret s-a apropiat, alergând. Cei trei au rămas locului, discutând şi gesticulând. Aveau hainele zdrenţuite. Când Soames s-a răsucit şi razele lunii l-au luminat, Graydon i-a zărit faţa plină de sânge.

Lama mergea de-a curmezişul pe nisip, atât de lent, de parcă i-ar fi ispitit s-o urmărească din nou. Ciudat, dar silueta ei apărea când limpede, când ştearsă, fantomatică… Când reapărea, parcă razele lunii se strângeau, se roteau, se vălureau încet şi o urzeau din ele… Lama dispărea şi se ivea iar din ţesătura razelor, ca un model pe un gherghef vrăjit…

Starrett şi-a îndreptat mâna spre centură. Înainte de-a aţinti revolverul spre animalul cel alb, Soames îl şi apucase de încheietură, vorbindu-i precipitat. Graydon a presupus că-l avertiza asupra pericolului bubuiturii, care ar fi tulburat liniştea.

Cei trei s-au împrăştiat. Dancret spre stânga şi Starrett spre dreapta, pentru a încercui lama, iar Soames s-a apropiat de ea, cu grijă, să n-o sperie şi s-o pună pe fugă. Dar cum a ajuns lângă lamă, aceasta a făcut un salt graţios

şi s-a căţărat pe altă movilă…

O clipă, lui Graydon i s-a părut că vede pe creasta dâmbului silueta în haine pestriţe, arătând spre lamă cu bastonul roşu. S-a uitat mai atent şi a conchis că avusese halucinaţii, pentru că acolo nu era nimeni. Lama a început să urce cu salturi lente… Ca şi rândul trecut, Soames şi tovarăşii lui s-au apropiat, căţărându-se pe pantă…

Imediat cornurile elfice au răsunat ameninţător. Cei trei au şovăit şi s-au oprit. Apoi, Starrett a coborât, a făcut câţiva paşi în spate, a ridicat pistolul şi a tras. Lama cea albă s-a prăbuşit.

— Nebunul! a gemut Graydon.

Tăcerea ce a urmat împuşcăturii a fost sfărâmată de o furtună a cornurilor. Sunetele s-au prăvălit peste cei trei. Dancret a ţipat şi a fugit spre tabără, izbind în aer cu pumnii. La jumătatea drumului, s-a prăbuşit şi a rămas nemişcat. Soames şi Starrett loveau şi ei de zor văzduhul. Sunetele elfilor deveniseră un tumult în care răsuna moartea…

Starrett s-a prăvălit în genunchi, s-a ridicat şi a continuat să alerge. A căzut din nou, nu departe de Dancret, şi a rămas locului. După el s-a prăbuşit şi Soames, care luptase până-n ultima clipă. Cei trei zăceau pe nisip, inerţi.

Graydon s-a repezit spre ei. A simţit o atingere pe umăr. Prin trup i se scurgea o moleşeală copleşitoare. Şi-a întors capul cu greu… în spatele lui, silueta pestriţă. Bastonul roşu îi luase puterea de a se mişca… Aşa cum îl paralizase pe omul-păianjen şi-l trimisese în fălcile dinozaurilor…

Bagheta roşie s-a îndreptat spre cele trei trupuri. Imediat, ca la o comandă, sunetul cornurilor s-a îndepărtat de ele, s-a înălţat, apoi a încetat. În vârful movilei, lama cea albă sărise în picioare. O fâşie stacojie îi dunga pieptul argintiu. Urma glonţului, lui Starrett. Lama a coborât de pe dâmb…

Când a trecut pe lângă Soames, l-a atins cu botul. Yankeul a înălţat capul, a încercat să se scoale, dar a căzut înapoi. S-a târât după animal, cu ochii aţintiţi spre panerele din aur.

Lama mergea încet, liniştită. A ajuns lângă trupul lui Starrett şi l-a atins, aşa cum făcuse cu Soames. Iar capul masiv al bărbatului s-a ridicat… Individul a vrut să se salte în picioare, însă s-a prăbuşit ca şi tovarăşul lui, apoi s-a târât în urma lamei.

Animalul s-a oprit lângă Dancret. Acesta s-a mişcat, împleticindu-se în patru labe după lamă.

S-au tăvălit prin nisipul alb, scăldat de lună, până în tabără. Animalul şchiopăta, cu sângele şiroind din rană. Cei trei bărbaţi se ţineau aproape, cu privirea fixă la coşurile din fâşii aurii, cu gura căscată, ca nişte peşti pe uscat…

Lama a trecut pe lângă vatră. Oamenii s-au oprit acolo, continuând să urmărească animalul. Silueta pestriţă a înălţat bastonul, şi cei trei au încetat să se târască. S-au prăvălit lângă cenuşă, de parcă viaţa i-ar fi părăsit brusc…

Paralizia ciudată l-a părăsit pe Graydon, la fel de subit cum îl cuprinsese. Muşchii i s-au relaxat, iar capacitatea de mişcare i-a revenit. Suarra a trecut în goană pe lângă el, spre lamă, mângâind-o şi încercând să-i oprească sângerarea.

Graydon s-a aplecat peste cei trei. Respirau liniştiţi, cu ochii întredeschişi, daţi peste cap, de li se vedea doar albul ocular… Aveau hainele zdrenţuite, iar pe faţă, pe piept şi pe spate, zeci de înţepături mici, cu marginile netede, făcute parcă de vârfuri ascuţite, din oţel. Unele sângerau, dar cele mai multe se uscaseră.

Le-a privit uluit. Rănile arătau urât, fără îndoială, însă nu explicau starea celor trei. Nu pierduseră atât sânge, încât să leşine. Nu le fuseseră atinse nici o arteră, nici o venă importantă.

A luat o găleată şi a umplut-o la pârâu. Când s-a întors, a văzut că Suarra condusese lama spre cortul ci. Graydon s-a oprit, a dat jos panerele şi i-a verificat rana. Glonţul îi trecuse prin partea stângă a pieptului, fără să atingă vreun os. A extras plumbul, i-a spălat şi i-a pansat rana cu fâşii de pânză argintie, înmânate de fată. A făcut totul în tăcere şi nici ea n-a scos o vorbă…

Graydon a adus iar apă din pârâu şi s-a întors în propria-i

tabără. A văzut silueta cu glugă apropiindu-se de fată şi a simţit ochii ascunşi ce-l priveau. S-a apucat să scoată nişte pături şi i-a aşezat pe cei trei deasupra. Ieşiseră din amorţeală şi păreau să doarmă normal. Le-a spălat sângele de pe faţă şi de pe trup, apoi a turnat tinctură de iod pe înţepăturile cele mai adânci...

Nu dădeau nici un semn de trezire la atingerile lui.

I-a învelit, s-a depărtat de foc şi s-a întins pe nisipul cel alb. Stăruia în el un soi de ameţeală... în timp ce zăcea acolo, luptând împotriva deprimării care-i submina curajul, a auzit paşi uşori. Suarra s-a aşezat lângă el, atingându-l cu umărul, mângâindu-i obrazul cu părul ei noros...

— Este ultima noapte, Graydon, a şoptit ea, tremurând. Ultima noapte! Aş vrea să-ţi vorbesc...

Nu i-a răspuns. Doar a privit-o şi i-a zâmbit. Suarra a interpretat corect zâmbetul lui.

— Asta e, Graydon... Am făgăduit. Ţi-am spus că voi încerca să te salvez. M-am dus la Mama şi i-am cerut să te ajute. La început, a râs. Dar când a văzut cât de serios este acest lucru pentru mine, s-a îmbunat. Mi-a promis, ca de la femeie la femeie – pentru că, la urma urmei, Mama este *fem*eie – că, dacă există în tine ceva care-i va răspunde, te va ajuta atunci când vei sta în faţa Chipului şi...

— Chipul? a întrerupt-o el.

— Chipul din abis! a precizat fata, cutremurându-se. Nu-ţi pot spune mai mult. Vei sta în faţa lui, împreună cu ceilalţi trei. O, Graydon, să nu-l laşi să te captiveze... Nu trebuie...

I-a strâns mâna cu putere. El a tras-o mai aproape. O clipă, a rămas la pieptul lui.

— Mama mi-a făgăduit, şi eu sper... Dar mi-a pus o condiţie, Graydon: dacă scapi de Chip cu ajutorul ei, va trebui să pleci din Ţara Ascunsă şi să nu povesteşti nimănui despre ea. Nimănui, indiferent cât îţi este de apropiat! Am promis acest lucru în numele tău. Iar acum, a şoptit Suarra, este ultima noapte...

În mintea lui, Graydon se încăpăţâna să nu recunoască acest lucru, însă a tăcut. După ce-a trecut un timp, fata a

întrebat, temătoare:

— Există vreo fată care te iubeşte – sau pe care o iubeşti – în ţara ta, Graydon?

— Nu, Suarra.

— Te cred şi aş veni cu tine, dacă aş putea… Dar nu pot… Mama mă iubeşte, are încredere în mine… Iar eu o iubesc mult… N-aş părăsi-o chiar…

Deodată şi-a smuls mâna dintr-a lui şi s-a izbit în piept.

— M-am săturat de Yu-Atlanchi! Da, m-am săturat de înţelepciunea lui străveche şi de oamenii nemuritori! Vreau să merg într-o lume cu mulţi prunci, cu râsete de. Copii, în care viaţa curge iute, plină de patimă! Chiar dacă până la urmă se scurge prin Poarta Morţii! în Yu-Atlanchi nu numai Poarta Morţii e închisă, ci şi Poarta Vieţii! Iar aici sunt puţini prunci şi nici un râset de copil!

I-a prins mâna şi a mângâiat-o.

— Suarra, păşesc prin întuneric, iar cuvintele tale îmi aduc prea puţină lumină! Spune-mi, care-i poporul tău?

— Poporul-cel-Vechi, a răspuns ea. Cel mai vechi. Cu multe ere în urmă, a venit din Sud, unde locuise de-a lungul altor ere… Într-o zi, pământul s-a zguduit, s-a cutremurat… Atunci au venit Marele Frig, întunericul şi furtunile îngheţate. O grămadă de oameni din poporul meu au murit. Cei rămaşi au călătorit spre Nord cu corăbiile, purtând cu ei resturile Poporului-Şarpe, care le împărtăşise mult din ştiinţa sa. Iar Mama e ultima din acel popor…

S-au stabilit aici. În acea vreme, marea era aproape, şi munţii încă nu se născuseră… Au găsit hoarde de xinli, mai mari decât sunt acum, care ocupau ţara. Poporul meu a distrus mulţi dintre ei, iar pe ceilalţi i-a domesticit, ca să-i folosească. Şi a locuit aici, aşa cum a făcut-o în Sud, unde oraşele noastre se află acum sub munţi de gheaţă…

Au urmat cutremure de pământ, iar munţii au început să se înalţe… înţelepciunea celor din poporul meu nu era atât de mare, încât să oprească naşterea munţilor, dar au reuşit să le controleze creşterea în jurul oraşului. Încet, continuu, de-a lungul altor ere, culmile s-au înălţat, până când au înconjurat Yu-Atlanchi cu un zid uriaş. Un zid ce nu mai

poate fi escaladat. Poporului meu nu-i pasă, chiar se bucură. Pentru că Stăpânii şi Mama au închis Poarta Morţii. Iar cei din neamul meu nu mai vor să iasă în lumea de-afară. Şi au locuit aici multe alte ere…

Fata a tăcut, gânditoare. Graydon a privit-o, neîncrezător. Un popor ce învinsese moartea! Un popor atât de vechi încât oraşele lui se aflau sub gheţurile Antarcticii! La urma urmei, era posibil… Continentul de la Polul Sud fusese, cândva, încălzit de soarele fierbinte… Fosilele de palmieri şi alte vegetaţii specifice tropicelor dovedeau acest lucru. La fel de sigur e şi faptul că polii n-au fost întotdeauna unde sunt acum. Ştiinţa n-a lămurit dacă schimbarea s-a produs brusc sau treptat, însă ea s-a petrecut cu cel puţin un milion de ani în urmă… Dacă povestea Suarrei se adeverea, dacă nu-i istorisea o legendă, atunci originea omului se întindea către o vechime de neconceput…

Totuşi putea fi aşa… existau atâtea mistere… legende despre ţări dispărute, despre continente dispărute… trebuie să fi avut ceva la origine… Ţara-mamă Mu, Atlantida, rasa necunoscută care condusese Asia din Gobi, pe când deşertul sterp fusese un paradis verde… da, putea fi adevărat… Dar învingerea morţii? Asta n-o mai credea!

Graydon a vorbit cu o iritare născută din îndoielile lui:

— Dacă poporul tău e atât de înţelept, de ce n-a pornit mai departe, să conducă această lume?

— De ce-ar fi făcut-o? i-a replicat fata. Dacă ar fi mers mai departe, ar fi transformat restul pământului în ceva asemănător cu Yu-Atlanchi, aşa cum acesta a fost construit după un Yu-Atlanchi mai vechi. Nu suntem prea mulţi. Nu ţi-am spus că, atunci când a fost închisă Poarta Morţii, a fost închisă şi Poarta Vieţii? Adevărat, unii au ales să deschidă aceste porţi… Părinţii mei au făcut-o… Dar cei ca ei sunt puţini, Graydon, tare puţini! N-au nici un motiv să treacă bariera. Tot ce-şi doresc, tot ce le trebuie, se află aici.

Şi mai există un motiv. Au cucerit visele. Prin vise îşi creează propriile lor lumi. Fac în ele ce vor. Trăiesc viaţă după viaţă, aşa cum doresc. În vis, făuresc lumi, iar fiecare

dintre aceste lumi e la fel de reală pentru ei, aşa cum e asta pentru tine. Mulţi lasă anii să se scurgă, trăind în vis… De ce ar pleca din această lume, când pot crea nenumărate altele, după cheful lor?

— Suarra, a întrerupt-o Graydon, de ce vrei să mă salvezi?

— Pentru că, a şoptit ea, mă faci să mă simt ca niciodată înainte… Pentru că mă faci fericită, pentru că mă întristezi… Vreau să rămân lângă tine… Când vei pleca, lumea se va întuneca!

— Suarra! a exclamat el, trăgând-o spre sine.

Buzele li s-au atins, s-au unit…

— Mă voi întoarce, a spus Graydon. Mă voi întoarce, Suarra!

— Te vei întoarce?

L-a respins şi a sărit în picioare.

— Nu, Graydon! a strigat ea, izbucnind în plâns. Sunt egoistă! Pentru tine va însemna moartea!

— Îţi jur că mă voi întoarce!

Fata tremura. S-a aplecat, şi-a apăsat buzele pe ale lui, i-a alunecat din braţe şi a fugit spre cortul de mătase. S-a oprit o clipă, a întins cu regret mâinile spre el, apoi a dispărut, ascunsă de falduri.

Vocea Suarrei părea să răsune slab, auzită doar de sufletul lui:

— Întoarce-te! Revino la mine!

6. CHIPUL DIN ABIS

Nisipul alb al câmpului sterp sclipea şters în lucirea zorilor. Un vânt rece coborâse din înălţimi... Graydon s-a îndreptat spre cei trei şi a tras păturile de pe ei. Respirau normal; păreau cufundaţi într-un somn profund. Rănile ciudate, punctiforme, li se închiseseră, însă arătau ca nişte morţi: livizi, ca nisipul luminat de crepuscul... A tremurat, dar nu din cauza vântului îngheţat...

A scos revolverul din centura lui Soames, s-a asigurat că-i încărcat, apoi l-a ascuns în buzunarul lui. După aceea a descărcat celelalte arme. Dacă aveau să întâlnească vreun pericol, ştia că armele de foc nu le foloseau la nimic. Şi nu-i mai ardea să fie la cheremul cuiva.

S-a întors la foc, a fiert cafeaua, a pregătit micul dejun şi a revenit la bărbaţii care dormeau. În timp ce-i privea, Soames a mormăit şi s-a trezit. L-a văzut pe Graydon şi a sărit în picioare. S-a uitat în jur şi a zărit coşurile din aur lângă cortul Suarrei. Ochii i-au sclipit, iar pe figură i-a apărut o expresie de încântare.

— Hai, Soames, bea nişte cafea fierbinte! a zis Graydon, atingându-i braţul.

Soames s-a răsucit, mârâind, şi a dus mâna la tocul pistolului. Graydon s-a retras câţiva paşi, strângând arma din buzunar, dar Soames s-a oprit. A privit iar panerele, strălucitoare în soarele ce răsărea. L-a împins pe Starrett cu piciorul. Bărbatul cel solid s-a ridicat, mormăind. Mişcarea lui l-a trezit pe Dancret.

Soames le-a arătat coşurile, apoi s-a îndreptat, ţeapăn, spre cortul de mătase, ţinând în mână pistolul nefolositor, urmat de Starrett şi de Dancret. Graydon s-a pregătit să se ia după ei. A simţit o bătaie pe umăr şi s-a întors. Lângă el se afla Suarra.

— Lasă-i să facă aşa cum le place, Graydon. Nu pot să pricinuiască nici un rău, şi nu-i poate ajuta nimeni...

Au privit în tăcere cum Soames a sfâşiat pânza cortului

şi a intrat înăuntru. După o clipă a ieşit, iar cei trei s-au apucat să scoată ţăruşii din aur. Soames i-a înfăşurat în pânza ruptă, apoi a pus pachetul într-un coş. Au revenit în tabără. Starrett şi Dancret târau panerele după ei.

În timp ce treceau pe lângă Graydon, acesta a simţit o uimire amestecată cu o groază nedefinită. Ceva din omenescul lor dispăruse, fiind înlocuit cu ceva inuman… Mergeau ca nişte automate… Nu l-au băgat în seamă. Nici pe fată. Aveau ochii lipsiţi de expresie, cu excepţia momentului în care priveau povara de aur. S-au dus şi au încărcat coşurile pe doi catâri.

— E timpul să pornim, Graydon! l-a grăbit Suarra. Stăpânul Nebuniei şi-a pierdut răbdarea.

Graydon a zâmbit, crezând că ea glumeşte, dar Suarra s-a uitat spre silueta pestriţă.

— De ce râzi? Stăpânul Tyddo, Stăpânul Nebuniei, singurul dintre Stăpâni rămas în Yu-Atlanchi, ne aşteaptă. Mama nu m-ar fi lăsat să plec fără el.

A privit-o cu atenţie. Bineînţeles, era o glumă! Dar ochii ei păreau serioşi…

— Mă înclin în faţa înţelepciunii Mamei, a zis Graydon, încruntându-se. Nu putea alege un însoţitor mai potrivit, pentru noi toţi.

Suarra a tresărit şi i-a atins mâna.

— Eşti supărat, Graydon? De ce?

Nu i-a răspuns, iar ea a oftat şi s-a îndepărtat încet.

Graydon s-a îndreptat către cei trei tovarăşi. Stăteau lângă cenuşa focului tăcuţi, nemişcaţi. Ca nişte morţi ce aşteaptă o comandă înspăimântătoare. I-au provocat un sentiment de milă.

A umplut-o gamelă cu cafea şi i-a pus-o în mână lui Soames. A făcut acelaşi lucru pentru Starrett şi Dancret. Neîndemânatici, aceştia au ridicat gamelele la gură şi au înghiţit lichidul fierbinte. Apoi, le-a oferit hrană, iar ei au înfulecat-o. În tot acest timp însă nu şi-au desprins privirea d la încărcătura de aur. Graydon n-a mai rezistat.

— Să pornim! a strigat el spre Suarra. Pentru Dumnezeu, hai să mergem!

A adunat puştile celorlalţi şi li le-a înmânat. Le-au apucat mecanic, aşa cum primiseră cafeaua şi hrana.

Însoţitorul enigmatic al Suarrei a pornit în frunte. Între el şi fată se îngrămădiseră catârii.

— Hai, Soames! Vino, Starrett! E timpul să plecăm, Dancret!

Ascultători, neslăbind din ochi coşurile galbene, s-au urnit, mergând unul lângă celălalt: cel solid în stânga, uriaşul în mijloc, iar cel scund la dreapta. Păşeau ca nişte marionete, urmaţi de Graydon.

Au traversat nisipurile albe, apoi au pătruns pe o cărare ce se strecura printre copacii enormi şi deşi. După vreo oră, au părăsit cărarea şi, brusc, au nimerit pe o platformă lată, din stâncă, descoperită. În faţă, deasupra unei prăpăstii foarte adânci, se înălţa zidul unui munte. Pe marginea râpei, se zărea o despicătură îngustă, mai largă în partea de sus. Platforma constituia pragul drumului pe care-l forma despicătură, coborând în prăpastie. Cel pe care Suarra îl numise Stăpânul Nebuniei a trecut pragul, urmat de ea. Apoi au trecut cei trei, şi ultimul, Graydon.

În calea lor nu se vedeau nici copaci, nici vreun fel de vegetaţie, ci doar nişte licheni vechi, cenuşii, uscaţi, care scârţâiau sub picioare. Numai de vegetaţie nu putea fi vorba… Dar lichenii opuneau rezistenţă şi le uşurau coborârea… Acopereau pereţii din rocă dură, ce se înălţau de fiecare parte. Lumina care pătrundea în trecătoare, prin despicătură aflată la sute de picioare deasupra, era slabă. Iar lichenii cenuşii păreau s-o preia, s-o împrăştie… întunericul nu depăşea crepusculul dintr-o ţară nordică; se vedea fiecare obiect. Au coborât tot mai adânc, vreme de-o oră. Iar drumul se încolăcea, fără să-şi modifice lărgimea, fără să se întunece mai mult.

Cărarea a cotit. În faţa ei se întindea un prag de stâncă, aidoma unei bariere. Calea cea nouă părea mai întunecoasă decât prima. Graydon a avut senzaţia neplăcută că stâncile se îngrămădiseră deasupra capului său, că intraseră cu toţii într-un tunel. Lichenii cenuşii se răriseră, pe pereţi şi pe sol. O dată cu ei, se diminuase şi

lumina…

În cele din urmă, lichenii au dispărut. Graydon înainta prin semiobscuritate; abia-i vedea, ca pe nişte umbre, pe cei din faţa lui. Acum se convinsese că stâncile chiar se îngrămădiseră, îngropându-i. S-a străduit să lupte împotriva deprimării şocante, pe care i-a produs-o această constatare…

Totuşi, nu era beznă… Ciudat, dar exista lumină pe drumul acela acoperit… Chiar destul de puternică… Părea să plutească în aer… să vină din aer, nu din pereţi sau din tavan. Părea că se strecoară de-a lungul tunelului, provenind dintr-o sursă îndepărtată… O lumină care lăsa impresia că se iveşte din radiaţia unor atomi ce-şi răspândeau razele în timp ce planau încet…

Aceşti atomi luminescenţi deveneau tot mai deşi, deşi ochiul percepea doar sclipirea, nu şi substanţa lor. Calea se vedea din ce în ce mai clar.

Din nou, la fel de brusc, drumul a cotit…

Ajunseseră într-o peşteră, ca o sală mare, pătrată, pe o platformă gigantică. Poate că pereţii netezi din stâncă, aflaţi la distanţă de sute de yarzi, dădeau acea senzaţie… Arătau ca o cortină ridicată puţin deasupra podelei… Prin crăpătură se scurgeau acei atomi strălucitori, a căror alunecare uşoară prin tunel îl umpluseră de o luminozitate crescândă… Aici curgeau iute, ca nişte nori nenumăraţi de licurici, fiecare dintre ei cărând o lampă micuţă, cu sclipiri diamantine…

În timp ce căuta ieşirea, Graydon a observat că stânca în formă de cortină se mişcase, alunecând într-o parte un yard… Graydon s-a întors. Lângă el stăteau bărbatul cel solid, uriaşul şi cel scund, cu privirea fixă, inexpresivă…

I s-a părut că vede bastonul roşu al Stăpânului Nebuniei trecând pe deasupra capetelor lor… Nu putea fi adevărat… silueta tăcută, în veşmânt pestriţ, stătea departe, lângă intrarea în peşteră, cu băţul în mână…

A auzit înjurăturile lui Soames, geamătul lui Starrett, vocea piţigăiată a lui Dancret. S-a răsucit spre ei. Le dispăruseră amorţeala nefirească ce-l uluise şi nesiguranţa

mişcărilor. Erau vii; alerţi, ca înainte.

— Ce naiba-i cu locul ăsta, Graydon? Cum am ajuns aici?

Soames îl apucase de mână, într-o strânsoare de oţel. I-a răspuns Suarra:

— Aici se află comoara pe care v-am făgăduit-o.

— Da? a mârâit, sălbatic, individul, făcând-o să tacă. Cu tine vorbeam, Graydon! Cum am ajuns aici? Tu ştii. Danc'? Dar tu, Bill?

A citit răspunsul pe figurile uluite ale acestora; a ridicat puşca spre Graydon.

— Vino aici!

Suarra a intervenit din nou, liniştită:

— Ce importanţă are cum aţi ajuns aici, din moment ce sunteţi toţi patru în acest loc? Acolo, unde izvorăşte lumina, se află peştera în care bijuteriile cresc pe pereţi, ca fructele, iar aurul curge ca apa. Sunt ale voastre! Duceţi-vă şi luaţi-le!

Soames a coborât arma, aruncându-i fetei o privire răutăcioasă.

— Şi ce mai e acolo, surioară?

— Nimic. Doar un chip mare, săpat în stâncă.

Secundele au trecut încet, în timp ce bărbatul cântărea răspunsul.

— Doar un chip săpat în stâncă? a zis el, în cele din urmă. Bine, o să mergem cu toţii să-l cercetăm. Cheamă-ţi omul aici!

— Nu, i-a răspuns Suarra, cu fermitate. Nu mergem mai departe. Trebuie să vă duceţi singuri. Ţi-am spus şi-ţi repet: nu aveţi de ce să vă temeţi, în afară de ceea ce se află în interiorul vostru. Proştilor! Dacă aş fi vrut să vă ucid, nu v-aş fi abandonat xinlilor? Aţi uitat noaptea în care aţi fugărit lama? Mi-am îndeplinit promisiunea. Nu mai avem ce discuta. Şi feriţi-vă de mine! Feriţi-vă să mă supăraţi de-acum înainte!

Graydon l-a văzut pe Soames pălind, în momentul în care fata pomenise de lamă; l-a zărit furişându-şi privirea spre Dancret şi. Starrett. Albiseră şi ei. Yankeul s-a gândit un minut, apoi a vorbit liniştit, fără să se adreseze fetei:

— În regulă. Dacă tot am ajuns aici, n-o să plecăm fără să dăm cu nasul pe-acolo. Danc', ia-ţi arma şi păzeşte-i cât timp suntem înăuntru! Fii cu ochii pe caraghiosul ăla bătrân. Bill şi cu mine o să avem grijă de fată. Iar tu, domnule Graydon, aruncă o privire prin crăpătură şi spune-ne ce vezi. Poţi să-ţi iei pistolul. Dacă auzim împuşcături, vom şti că în peşteră se află şi altceva, pe lângă bijuterii. Şi un chip din piatră. Dă-i drumul, domnule Graydon!

L-a împins către despicătura luminoasă, iar el şi Starrett s-au postat lângă fată. Graydon a remarcat că aveau grijă să n-o atingă. L-a văzut pe Dancret, la gura peşterii. Suarra s-a uitat spre Graydon, cu tristeţe, durere şi dragoste.

— Ţine minte, i-a spus el. O să mă întorc!

Soames nu avea de unde să cunoască înţelesul ascuns al acestui bun-rămas. L-a luat ca atare.

— Dacă n-o vei face, va fi vai de ea! Ţi-o spun eu, amice!

Graydon n-a răspuns. S-a îndreptat spre marginea cortinei de stâncă, pregătindu-şi pistolul în timp ce mergea. A intrat în şuvoiul de raze.

Coridorul de trecere nu avea mai mult de zece picioare. A ajuns la capătul lui şi a încremenit. Pistolul i-a căzut din mână, zăngănind pe stâncă.

Văzuse o peşteră uriaşă, plină cu atomi diamantini. Ca o sferă scobită, enormă, care fusese tăiată în două şi din care lipsea o jumătate. Luminozitatea curgea din zidurile ei curbe, negre şi lustruite ca nişte oglinzi. Razele care ţâşneau din ele păreau să pornească din depărtări infinite, din străfundul acestora, săgetând în toate părţile, cu o viteză uluitoare. Ca nişte lănci aruncate prin adâncul incomensurabil al unei ape întunecate, de soarele încins, alcătuit din diamante incandescente.

Pe pereţii curbaţi, atârnând de ei ca nişte ciorchini de bijuterii preţioase din via vrăjită a paradisului lui El-Shiraz, ca florile din grădinile regelui djinilor, creşteau mănunchiuri de geme!

Cristale mari, colţuroase, rotunde sau cu faţete, vii, în lumina aceea triumfătoare, pline de focul ce reprezintă mândria briliantelor. Rubine strălucind în toate nuanţele, de

la stacojiul limpede al razelor de soare scurgându-se printre degetele subţiri ale fecioarelor fragile, până la roşul profund al inimilor zdrobite; safire ce sclipeau într-un albastru la fel de aparte ca penele aripilor de sturz, albastru intens, ca acela ce se întunecă sub valurile înspumate ale Golfstromului; smaralde uriaşe, ce luceau când în verdele păunilor tropicali, când în cel al adâncului de junglă; diamante ce licăreau împrăştiind flăcări sau mănunchiuri de raze în culorile curcubeului; opale imense, arzătoare, geme scânteind în flăcări de ametist; bijuterii necunoscute, a căror frumuseţe neasemuită umplea sufletul de uimire.

Însă nu ciorchinii de bijuterii, cu vâna lor de raze, îl făcuseră să scape revolverul din mână şi-l transformaseră în stană de piatră.

Chipul!

Din locul în care se găsea, un şir de trepte ducea în mijlocul peşterii. În stânga, emisfera de stâncă plină de geme strălucitoare, în dreapta, un gol. Un abis căruia nu-i vedea marginea, care se întindea spre adâncuri nesfârşite.

Chipul îl privea din partea îndepărtată a peşterii. Uriaş, fără trup, cu bărbia rezemată de podea, cu ochi din cristale albastre, pale. Era cioplit din aceeaşi stâncă neagră ca şi pereţii, dar nu avea nici cea mai mică urmă de luminozitate radiantă.

Chip de om şi înger prăbuşit, luciferic, autoritar, neîndurător şi, totodată, minunat. Fruntea lui lată era încununată de putere. Putere ce ar fi putut să fie divină, dacă ar fi dorit, dar care preferase să aleagă tabăra lui Satan.

Oricine ar fi fost artistul, prefigurase în această sculptură simbolul total al poftei străvechi, fără remuşcări, pentru putere. În Chip, acea poftă se concentrase, i se dăduseră trup şi formă, devenise tangibilă. Iar Graydon a simţit în el aceeaşi poftă răspunzându-i, trezindu-se, crescând tot mai puternic, înălţându-se ca un val, năvălind şi ameninţând să copleşească limitele obişnuite ce-o stăpâniseră.

În străfundul lui, ceva lupta împotriva talazului de răutate care creştea. Încerca să-l oprească, să nu răspundă

la chemarea Chipului. Se străduia să-şi desprindă privirea din acei ochi albastru-deschis.

Apoi a văzut că toate razele, toţi atomii strălucitori se focalizaseră asupra Chipului, că în jurul frunţii lui plutea un cerc larg din aur. Din el se scurgeau picături de aur, ce se prelingeau de-a lungul obrajilor, ca o sudoare galbenă. Din ochi curgeau alţi stropi de aur, ca nişte lacrimi, iar din colţurile gurii nemiloase, globuri aurii atârnau ca o salivă… Sudoare de aur, lacrimi de aur, bale de aur se scurgeau şi se adunau într-un pârâu de aur, ce se îndrepta spre abis şi, de la marginea prăpastiei, spre adâncuri…

— Priveşte în ochii mei! Priveşte în ochii mei!

A avut impresia că Chipul îi vorbise. Nu putea să nu-l asculte… S-a supus.. Şi valul s-a înălţat, rupând orice zăgaz…

Pământul, stăpânirea Pământului, asta îi promitea Chipul! Iar în el s-au scurs un extaz înflăcărat, o indiferenţă stridentă, un simţ triumfător al eliberării de orice lege.

S-a pregătit să coboare treptele, să se îndrepte spre masca gigantică din stâncă, din care curgea aur. Să ia ce-i oferea aceasta. Să plătească orice i-ar fi cerut în schimb…

O mână l-a apucat de umăr şi în urechi i-a răsunat o voce – vocea lui Soames.

— Stai cam de mult!

Apoi, un ţipăt ascuţit, isteric:

— Bill, Danc’, veniţi iute! Uitaţi-vă! Doamne!

Graydon a fost trântit pe piatră. Picioarele grăbite au trecut peste el, călcându-l, tăindu-i răsuflarea. S-a sprijinit în mâini şi în genunchi, străduindu-se să se scoale.

Brusc, strigătele şi bolboroselile celor trei au încetat. Şi-a dat seama ce se întâmplase: priveau în ochii Chipului… Care le făgăduia tot ce-i făgăduise lui…

A făcut un efort cumplit. S-a ridicat. Chinuindu-se, plin de dureri, i-a văzut pe Soames cel solid, pe uriaşul Starrett şi pe Dancret cel scund alergând pe treptele peşterii. Erau la jumătatea scării.’..

Nu puteau face aşa ceva! Pământul şi stăpânirea Pământului… Se duceau să le ia… Chipul i le promisese lui

mai înainte!

S-a repezit după ei.

Ceva, ca aripa unei păsări imense, l-a izbit în piept. Lovitura l-a aruncat înapoi şi l-a trântit pe jos. Gemând, s-a împleticit spre trepte… ochii Chipului… ochii… urmau să-i dea putere… urmau…

În aerul luminos dintre el şi Chip, cu trupul ceţos, pe jumătate încolăcit, se ivise silueta fantomatică a unei făpturi, o parte femeie, o parte şarpe. Cea a cărei imagine se afla pe brăţara Suarrei. Fiinţa pe care ca o numise Mama-Şarpe.

Plutea acolo, în acelaşi timp reală şi ireală. Atomii diamantini se roteau în jurul ei, treceau prin ea… O vedea, dar prin ea vedea şi Chipul… îl privea cu ochi purpurii…

Mama-Şarpe… cea care-i făgăduise Suarrei, ca de la femeie la femeie, să-l sprijine… dacă avea în el ceea ce era necesar pentru a putea folosi ajutorul ei.

Suarra!

La amintirea fetei, furia şi otrava strecurate în el de ochii Chipului au dispărut. În locul lor au apărut ruşinea, căinţa, înţelegerea. S-a uitat fără teamă în ochii Chipului. Nu erau decât cristale albastre, palide. Chipul însuşi, doar o stâncă sculptată! Vraja se spulberase!

A văzut că Soames, Starrett şi Dancret ajunseseră la capătul scării. Alergau spre Chip. Se mişcau prin luminozitatea cristalină ca nişte siluete decupate din carton negru. Turtite, subţiri, făcute din hârtie întunecată, alergau împreună. Cei trei au ajuns la marginea bărbiei uriaşe… S-au oprit o clipă, luptându-se între ei, fiecare încercând să-l dea la o parte pe celălalt. Apoi, ca şi cum ar ti răspuns unei chemări irezistibile, au început să urce pe bărbia de piatră, să se caţăre spre ochii reci, albaştri, către făgăduinţa acestora…

Se aflau acum în plină focalizare a razelor, în centrul furtunos al atomilor luminoşi. Au rămas o clipă acolo, trei omuleţi decupaţi din carton, ceva mai negri decât piatra întunecată…

Au devenit cenuşii, iar contururile lor, ceţoase… Au

încetat să se caţăre… s-au chircit…

Au dispărut…

În locul lor, se vedeau trei smocuri de negură… Negura s-a împrăştiat…

Şi au rămas trei stropi mari din aur…

Încet-încet, cele trei picături au început să se rostogolească pe obrajii Chipului. S-au unit, au devenit un singur strop, care s-a scurs uşor spre pârâul de aur. S-a amestecat cu acesta şi a fost purtat spre abis…

A căzut în prăpastie…

Deasupra abisului au răsunat o izbucnire de cornuri elfice, un fâlfâit de aripi nevăzute… Dar acum, în lumina ciudată a peşterii, Graydon a văzut trupuri de şerpi făurite din argint, înaripate. Se înălţau, coborau şi pluteau pe dinaintea Chipului, ca nişte păsări ale Paradisului, fantomatice…

Mari şi mici, unele cât un piton uriaş, altele doar cât o viperă, zburau şi se încolăceau prin aerul scânteietor, trâmbiţând triumfător, chemându-se între ele cu sunete ca ale unor cornuri de elfi, îndreptând, vesele, unele spre altele, ciocuri care arătau ca nişte florete lungi, subţiri.

Şerpi înaripaţi, cu pene de păsări ale Paradisului, cu ciocuri ca nişte pumnale ascuţite… Şerpi înaripaţi, înălţându-şi imnul vesel al trompetelor, în timp ce curentul, din care Soames, Starrett şi Dancret reprezentau doar o parte, picura încet, încet, în abis…

Graydon a urcat treptele, simţindu-se bolnav în toată fiinţa lui, în fiecare nerv, în fiecare fibră… A trecut de marginea cortinei de stâncă, a ieşit din strălucirea diamantină a luminii, s-a îndepărtat de Chip şi de zgomotul trâmbiţelor şerpilor zburători…

A văzut-o pe Suarra alergând spre el…

Şi şi-a pierdut cunoştinţa.

7. FRONTIERA PĂZITĂ

Verdele strălucitor al pădurii se întunecase atunci când Graydon a deschis ochii. Catârul păştea liniştit lângă el.

Cineva a ieşit din umbră şi s-a apropiat. Era un indian, dar Graydon nu văzuse niciodată un asemenea indian. Avea trăsături bine conturate, delicate, cu o piele mai degrabă măslinie, decât cafenie. Purta o bluză şi un kilt[7] din mătase albastră, matlasate. Pe frunte, un cerc subţire de aur, iar în spate un arc lung şi o tolbă cu săgeţi. Ţinea în mână o lance din metal negru şi un pachet înfăşurat în mătase.

Graydon a deschis pachetul. În el se aflau brăţara Suarrei, cea cu Mama-Şarpe, şi o pană de *caraquenque,* al cărei capăt fusese împodobit cu aur.

— Unde este cea care mi le-a trimis? a întrebat Graydon.

Indianul a zâmbit, a clătinat din cap şi a dus două degete la buze. Graydon a înţeles: mesagerul primise ordin să tacă. A băgat pana în învelitoarea ei şi a vârât-o în buzunarul de la piept. Cu oarecare greutate, a reuşit să-şi pună brăţara la mână.

Indianul a arătat spre cer, apoi spre copacii din stânga, făcând semn de plecare. Graydon a confirmat şi a apucat căpăstrul catârului.

Au mers o oră prin pădure, fără să urmeze vreo cărare. Au ajuns într-o vale îngustă, printre culmile înalte, ce ascundeau muntele circular, deşi el ştia în ce direcţie se afla acesta. Soarele se găsea în jumătatea de vest a cerului. Spre apus, au ajuns la o aglomerare de stânci, prin care îşi croise drum un pârâu. Indianul i-a făcut semn că vor înnopta acolo.

Graydon a priponit catârul într-un loc unde să pască, a aprins focul şi a pregătit o masă frugală, din puţinele rezerve rămase. Indianul dispăruse. S-a întors în scurt timp, cu doi păstrăvi. Graydon i-a fript.

---

[7] Fustă scoţiană, purtată de bărbaţi (n. tr.)

O dată cu noaptea, se lăsase şi frigul Anzilor. Graydon s-a înfăşurat în pătură, a închis ochii şi a încercat să-şi reamintească, pe cât posibil, fiecare pas din cursul după-amiezii, căutând să memoreze orice semn pe care-l observase după ce ieşiseră dintre copaci. Curând, toate acestea s-au topit într-o fantasmagorie de peşteri cu bijuterii, figuri uriaşe din piatră, bătrâni în haine pestriţe, care dansau – iar Suarra plutea peste acele fantome, izgonindu-le… Apoi a dispărut şi ea…

Mult mai târziu, după ce trecuseră printre alte şiruri de copaci, indianul s-a oprit la marginea unui platou ce se întindea, pe o distanţă necunoscută, spre Vest şi spre Est.

A înlăturat nişte tufişuri şi i-a arătat ceva. Graydon a zărit o cărare, la vreo sută de picioare sub ei. O potecă a animalelor, nebătătorită de picioarele oamenilor. S-a uitat la indian. Acesta a făcut un semn din cap spre catâr, spre Graydon, spre cărare, apoi, în cele din urmă, spre Est. A arătat înspre el şi înapoi, către drumul pe care veniseră.

— Am înţeles! a zis Graydon. Graniţa teritoriului Yu-Atlanchi. Iar eu am fost izgonit într-acolo…

Indianul a rupt tăcerea. Nu pricepuse ce spusese Graydon, dar recunoscuse numele Yu-Atlanchi.

— Yu-Atlanchi! a repetat el, cu gravitate, întinzând mâinile în spate, într-un gest larg. Yu-Atlanchi! Moarte! Moarte!

S-a dat deoparte şi a aşteptat să treacă Graydon cu catârul. Când omul şi animalul au ajuns jos, şi-a agitat mâna, în semn de despărţire. Apoi s-a strecurat din nou în pădure.

Graydon a mers vreo milă spre Est, aşa cum i se indicase. Apoi s-a ascuns în tufişuri, a aşteptat o oră, după care s-a întors, refăcând drumul şi mânând catârul înainte, pe pantă. Avea în gând o singură dorinţă: să se întoarcă la Suarra. Nu-l speria pericolul. Trebuia să se întoarcă la ea. A ajuns la marginea platoului şi a rămas acolo un timp, ascultând cu atenţie. Nu se auzea nici un zgomot. A păşit înaintea catârului.

Deodată, lângă capul lui a răsunat un sunet de corn.

Ameninţător, furios. Şi un fâlfâit de aripi uriaşe.

Instinctiv, a ridicat braţul. Cel pe care prinsese brăţara Suarrei. Gemele purpurii au fulgerat în soare, A auzit iar cornul sunând, protestând. Apoi, un fâlfâit frenetic în apropierea lui, ca şi cum nişte făpturi înaripate, invizibile, se străduiau să-şi oprească zborul.

Ceva a lovit puternic brăţara. Ceva, ca un vârf de sabie, s-a înfipt în umărul lui, chiar la baza gâtului. A simţit sângele ţâşnind. Altceva l-a izbit în piept şi l-a împins spre marginea platoului. S-a rostogolit la vale, spre cărare.

Când şi-a revenit, zăcea la poalele pantei, cu catârul alături. Probabil că rămăsese fără cunoştinţă multă vreme, pentru că braţul şi umărul îi amorţiseră, iar pământul umed dovedea că pierduse mult sânge. Avea o Vânătaie la tâmplă. Se lovise, probabil, de vreo piatră, în timpul căzăturii...

S-a ridicat, gemând. Rana din umăr se afla într-un loc greu de examinat, dar după cât şi-a dat seama, era curată. Arma care i-o făcuse trecuse prin muşchii umărului şi ai gâtului, ratând pe puţin artera, a gândit el, în timp ce se pansa cu dificultate.

Ce-l rănise? Ştia. Unul dintre şerpii cu aripi pe care-i văzuse lângă abisul Chipului. Unul dintre Vestitori, cum îi numise Suarra, care-i lăsaseră, în mod inexplicabil, pe cei patru să treacă frontiera Ţării Ascunse.

Ar fi putut să-l ucidă... încercase să-l ucidă... Oare ce-l împiedicase? S-a gândit un timp... Doamne, cât de tare îl durea capul! Ce-l oprise? Bineînţeles, brăţara! Sclipirea gemelor purpurii!

Însemna că Vestitorii nu-l atacau pe purtătorul brăţării. Că aceasta reprezenta un paşaport pentru Ţara Ascunsă. De ce i-o trimesese Suarra? Ca să se poată întoarce?

Nu-şi dădea seama... Să-şi vindece întâi rănile... să găsească ajutor... undeva... înainte de-a reveni la Suarra...

Graydon s-a împleticit pe cărare, urmat îndeaproape de catâr. Acesta a aşteptat liniştit toată noaptea, în timp ce stăpânul gemea lângă cenuşa focului stins, cuprins de febră. L-a urmat la fel de liniştit a doua zi, când Graydon s-a

târât de-a lungul drumului, căzând şi ridicându-se, gemând, gesticulând, râzând, blestemând, cuprins de strânsoarea puternică a febrei. A alergat, răbdător, după vânătorii indieni care-l descoperiseră pe Graydon tocmai când moartea se strecura spre el. Fiind aymara, nu quicha, l-au cărat în cătunul izolat Chupan, punctul cel mai apropiat din sălbăticie unde se aflau oameni de culoarea lui, care puteau să-l îngrijească. Iar pe parcursul drumului, l-au tratat cu medicamentele lor neortodoxe, dar foarte eficiente.

Trecuseră două luni până când Graydon a putut părăsi cătunul Chupan, cu rănile închise, înzdrăvenit. Nu ştia cât anume din vindecarea lui era opera bătrânului *padre* şi a menajerei acestuia, sau se datora dozelor administrate de indieni. Nici cât de mult vorbise în delirul lui. Probabil vorbise în engleză, şi nimeni din Chupan, nici dintre vânătorii indieni, nu cunoştea vreun cuvânt în această limbă. Însă bătrânul *pudre* fusese ciudat de afectat de plecarea lui şi-i povestise îndelung despre demoni, poftele şi metodele acestora, despre înţelepciunea prin care poţi să-i domini.

În perioada convalescenţei avusese suficient răgaz să analizeze cele întâmplate, să înlăture misterele. Oare se transformaseră cei trei în picături de aur? Exista altă explicaţie, mult mai plauzibilă. Peştera Chipului putea să fie un laborator al naturii, unde, sub influenţa unor raze necunoscute, avea loc transmutaţia unui element în altul. În stânca din care fusese cioplit Chipul se afla, probabil, vreo substanţă, pe care razele acelea o metamorfozau în aur. Împlinirea unor visuri străvechi... sau intuiţii... ale vechilor alchimişti, pe care ştiinţa modernă le prefăcea în realitate. Nu reuşise englezul Rutherford să transforme în cupru alt element, extrăgând din el un electron sau doi? Produsul final al uraniului, mama vibrândă a radiului, nu era plumbul greu, inert?

Concentrarea razelor asupra Chipului fusese extraordinară. Din cauza bombardamentului cu particule radiante de energie, corpurile celor trei se dezintegraseră

instantaneu. Cele trei picături se scurseseră din stânca aflată în spatele lor… cei trei dispăruseră… văzuse picăturile… se gândise că oamenii se schimbaseră în picături… doar o iluzie…

Iar Chipul nu transpira, nu plângea şi nu saliva aur. Acesta era efectul razelor asupra lui. Geniul care îl sculptase în stâncă făcuse în aşa fel încât… Bineînţeles!

Vraja Chipului? Puterea lui? O chestie de psihologie, dacă o înţelegeai. Acelaşi geniu care prelucrase piatra reprodusese atât de bine setea omului pentru putere, încât, inevitabil, cel ce-i privea opera reacţiona. Subconştientul, ca şi conştientul, scotea la iveală răspunsul pe care-l portretiza, cu o fidelitate cutremurătoare, Chipul. Puterea răspunsului era direct proporţională cu dorinţa care zăcea în privitor. Ceea ce-i mai puternic învinge ceea ce-i mai slab. Doar o chestie de psihologie, bineînţeles!

Şerpii înaripaţi – Vestitorii? Aici te aflai, cu adevărat, pe un teren solid, te bazai pe fapte ştiinţifice! Ambrose Bierce dedusese, în povestirea sa, *Făptura blestemată,* că pot exista asemenea fiinţe. Englezul H.G. Wells se jucase cu aceeaşi idee în *Omul invizibil.* Iar de Maupassant o tratase, chiar înainte de a înnebuni, în povestea îngrozitoare a Horlei. Ştiinţa era la curent cu acest lucru, iar savanţii lumii se străduiau să descopere secretul, pentru a-l folosi în următorul război.

Da, se putea explica uşor problema Vestitorilor invizibili. Să ne imaginăm ceva care nici nu absoarbe lumina, nici n-o reflectă. Într-o asemenea situaţie, razele de lumină s-ar scurge peste acel ceva, ca apa dintr-un pârâu peste un bolovan scufundat. Bolovanul nu e vizibil, şi nici lucrul peste care curg razele de lumină. Acestea se vor curba în jurul lui, purtând spre ochii privitorului imaginea ce-o transportă din spatele acelui lucru. Obiectul o să fie deci invizibil, dacă nici nu absoarbe lumina, nici n-o reflectă!

Să ne referim, de pildă, la un călător în deşert. Deodată, vede un râu şi nişte palmieri verzi, care nu sunt acolo, ci departe, în spatele munţilor, la poalele lor. Razele de lumină le poartă imaginea în sus, peste munte, şi sunt

reflectate în jos, de aerul fierbinte. Un miraj. Exemplul nu corespundea întru totul, dar principiul de bază rămânea acelaşi.

Da, gândea Graydon, Vestitorii înaripaţi nu sunt greu de explicat! Cât despre forma lor – aceasta nu e de pasăre, ci de şarpe cu aripi, de şopârlă cu aripi... Penele păsării Paradisului reprezintă doar fructul evoluţiei solzilor şarpelui. Aşa spune ştiinţa. Pasărea este un şarpe cu aripi. Prima pasăre, arheopterixul, avea încă fălcile, dinţii şi coada strămoşilor săi reptilieni.

Însă acele creaturi înţelegeau şi se supuneau comenzilor omeneşti? La urma urmei, de ce nu? Câinele poate fi dresat să facă acest lucru. Nu-i de mirare, deoarece câinele e un animal inteligent. De ce ar fi şerpii zburători mai puţin inteligenţi decât un câine? Aşa s-ar explica faptul că făptura invizibilă care-l atacase recunoscuse brăţara Suarrei.

Mama-Şarpe? Ar trebui s-o vadă mai întâi, ca să poată crede în ceva pe jumătate femeie, pe jumătate şarpe.

După ce găsise explicaţii satisfăcătoare pentru toate acestea, în afară de Femeia-şarpe, Graydon a încetat să se mai preocupe de asemenea probleme şi, ca urmare, s-a vindecat mult mai repede.

Când şi-a refăcut forţele, a încercat să plătească o parte din datorie acelora care îi salvaseră viaţa. A trimis mesaje la Cerro de Pasco, solicitând bani şi diferite obiecte. *Padre* a reuşit astfel să aibă picturile pentru altar pe care şi le dorise, iar cele dăruite indienilor i-au făcut pe aceştia să le mulţumească sfinţilor sau zeilor lor secreţi pentru faptul că-l găsiseră.

Şi el avusese noroc. Îşi pierduse puşca în timpul călătoriei, dar trimisul a reuşit să-i găsească o armă mai bună, mai puternică, la Cerro.

Acum, cu suficiente muniţii, patru revolvere şi tot echipamentul necesar, Graydon se întorcea spre drumul ascuns, bântuit, îl însoţea acelaşi catâr răbdător, ce-i împărtăşise aventurile din Ţara Ascunsă.

De când părăsise cătunul Chupan, se îndreptase, cu încăpăţânare, spre Cordillera. În ultimele zile nu văzuse nici

o urmă de indieni. Ceva îi spunea să fie pregătit…

Pregătit? A zâmbit la un asemenea gând. Un cuvânt ce părea nepotrivit pentru acest voiaj: un om se îndrepta, deliberat, spre raza de acţiune a puterii pe care Suarra o numise Yu-Atlanchi. Precaut? Graydon a râs în sinea lui. Sigur, poţi să fi precaut chiar atunci când te pregăteşti să invadezi Iadul! Iar ţara Suarrei, după cât apucase să vadă, semăna grozav cu acel lăcaş al damnării! Cel puţin la graniţă. Amuzat de idee, şi-a făcut inventarul materialelor pentru invazie.

O puşcă de cea mai bună calitate, cu destule muniţii; patru revolvere utilizabile, două în bagaje, unul la centură şi altul într-o teacă sub braţ. Suficient. Însă Yu-Atlanchienii aveau, probabil, arme faţă de care ale lui semănau cu arcurile boşimanilor. La ce i-ar li folosit revolverele şi carabina împotriva armurilor solzoase ale dinozaurilor?

Ce mai avea? O sclipire purpurie de la încheietură i-a răspuns: strălucirea brăţării Suarrei. Aceasta valora cât o sută de puşti şi de pistoale, dacă reprezenta paşaportul spre Ţara Ascunsă.

În cea de-a paisprezecea zi a călătoriei, la asfinţit, ajunsese într-o vale îngustă, aflată între munţii apropiaţi, acoperiţi de copaci rari. Un pârâiaş gâlgâia şi clipocea prietenos în vecinătate. Şi-a făcut tabăra, a descărcat catârul şi i-a dat drumul să pască. A aprins focul, a făcut un ceai, apoi şi-a pregătit cina. A măsurat din ochi şirul sudic al culmilor. Până acum avusese noroc, urmase cursul văii. Întâlnise puţine râpe, dar nici una de netrecut. Acum, chiar în calea lui, se înălţa un munte de vreo două mii de picioare. Nu părea dificil de urcat… Copacii ajungeau până pe creastă, izolaţi sau în pâlcuri, sugerând, în mod bizar, că fuseseră plantaţi cu grijă…

A rămas o vreme pe gânduri, cu braţul drept scos de sub pătură. La lumina focului ce pâlpâia, pietrele purpurii ale brăţării sclipeau şi păleau, sclipeau şi păleau… Păreau să crească, să devină tot mai mari… Şi l-a cuprins somnul…

Dormea şi ştia că doarme. Totuşi, în somn vedea sclipirea purpurie a bijuteriei. Visa, iar aceasta îi dirija visul.

După ce a trecut iute pe lângă un monolit uriaş, în faţa lui s-a înălţat o barieră neagră. A împins-o cu umărul şi ea a dispărut. S-a ivit o vale imensă, circulară, străjuită de culmi ce se înălţau până la cer. A surprins sclipirea unui lac, argintul lichid al unui torent puternic care curgea din inima unui munte. Apoi a avut viziunea unor coloşi, a unor siluete gigantice din piatră, scăldate de şuvoiul lăptos al lunii. Fiecare păzea gura neagră a unei peşteri.

Un oraş s-a repezit să-l întâmpine. Un oraş acoperit de rubine, cu turnuri din opal, construit parcă de djini, din materialele viselor…

A intrat într-un hol enorm, mărginit de coloane, din al cărui tavan curgeau raze de lumină ceţoasă, azurie. Coloanele se înălţau, desfăcându-se, undeva, sus, în petale uriaşe de opal, smaralde şi turcoaze, stropite cu aur…

A văzut-o pe Mama-Şarpe!

Stătea încolăcită în culcuşul său din perne, chiar la intrarea într-un alcov imens, ce se ridica deasupra podelei, înconjurată de pilaştri. Între ea şi Graydon cădeau raze azurii, ca o perdea ce acoperea nişa întinsă cu luminescenţa ceţoasă, care o ascundea pe jumătate…

Avea o figură fără vârstă – nu era nici tânără, nici bătrână; eliberată de timp, de acidul arzător al anilor. Putea să se fi născut ieri, sau cu un milion de ani în urmă. Ochii ei erau depărtaţi, rotunzi şi luminoşi, ca nişte bijuterii vii, strălucind ca un foc purpuriu. Avea fruntea largă, joasă, nasul delicat, lung, cu nările în vânt, bărbia ascuţită, gura mică, în formă de inimă, şi buzele de un stacojiu-aprins.

Deasupra umerilor ei subţiri, copilăreşti, plutea părul, care lucea ca argintul tors. Pieptănat în formă de coc, se termina cu un smoc peste frunte. Dădea figurii aceeaşi formă de inimă pe care o avea şi gura. O inimă al cărui vârf îl constituia bărbia.

Avea sânii mici, ridicaţi.

Figura, gâtul, umerii, sânii sclipeau în nuanţa perlelor acoperite de trandafiri.

Încolăcirile începeau de sub sâni, pe jumătate îngropate într-un culcuş din perne de mătase. Numeroasele inele

groase erau acoperite cu solzi sclipitori, în formă de inimă. Fiecare solz părea făurit de un bijutier elf, din perle şi opale.

Bărbia ei ascuţită se sprijinea în mâinile mici, de copil. Tot ca de copil erau şi braţele, ale căror coate se rezemau de colaci de deasupra.

Figura acesteia părea, totodată, a unei femei şi a unui şarpe, dar, într-un fel ciudat, nu părea să fie nici şarpe, nici femeie… Emana o înţelepciune înspăimântătoare şi o plictiseală incredibilă…

Femeia-şarpe… amintirea ei, sau a surorilor ei, reprezenta, probabil, izvorul legendelor despre prinţesele Naga, a căror înţelepciune condusese cetăţile, acum dispărute, ale khmerilor din jungla cambodgeană. Da, şi sursa multor poveşti despre femei-şarpe din folclorul atâtor ţări…

Poate chiar sâmburele de adevăr al legendei lui Lilith, prima soţie a lui Adam, cea înlăturată de Eva…

Aşa o vedea Graydon. Sau credea că o vede… Din când în când, îl chinuia întrebarea dacă arăta aşa cum i se părea lui, sau o vedea aşa cum voia ea să fie văzută…

Tremura în faţa frumuseţii acelei figuri în formă de inimă, a strălucirii părului de argint, a fragilităţii ei copilăreşti. Nu-i remarca încolăcirile, monstruozitatea. De parcă pătrunsese adânc în inima lui şi atinsese o coardă ascunsă acolo, ce rămăsese tăcută…

Iar în acel vis, dacă era vis, ştia că Femeia-şarpe îşi dăduse seama de asta şi-i făcuse plăcere. Ochii i se îmblânziseră şi se aţintiseră asupra lui. Inelul de culoarea perlei roz, din care pornea trupul, s-a ridicat până când capul ei a ajuns la câţiva yarzi deasupra podelei. A înclinat din cap spre el, şi-a înălţat mâinile în dreptul frunţii, împreunându-le. Apoi le-a coborât cu un gest bizar, sacerdotic, desfăcând palmele, de parcă s-ar fi scurs ceva din ele.

În spatele Femeii-şarpe se afla un tron ce părea cioplit în miezul unui safir uriaş. Oval, înalt de vreo trei yarzi, sculptat ca un altar. Se sprijinea pe capătul în formă de cupă al unei coloane lăptoase, din cristal de stâncă. Era gol,

deşi răspândea în jur o radiere slabă. La picioarele lui, şase tronuri mai mici. Unul era roşu, făcut, parcă, dintr-un rubin; altul negru, cioplit din marmură neagră; celelalte patru, aşezate între cele două, aveau galbenul aurului.

Buzele purpurii ale Mamei-Şarpe s-au deschis şi printre ele a alunecat o limbă ascuţită, stacojie. Indiferent dacă a vorbit sau nu, Graydon i-a auzit gândurile.

— Nu-mi voi lua mâinile de pe acest bărbat. Suarra îl iubeşte. El mă place. În afară de Suarra, nu mă interesează nici unul dintre cei care locuiesc în Yu-Atlanchi. Dorinţa copilei se îndreaptă spre el. Aşa să fie! M-am plictisit de Lantlu şi de ceata lui. Mai ales că Lantlu se apropie mai mult decât aş vrea de acea Umbră a lui Nimir, pe care o numeşte Stăpânul întunecat. O vrea pe Suarra! N-o va avea!

— Prin înţelegerea străveche, a zis Stăpânul Nebuniei, prin acea înţelegere, Adana, nu trebuie să-ţi foloseşti înţelepciunea împotriva cuiva din Vechea Rasă. Strămoşii tăi au jurat asta cu mult, mult timp în urmă, înainte ca gheaţa să ne izgonească din Ţara Natală, spre Nord. Legământul nu poate fi călcat nici măcar de tine, Adana!

— Ssss! a şuierat, ameninţător, limba stacojie a Mamei-Şarpe. Aşa spui tu! La înţelegere au participat două părţi. N-a jurat Vechea Rasă să nu comploteze niciodată împotriva unuia dintre noi, oamenii-şarpe? Iar Lantlu şi cei care-l urmează se înţeleg cu Umbra. Vor să-l elibereze pe Nimir din cătuşele făurite pentru el, cu multă vreme în urmă. O dată eliberat, va încerca să ne distrugă… Poate că va reuşi! Fii atent, Tyddo! Am spus, *poate!* Lantlu complotează împotriva mea, ultima rămasă din neamul oamenilor-şarpe! înţelegerea străveche a fost încălcată! De Lantlu, nu de mine! S-a legănat înainte. Ce-ar fi să părăsim Yu-Atlanchi? Aşa cum au făcut strămoşii mei şi Stăpânii, care au fost egalii tăi? Să-i lăsăm cu putregaiul lor!

Stăpânul Nebuniei n-a răspuns.

— Ai dreptate. Dacă aici nu-i decât nebunie, sigur că trebuie să rămâi! a conchis Mama-Şarpe, clătinând din capul său copilăresc. Dar pe mine ce mă reţine? Pe

înţelepciunea poporului meu! A existat o rasă de maimuţe cenuşii, pe care le-am luat din copaci, le-am învăţat şi le-am transformat în oameni. Şi ce-au devenit? Locuitori ai viselor, urmăritori de fantasme, sclavi ai iluziilor. Alţii înclină spre întuneric, iubind cruzimea. Pe dinafară frumoşi, sub mască hidoşi! Mi-e scârbă de ei! Yu-Atlanchi e putred! Să-l lăsăm să moară!

— Aici locuieşte Suarra, a spus Stăpânul Nebuniei, încet. Şi mulţi alţii, care-şi văd de treabă. O să-i părăseşti?

Figura Femeii-şarpe s-a îmblânzit.

— Aici locuieşte Suarra, a şoptit ea, şi mai sunt şi alţii… Dar atât de puţini! Pe strămoşii mei, atât de puţini!

— Dacă ar fi fost doar vina lor! a spus Stăpânul Nebuniei. Dar nu-i, Adana! Ar fi fost mai bine pentru ei dacă am fi şters bariera care-i apără. Ar fi fost mai bine dacă i-am fi lăsat să-şi croiască singuri drum prin sălbăticie, printre duşmani. Ar fi fost mai bine dacă n-am fi închis Poarta Morţii…

— Pace! a cerut, cu tristeţe, Femeia-şarpe. A vorbit limba mea de femeie… Acum am un motiv mai profund să nu-i părăsesc. Această Umbră a lui Nimir caută un trup. Nu ştiu ce este această Umbră, cât de puternic poate fi Nimir, cât a uitat din vechile meşteşuguri sau ce lucruri noi a învăţat între timp. Ştiu însă că, dacă această Umbră caută un trup, o face pentru a-l elibera pe Nimir. Trebuie să ne pregătim de luptă, Bătrânule! Dacă Nimir va fi liber şi victorios, *noi* vom fi obligaţi să plecăm! O astfel de plecare la ordin nu e tocmai ceea ce ne dorim! Iar cu timpul îşi va răspândi dominaţia asupra întregii lumi, aşa cum plănuise cu multe ere în urmă! Şi aşa ceva nu trebuie să se întâmple!

Stăpânul Nebuniei s-a fâţâit pe tronul cel roşu, ca o pasăre pestriţă, nerăbdătoare.

— Sunt fericită că nu cunosc viitorul, a zis, calmă, Femeia-şarpe. Dacă va fi război, nu vreau să mă demobilizez, ştiind dinainte că voi pierde. Nici să mă plictisesc, ştiind că voi câştiga. Dacă trebuie să duci un război, te mobilizează doar nesiguranţa.

Cu toate că era uluit de minunăţiile pe care părea că le

vede şi le aude, Graydon a chicotit fără voie, amuzat. Femeia-şarpe i-a aruncat o privire, de parcă l-ar fi auzit. În ochii ei strălucitori lucea un zâmbet maliţios.

— Cât despre bărbatul care se interesează de Suarra, să vină să mă caute! Ai dreptate, Tyddo, când spui că am greşit făcându-le Yu-Atlanchienilor viaţa prea uşoară! Să nu repetăm eroarea. Când bărbatul acela va găsi drumul spre mine, prin îndemânarea şi curajul său, şi va sta în faţa mea în trup, aşa cum stă acum în gând, îl voi înarma cu putere. Dacă va învinge, răsplata lui va fi Suarra. Între timp, ca un semn, îi voi trimite pe Vestitorii mei înaripaţi să-l cunoască, iar el să ştie că nu trebuie să se teamă de ei.

Templul a dispărut. Graydon a simţit că aude în jur, deasupra, o furtună de sunete de trompetă. I s-a părut că a deschis ochii, a aruncat pătura şi s-a ridicat.

În jurul lui, sclipind în focuri palide, argintii, şuierau şi se roteau în nenumărate spirale o sumedenie de şerpi cu aripi de argint! Sute şi sute, mari şi mici, cu penele scânteind, ameninţând veseli cu ciocurile lor lungi ca pumnalele şi scoţând sunete de corn…

Apoi au dispărut…

În zori, Graydon a mâncat în grabă, a încărcat bagajele pe catâr şi a pornit fluierând spre munte. Urcuşul nu era greu. Într-o oră a ajuns pe culme.

În faţa lui, terenul aluneca spre o câmpie netedă, presărată cu pietre uriaşe. Deasupra câmpiei, la aproape trei mile de locul în care se afla, se ridica un munte imens. Flancurile lui alcătuiau un cerc atât de mare, încât nu-i vedea marginile.

Graniţa teritoriului Yu-Atlanchi!

8. OAMENII-ŞOPÂRLĂ

Fără nici o îndoială, dincolo de muntele pe care-l vedea se afla Yu-Atlanchi – şi Suarra! Câmpia plină de menhiri era cea pe care alergase Omul-păianjen. Cărarea pe care călătoriseră spre Chip trebuia să se afle dedesubt.

A auzit, din înălţimi, o chemare melodioasă de goarnă. De trei ori au răsunat notele, apoi încă de trei ori: de la baza versantului pe a cărui culme se afla, apoi din depărtare, dinspre câmpie, şi, în sfârşit, din apropierea zidului muntelui.

A început să coboare.

După-amiază, devreme, a ajuns la munte. Stânca era din bazalt, tare ca diamantul. Panta abruptă se ridica, aproape perpendicular, direct din câmpie. Nu putea s-o escaladeze. Încotro să se îndrepte? Parcă răspunzându-i, a auzit încă o dată sunetele melodioase de corn de deasupra lui şi dinspre Sud.

— Atunci, spre Sud! a zis, vesel, Graydon şi a pornit la drum.

A văzut verdeaţă ce se scurgea pe panta muntelui, la o înălţime de o sută de picioare de poale. Când s-a apropiat, a descoperit că acolo se prăbuşiseră nişte stânci. La poalele muntelui se îngrămădise prundiş, amestecat cu bolovani uriaşi. Tufişurile şi copăceii găsiseră un punct de sprijin şi se căţăraseră spre culme.

Căutând să determine cauza prăbuşirii, Graydon a văzut o crăpătură în zidul stâncos, deasupra mormanului de pietre.

Curiozitatea l-a împins s-o examineze. Catârul l-a urmărit cu privirea până când a ajuns la jumătatea drumului spre creastă, apoi, cu un răget de protest, s-a căţărat după el.

S-a târât printre ultimele tufişuri şi a descoperit că, la capătul fisurii, deschiderea era lată, de vreo patru picioare. În interior, întuneric. A îngenuncheat şi a luminat-o cu lanterna. Podeaua fusese acoperită de pietre, dar locul

rămăsese uscat. A ieşit şi a început să strângă lemne pentru foc.

După ce a lăsat jos ultimul braţ de vreascuri, a pătruns în adâncul cavernei. După o sută de paşi, lumina lanternei s-a oprit într-un zid de stâncă. Probabil, capătul crăpăturii. Când s-a apropiat de perete, a văzut că tunelul cotea brusc. A auzit apă curgând, spre stânga. Din piatră, se scurgeau picături care se strângeau într-un mic bazin natural, apoi se revărsau într-un pârâiaş. A ridicat lanterna, dar nu a zărit nici tavanul, nici cerul.

Avea de gând să se lămurească a doua zi… A condus catârul în adăpost şi l-a priponit de-o stâncă. După ce a mâncat, s-a înfăşurat în pătură şi a adormit.

S-a trezit devreme, arzând de curiozitatea de a afla unde conducea fisura din stâncă. Fără să mai mănânce, a pornit la drum. După ce a făcut vreo trei sute de paşi dincolo de izvoraş, a descoperit că tunelul cotea din nou, de data asta reluând direcţia iniţială. Nu prea departe, se zărea o perdea cenuşie şi, în acelaşi timp, luminoasă… A stins lanterna şi s-a aplecat în faţă…

Era lumina zilei!

Nimerise într-o trecătoare din munte, lată de o sută de picioare, cu pereţi abrupţi, netezi. Îndreptată spre Est, spre soarele care răsărea. Acolo era sursa luminii ce se filtra în canionul strâmt, cu fundul drept. De-a lungul unui perete, curgea şuvoiul izvorului. Nici urmă de vegetaţie – nici măcar de licheni rezistenţi, care iubesc pietrele.

Graydon s-a întors, a adăpat catârul şi l-a priponit printre tufişuri.

— Mănâncă după pofta inimii, Sancho Panza! i-a zis el. Dumnezeu ştie când o să mai ai ocazia…

A aprins focul şi a făcut şi pentru el de mâncare. A aşteptat să se sature catârul, l-a încărcat cu bagaje, apoi l-a vârât, cu mare greutate, prin intrarea în canion. Mai departe, drumul a devenit destul de uşor.

A străbătut canionul în linie dreaptă cam vreo milă, de parcă acesta ar fi fost trasat de un topograf. Apoi a început să cotească, să ocolească, să se îngusteze sau să se

lăţească, să urce şi să coboare. Pe sol au apărut stânci şi bolovani, din ce în ce mai mulţi. Izvorul, alimentat de alte scurgeri de pe pereţi, devenise pârâu. Pereţii stâncoşi îşi schimbaseră culoarea, din negru într-un galben-roşcat. Lângă apă apăruse vegetaţie măruntă, ce se strecura şi printre stâncile sfărâmate.

Din loc în loc, zărea găuri rotunde, grosolane, iar în pereţii din stânga, sus, deschideri ce păreau a fi guri de tunel sau peşteri. Parcă ar fi fost cercetat de ochi uriaşi, fără pupile… Cu simţurile ascuţite de efectele vieţii în sălbăticie, Graydon îşi dădea seama că acolo se ascundea ceva ucigător… Le-a privit precaut, cu puşca pregătită. În aer plutea o duhoare – un miros înţepător, de mosc. Oarecum familiar… Semăna cu… cu ce? Cu putoarea aligatorilor ce umpluseră un râu molcom din junglă!

Duhoarea era tot mai puternică. Numărul gurilor de peşteră crescuse. Catârul devenise nervos. Se oprea, fornăia…

Canionul a cotit din nou. Dincolo de colţ s-a auzit o izbucnire de şuierături şi grohăituri. În acelaşi timp, aburi de duhoare moscată i-au pătruns în nări, îngreţoşându-l. Catârul a încremenit.

Graydon a auzit strigăte de oameni. S-a repezit înainte şi a dat colţul. În faţa lui stăteau trei indieni cum era cel care-l condusese la graniţa Ţării Ascunse. Îmbrăcaţi în galben, nu în albastru. În jurul lor, încercând să-i sfâşie cu ghearele şi cu dinţii, o mulţime de făpturi pe care le-a luat, la prima vedere, drept şopârle uriaşe. Apoi şi-a dat seama că, dacă nu erau oameni, erau cel puţin semiumane.

Făpturile erau înalte de vreo patru picioare, cu pielea de un galben-murdar. Se legănau pe picioare mici, groase, cu labe late şi cu gheare. Aveau braţe scurte, muşchiuloase, iar mâinile, copii ale labelor de la picioare, se terminau cu gheare mai lungi.

Figurile lor i-au îngheţat sângele în vine. Nu puteai să nu recunoşti elementul omenesc din ele. Om şi şopârlă, amestecaţi inexplicabil. Aşa cum om şi păianjen fuseseră amestecaţi în făptura stacojie pe care Suarra o numise

Ţesător…

Dincolo de frunţile joase, ascuţite, capetele lor erau acoperite de solzi stacojii, ridicaţi ca o mulţime de creste de cocoş. Aveau ochii roşii, rotunzi şi fără pleoape, nasuri turtite, iar sub ele fălci ce formau un bot lung de şase inci, dotat cu colţi galbeni, puternici şi periculoşi, ca şi cei ai crocodililor. Le lipsea bărbia şi aveau doar rudimente de urechi.

Ceea ce i-a făcut greaţă cu adevărat a fost faptul că purtau, în jurul şoldurilor, zdrenţe murdare…

Cei trei indieni, spate în spate, în triunghi, luptau cu oamenii-şopârlă folosind buzdugane dintr-un metal strălucitor. Încheiaseră socotelile cu vreo şase monştri, cărora le zdrobiseră capetele. Apoi, într-o succesiune rapidă, un indian, după care altul au fost împinşi la pământ şi acoperiţi de trupuri scârboase.

Graydon s-a smuls din letargie şi a strigat spre cel de-al treilea indian.

A ridicat puşca, a ochit şi a tras. Omul-şopârlă pe care l-a nimerit s-a retras sub impactul glonţului, apoi s-a prăbuşit. Reverberând ca un şir de tunete în pereţii stâncoşi, împuşcătura a făcut ca haita să se întoarcă spre el, cu gurile colţoase deschise, cu trupurile aplecate, privindu-l cu ochi roşii, care nu clipeau.

Indianul s-a oprit, a cules trupul unuia dintre însoţitorii săi şi s-a retras deoparte. Eliberat de grija de a nu-l nimeri, Graydon şi-a descărcat arma în monştri, apoi a reîncărcat-o. Când a început din nou să le doboare, făpturile şi-au revenit din uimire, s-au repezit la pereţi şi s-au căţărat, ca şopârlele adevărate, pe suprafaţa netedă a stâncii. Şuierând şi ţipând, s-au îngrămădit în gurile negre ale peşterilor, dispărând în afundul lor.

Indianul rămăsese cu tovarăşul său rănit în braţe. Pe figura lui cu trăsături fine se citeau uluire şi teamă. Graydon şi-a pus puşca în spate şi a înălţat mâinile, în gestul universal al păcii. Indianul şi-a aşezat încet prietenul rănit pe sol şi s-a plecat adânc, cu mâinile la frunte.

Graydon s-a apropiat de el. S-a oprit o clipă, să se uite

cu atenţie la făpturile doborâte de gloanţele lui, şi a văzut că pe pământ zăceau doar cele nimerite în cap. Membrele lor zvâcneau spasmodic, de parcă ar fi trăit. Una fusese împuşcată în inimă. Iar inima îi bătea! Pieptul acoperit cu piele galbenă se mişca în ritmul ei... Doar făpturile cu capetele zdrobite de buzdugane păreau cu adevărat moarte.

Din nou, umanitatea pervertită a acelor fiinţe l-a şocat...

Una zăcea cu faţa în jos. Şorţul murdar îi alunecase. La baza spinării avea o coadă scurtă, stacojie.

Graydon a simţit că indianul venise lângă el. Omul l-a salutat din nou, apoi s-a apucat, metodic, să zdrobească capetele făpturilor împuşcate de Graydon.

— Aşa nu mai pot să învie, a spus el, în aymara. E singura cale.

Graydon s-a îndreptat spre celălalt indian, care leşinase. Fusese muşcat rău, dar nu mortal. Graydon şi-a scos trusa de prim-ajutor din bagaje, apoi i-a curăţat şi i-a bandajat rănile mai grave. L-a văzut pe primul indian privindu-l cu o teamă sporită.

— Dacă l-am duce într-un loc unde să nu ne deranjeze fiarele alea, aş face mai mult pentru el, a zis Graydon, în aymara, ridicându-se.

— Parcurgem un drum scurt, şi vom fi în siguranţă, Puternice Stăpân!

— Să mergem! a zis Graydon, în engleză, rânjind la auzul acestui titlu.

S-a aplecat şi a apucat rănitul de umeri. Indianul l-a prins de picioare. Cu catârul în frunte, au pornit mai departe prin canion.

Gurile peşterilor îi pândeau. Nu mişca nimic în ele, dar Graydon simţea privirea ochilor răi. Ochii diavoleşti ai oamenilor-şopârlă, pitiţi în umbra vizuinilor.

9. ÎN ASCUNZĂTOAREA LUI HUON

Vizuinile din stânci ale oamenilor-şopârlă s-au rărit, în cele din urmă, pereţii devenind iarăşi netezi. Indianul nu le dăduse nici o atenţie, convins, probabil, de abilitatea lui Graydon de a respinge orice nou atac al monştrilor.

Cel pe care îl cărau a gemut, a deschis ochii şi a spus ceva. Tovarăşul lui a înclinat din cap şi i-a lăsat picioarele pe pământ. Indianul s-a ridicat, privindu-l pe Graydon cu aceeaşi uimire pe care o manifestase şi partenerul lui întâia oară. Iar când a zărit brăţara Mamei-Şarpe, chiar cu teamă. Primul indian a spus ceva repede, prea repede pentru ca Graydon să înţeleagă. După ce-a terminat, cel de-al doilea i-a apucat mâna albului, a dus-o în dreptul inimii, apoi la frunte.

— Stăpâne, a zis acesta, viaţa mea îţi aparţine.

— Unde mergeţi? a întrebat Graydon.

S-au privit între ei, stânjeniţi.

— Stăpâne, ne întoarcem la locuinţele noastre, a răspuns unul, vag.

— Presupuneam asta, a spus Graydon. Locuinţele voastre sunt în Yu-Atlanchi?

Au şovăit iarăşi, înainte de a-i răspunde.

— Nu mergem în oraş, stăpâne, a zis, în cele din urmă, primul indian.

Graydon le-a cântărit ezitările, refuzul de a răspunde clar, şi s-a întrebat cât de mult se poate bizui pe recunoştinţa acestora. Nu-l întrebaseră nici de unde venea, nici cine era. Însă reţinerea lor putea fi generată de politeţe sau de vreun alt motiv, nu de lipsa curiozităţii, pentru că în ochi li se citea dorinţa de a şti. Îşi dădea seama că nu se va bucura de aceeaşi consideraţie din partea altora, pe care i-ar fi întâlnit în interiorul Ţării Ascunse. Nu trebuia să se aştepte la ajutor din partea Mamei-Şarpe. Cel puţin, nu deocamdată. Era convins că viziunea sa despre Templu nu fusese o iluzie. Trâmbiţele şerpilor zburători, care-l

ghidaseră, imunitatea sa în faţa acestora reprezentau o dovadă vie. Iar Femeia-şarpe spusese că trebuia să ajungă la ea doar prin puterea şi curajul proprii, fără vreun ajutor din partea sa.

Nu era chip să ajungă în Templu rătăcind ca un prost prin Yu-Atlanchi. Însă unde putea să se ascundă, până când obţinea informaţii, până când îşi făcea un plan?

— Ai spus că viaţa ta îmi aparţine? s-a adresat rănitului, neştiind dacă luase o hotărâre bună.

Indianul i-a apucat iar mâna, ducând-o la inimă şi la frunte.

— Vreau să intru în Yu-Atlanchi, a spus Graydon, dar, o vreme, nu vreau să fiu văzut de cei de-acolo. Poţi să mă conduci într-un loc în care să mă ascund, fără să afle nimeni de prezenţa mea, până când voi hotărî că trebuie să plec?

— Îţi baţi joc de noi, Puternice Stăpân? a întrebat primul indian. De ce ar trebui călăuzit cel care poartă simbolul Mamei şi posedă aşa ceva? A arătat spre armă. Nu eşti un… mesager al ei? Nu te-au lăsat servitorii ei să treci? Stăpâne, nu-ţi bate joc de noi!

— Nu-mi bat joc, a răspuns Graydon. Şi, privindu-i cu atenţie, s-a interesat: îl cunoaşteţi pe Stăpânul Lantlu?

Feţele lor s-au posomorât şi ochii au început să le lucească. A priceput că-l urau pe stăpânul haitei de dinozauri. Bine, şi-a spus el, să le mai zic câte ceva…

— O caut pe Mama. Nu-i sunt mesager, ci doar servitor. Stăpânul Lantlu stă între ea şi mine. Am motive personale să trec de el fară ajutorul Mamei. Dar îmi trebuie timp să-mi fac un plan, iar Stăpânul Lantlu să nu afle de venirea mea până când nu sunt pregătit.

Pe figurile lor s-au citit uşurare şi bucurie. O bucurie ciudată… Au şuşotit între ei.

— Stăpâne, a spus primul, vrei să juri pe Mama? A făcut o plecăciune spre brăţară. Dacă da, ridic-o la buze şi jură pe ea că ai spus adevărul, că nu eşti prieten sau spion al Stăpânului Lantlu.

Graydon a ridicat brăţara.

— Jur! Să mă distrugă Mama, cu trup şi suflet, dacă nu v-am spus adevărul!

Şi a sărutat silueta încolăcită. Indienii au şuşotit din nou.

— Vino cu noi, stăpâne, a zis cel care se înclinase în faţa lui Graydon. Te vom duce la Stăpânul Huon. Înainte de a ajunge la el, nu ne întreba nimic. Ne-ai cerut un adăpost împotriva Stăpânului Lantlu. Te vom conduce la singurul adăpost existent. Te vei bucura de el, dacă Stăpânul Huon doreşte. Dacă nu, vom merge cu tine sau vom muri cu tine. Putem face mai mult?

— Pentru Dumnezeu! a exclamat Graydon, emoţionat. Nici voi, nici alt om n-ar reuşi! Şi nu cred că Stăpânul vostru Huon, oricine ar fi, vă va purta pică pentru că m-aţi călăuzit la el.

Apoi s-a îndreptat iute spre rănit. Muşcăturile şi urmele de gheare erau destul de adânci, dar nu-i atinseseră nici o arteră, nici un organ vital.

— Ai pierdut mult sânge, i-a spus. Va trebui să te cărăm.

Indianul n-a acceptat.

— Avem puţin de mers. Iar în ghearele şi colţii oamenilor-şopârlă, urzii, există otravă. Apa de flăcări, pe care ai turnat-o în răni, a ars o parte din ea, dar nu pe toată. O simt, şi e mai bine să merg singur, dacă pot.

— Otrava urzilor produce somn, a explicat primul indian. Somnul sfârşeşte în moarte. Apa de flăcări a puternicului stăpân a învins somnul şi i-a îngăduit să meargă. Acum se teme că, dacă va fi transportat, va adormi de îndată ce apa de flăcări va înceta să ardă.

Graydon a zâmbit auzind denumirea dată tincturii de iod, pe care o turnase pe răni. Dar raţionamentul indianului era corect. Dacă veninul oamenilor-şopârlă avea efect narcotic, în absenţa unui antidot, mersul ar fi ajutat la eliminarea veninului. A desfăcut bandajele de pe tăieturile mai adânci şi a turnat iar tinctură de iod. După felul în care rănitul şi-a încordat muşchii, şi-a dat seama că-i simţise efectul.

— E bine, a zis acesta, apa de flăcări arde!

— Arde otrava, a spus Graydon. Dacă aveţi alt medicament, ar fi bine să-l folosiţi.

— Avem, acolo unde mergem, a intervenit primul indian. Dar, dacă n-ai fi fost tu, stăpâne, acum, el s-ar fi cufundat adânc în somnul urd, care nu-i deloc liniştitor… Să plecăm!

Şi-au reluat drumul de-a lungul canionului. Merseseră cam o milă când, brusc, au ajuns într-un spaţiu în care pereţii râpei se apropiau, lăsând între ei un interval de douăsprezece picioare, neted, de parcă ar fi fost tăiat în stâncă. Şi întunecat ca o noapte fără stele.

— Aşteaptă aici! a zis primul indian, apropiindu-se de strâmtoare.

A scos din traistă un obiect ce semăna cu un glob din cristal de stâncă, mare cât o minge de tenis, prins într-un con de metal. Din el a ţâşnit o lumină, îndreptată spre tunel. Nu o rază, ci un fel de sferă noroasă, luminoasă, ce se mişca iute. După aceea, a vârât globul în traistă şi a aşteptat.

Au intrat în trecătoare. Nu mai era întunecată, ci plină de-o luminozitate pală, de parcă norul din glob se răspândise într-o ceaţă fosforescentă. Au mers vreo mie de picioare. Poate mai mult. Indianul nu-şi mai folosise globul, dar lumina stăruia.

S-a oprit. Graydon şi-a dat seama că trecătoarea se sfârşise. Afară era beznă. Undeva, departe, se auzea zgomot de apă curgătoare. Indianul a ridicat conul. Din nou, norul luminos a ţâşnit din el.

Graydon a tresărit. Vaporii luminescenţi se răspândiseră deasupra unei prăpăstii. Peretele stâncos s-a ivit brusc, la vreo sută de yarzi. În aceeaşi clipă, o parte din rocă a alunecat ca o cortină. Din intrarea astfel dezvăluită, a înaintat spre ei o limbă de metal, lată de zece picioare. S-a strecurat peste prăpastie, urmând calea indicată de lumină. S-a oprit în faţa lor.

Indianul i-a zâmbit lui Graydon, liniştitor.

— Urmează-mă, stăpâne! Nu-i nici un pericol!

Graydon a păşit pe punte, şi după el catârul. De jos, de la distanţă de sute de picioare, urca mugetul torentului.

Au ajuns la capătul podului ciudat. Indienii i s-au alăturat. Au înaintat vreo cincizeci de paşi. Privind înapoi, a

văzut intrarea ca o poartă uriaşă din crepuscul. Graydon a auzit un scârţâit uşor, iar dreptunghiul din crepuscul a fost şters de perdeaua de stâncă.

În jur, lumină blândă, inundatoare, ca o calitate a aerului însuşi. Se aflau într-o cameră, un fel de cub cu muchii de o sută de picioare. Pereţii şi tavanul erau din rocă neagră, lustruită, iar piatra conţinea corpusculi luminoşi, ce se mişcau precipitat. Ca aceia pe care-i văzuse scurgându-se din pereţii de abanos ai Peşterii Chipului. Aceştia constituiau sursa luminii.

Locul era gol, fără nici un semn al intrării prin care veniseră. Nici urmă a celor ce deschiseseră, nici a maşinăriei ce controla mişcările uşii. Nici un semn că ar fi fost vreo uşă. Nici urmă de deschideri în ceilalţi pereţi. Dar Graydon auzea un murmur, de parcă o mulţime de oameni ar fi şuşotit în cameră. Apoi, o propoziţie scurtă, rostită prea repede pentru a o înţelege.

Indianul care nu era rănit s-a înclinat, apoi a făcut câţiva paşi. A răspuns întrebării în aceeaşi vorbire alertă, dar Graydon a priceput înţelesul: povestea despre lupta cu oamenii-şopârlă. După ce a terminat, a urmat o scurtă tăcere. Apoi, din partea vorbitorului nevăzut a sosit o comandă. Indianul s-a înclinat.

— Stăpâne, ridică brăţara, a spus el.

De data asta, Graydon şi-a dat seama că vorbitorul nevăzut nu se afla în camera săpată în stâncă, ci undeva, în spatele rocii. Vocea lui sosea printr-un fel de tub. Probabil că existau şi orificii prin care privea. Nu vedea nici unul, iar suprafaţa lucitoare părea neatinsă, netedă ca sticla. A ridicat braţul la care purta imaginea în aur a Mamei-Şarpe. Ochii purpurii au sclipit. S-au auzit o izbucnire de şoapte, exclamaţii. Apoi, o altă comandă.

— Pune-ţi jos arma, stăpâne, a spus indianul, şi du-te spre perete!

Graydon a ezitat.

— Nu-ţi fie teamă. Vom fi alături de tine.

Vocea nevăzută l-a întrerupt, nervoasă. Indianul şi-a înălţat capul şi s-a aşezat alături de Graydon. Tovarăşul său

s-a plasat de cealaltă parte a albului. Acesta, ştiind că li se ordonase să rămână pe loc, în timp ce el trebuia să înainteze singur, a pus puşca pe podea şi le-a şoptit indienilor să se supună. A mers înainte, pregătindu-şi pistolul din teaca de sub braţ. Când s-a oprit, lumina s-a stins.

Întunericul a durat doar o clipă. Când radierea a revenit, o treime a peretelui dispăruse. În locul ei, a apărut un coridor larg, bine luminat. Pe fiecare latură, câte un şir de indieni. Alt şir se intercalase între el şi cei doi care-l însoţeau. Purtau lănci cu vârfuri dintr-un metal negru, sclipitor, şi scuturi mici, rotunde, din acelaşi material. Erau goi, doar cu kilturi scurte, matlasate, din mătase galbenă, iar părul lung, negru, îl aveau prins în plase din aur. Graydon a văzut toate acestea într-o clipă, înainte ca privirea să i se oprească asupra bărbatului din faţa sa.

Era un gigant, a cărui figură arăta că aparţinea rasei pure a Suarrei şi a lui Lantlu. Sau aşa arătase, înainte ca o luptă catastrofică să i-o zdrobească. Avea cel puţin opt inci mai mult decât Graydon în înălţime, cu părul alb-argintiu, tuns la baza gâtului şi prins într-un fileu din lac chihlimbariu. De la tâmpla dreaptă la bărbie se zăreau patru linii paralele, livide. Cicatrice! Nasul îi fusese zdrobit şi turtit. Purta o cămaşă de zale, din metal negru, făurită asemenea celor ale Cruciaţilor, strânsă într-o cingătoare. Zalele îi apărau picioarele, până la genunchi. Braţul drept îi fusese retezat de la cot. Avea prinsă de ciot, cu o fâşie din aur şi fixată de umăr printr-o curea, o bară de metal, ucigătoare, lungă de trei picioare. La cingătoare, purta o secure cu două tăişuri, asemănătoare celei ce reprezintă simbolul Cretei antice.

Era înspăimântător, dar Graydon, privindu-i ochii, a descoperit ceva liniştitor. Aveau cute vesele la colţuri şi se citea în ei umor şi toleranţă, pe care suspiciunea şi uimirea de moment nu reuşiseră să le şteargă. Nu era bătrân, cu tot părul lui argintiu. Să fi avut cel mult patruzeci de ani, a presupus Graydon.

S-a adresat în aymara, cu un bas răsunător, impetuos,

puternic:

— Dacă vrei să-l vezi pe Huon, aşa să fie! Să nu crezi că suntem nepoliticoşi, pentru că te-am lăsat să aştepţi atât şi te-am dezarmat. Dar Cel întunecat e subtil, iar Lantlu, sfâşia-l-ar xinlii lui, îi seamănă. N-ar fi prima oară când ar încerca să-şi strecoare spioni printre noi, sub înfăţişarea unora care vor să ne servească. Mă numesc Regor-cel-Negru. Negreala mea nu seamănă cu cea a Celui întunecat, deşi sunt şi eu subtil. Se pare că nu ştii nimic despre Cel întunecat, băiete!

S-a oprit şi l-a privit pătrunzător.

— Am auzit câte ceva, a vorbit, cu prudenţă, Graydon.

— Ai auzit câte ceva! Şi ce te-a făcut să crezi despre el acel „ceva“?

— Nimic, a răspuns Graydon, citând un proverb aymara, care avea unele înţelesuri vag obscene, nimic care m-ar face să-mi sprijin obrazul de falca lui şi să sparg ouă cu el.

— Ha! ha! a urlat gigantul, agitându-şi drugul periculos de aproape. Bună! Trebuie să i-o spun lui Huon!

— Şi nu este duşmanul ei? a adăugat Graydon, ridicând brăţara.

Regor-cel-Negru şi-a înghiţit râsul şi a dat un ordin paznicilor.

— Vino după mine! i-a spus el lui Graydon.

Privind în urmă, înainte de a se supune, acesta l-a văzut pe unul dintre cei doi indieni ridicând prudent puşca, apoi pornind la drum, împreună cu celălalt, şi flancând catârul. S-a întrebat, în timp ce încerca să se ţină după Regor, dacă trăsese piedica armei când o aşezase jos. Şi-a amintit că făcuse lucrul ăsta.

Începuse să-l frământe ceva. Îşi clădise speranţele pe ideea că Huon, oricine ar fi fost, era un duşman înverşunat al lui Lantlu, deci i-ar fi primit sprijinul, iar în schimb l-ar fi ajutat. Intenţionase să-i povestească întreaga istorie a întâlnirii cu Suarra şi a celor ce au urmat. Acum îşi dădea seama cât de naiv fusese. Situaţia nu părea atât de simplă, cum crezuse. La urma urmei, ce ştia despre aceşti oameni, cu talentele lor sinistre, despre oameni-păianjeni, oameni-

şopârlă, şi numai Dumnezeu ştia câte alte monstruozităţi?

Ce ştia el despre acea făptură incredibilă, uluitoare – Mama-Şarpe?

Graydon a simţit că-l cuprinde disperarea. Apoi şi-a revenit. Trebuia doar să-şi schimbe planurile. Avea însă puţin timp la dispoziţie… Mai bine nu-şi făcea nici un plan, până când nu-l întâlnea pe Huon şi pricepea cu cine avea de-a face.

Un semnal scurt i-a atras atenţia. În faţă, coridorul era blocat de uşi imense, din metal negru, păzite de două şiruri de soldaţi cu fuste galbene: primul rând de lăncieri, cel de-al doilea de arcaşi, cu arcuri lungi, din metal. Erau comandaţi de un indian slab, pitic, care aproape c-a scăpat din mână securea cu două tăişuri, văzându-l pe Graydon.

Regor i-a şoptit ceva. Căpitanul a aprobat din cap şi a bătut în podea. Panourile uşii s-au separat. Între ele se agitau faldurile unei perdele subţiri, ca o cascadă de pânze de păianjen, prin care strălucea soarele de chihlimbar.

— Mă duc să-i povestesc lui Huon despre tine! a tunat Regor. Ai răbdare!

S-a topit prin perdele. În urma lui, uşile s-au închis în tăcere.

Tot în tăcere a aşteptat şi Graydon. În tăcere îl priveau şi paznicii cu kilturi galbene. S-au scurs minute lungi… A răsunat un clopot, iar uşile uriaşe s-au deschis. În spatele perdelei, s-a făcut auzit un murmur. Căpitanul i-a chemat cu un semn pe cei doi indieni, care au intrat în camera nevăzută, mânând catârul în faţa lor. Din nou o lungă aşteptare, ' din nou clopotul şi deschiderea uşii. Căpitanul a făcut iar semn, şi Graydon a păşit prin pânza de păianjen…

Ceea ce părea să fie lumina soarelui văzută printr-o sticlă chihlimbarie l-a orbit. Apoi, detaliile s-au limpezit. Vedea vag pereţi acoperiţi de goblenuri în nuanţe schimbătoare. A clipit, după care a observat că tavanul camerei fusese construit din aceeaşi piatră şlefuită ca şi coridoarele, dar chihlimbarie, nu neagră, iar lumina mai intensă izvora din spirale dense de corpusculi mişcători, radianţi.

O femeie râdea. A privit în direcţia râsetului şi s-a repezit, cu numele Suarrei pe buze. Cineva l-a tras de mână, oprindu-l.

Brusc, şi-a dat seama că femeia care râdea nu era Suarra.

Stătea pe o sofa joasă, cu capul ridicat, rezemată pe un braţ lung, alb. Faţa ei, deşi ceva mai vârstnică, reprezenta o copie fidelă a figurii Suarrei. Ca şi Suarra, avea părul ca un miez de noapte noros. Aici, asemănarea se sfârşea. Pe faţa ei se citea o ironie diferită de blândeţea fetei. Buzele perfecte ale femeii dezvăluiau un strop de cruzime. În ochii săi întunecaţi sclipea ceva inuman. Nimic din tandreţea Suarrei. În schimb, era ceva din ceea ce văzuse pe figura lui Lantlu, când haita de dinozauri sfâşiase Ţesătorul stacojiu. Un picior mic, alb, atârna pe marginea sofalei, balansându-se neglijent şi ţinând în degete o sanda de mătase.

— Oaspetele nostru neinvitat pare impetuos, Dorina, a zis o voce, în aymara. Dacă e un omagiu adus frumuseţii tale, îl înţeleg. Dar mi s-a părut că zăresc o urmă de recunoaştere…

Cel care vorbea se sculase de pe un scaun de la capătul sofalei. Figura lui, de-o frumuseţe extraordinară, dovedea că beneficiase de moştenirea aceleiaşi rase. Avea ochii de un albastru intens, care, în mod normal, arătau prietenoşi. Dar nu şi în acest moment. Părul roşcat era prins, ca şi cel al lui Regor, într-o plasă chihlimbarie. Sub roba albă, ca o togă, Graydon bănuia un trup de atlet.

— Ştii că nu sunt o Făuritoare-de-Vise, Huon, a zis Dorina, cu un glas tărăgănat. *Eu* sunt o realistă. Unde ne-am fi putut întâlni, dacă nu în vis? Totuşi, deşi nu sunt o Visătoare, poate l-am cunoscut…

Vocea ei suna languros, dar în privirea aruncată spre Graydon se citea o ironie batjocoritoare. Huon s-a înroşit, s-a posomorât şi a rostit un singur cuvânt. Imediat, pieptul lui Graydon a fost prins ca într-o menghină, ce-i zdrobea coastele şi-l strivea. Mâna i-a zburat să desfacă strânsoarea şi a prins un braţ subţire, lung, mai mult piele decât carne. A întors capul. La două picioare deasupra lui, a văzut o

figură fără bărbie, pe jumătate umană. Părul roşu, lung, de elf, îi cădea pe fruntea ascuţită şi turtită. Avea nişte ochi rotunzi, aurii, plini de melancolie şi inteligenţă.

Un om-păianjen!

Alt braţ prelung, acoperit de păr stacojiu, i-a încercuit gâtul. Cel de-al treilea l-a prins de subsuori şi l-a ridicat.

A răsunat urletul de protest al lui Regor şi Graydon a izbit orbeşte în figura fără bărbie, de lângă el. Pietrele purpurii din brăţara de aur au scânteiat, ca o fâşie îngustă de foc. Graydon a auzit geamătul Omului-păianjen, strigătul ascuţit al lui Huon.

A simţit cum cade, prăbuşindu-se în întuneric. Apoi n-a mai simţit şi n-a mai auzit nimic.

10. PROSCRIŞII DIN YU-ATLANCHI

Când şi-a revenit, o voce puternică striga furioasă:

— Poartă simbolul străvechi al Mamei! A trecut de Vestitori! A doborât urzii împuţiţi, care-l slujesc pe Cel întunecat, spurcat fie numele lui! Fiecare fapt merită examinat cu atenţie. Îţi spun încă o dată, Huon, acesta-i un om care trebuie primit cu ospitalitate! Un om care are ceva de povestit, ceva care nu te priveşte doar pe tine, ci întreaga Asociaţie! Iar tu, fără să gândeşti, îl dai pe mâna lui Kon! Ce-o să zică Adana, când va auzi? Pe fiecare solz împodobit al cozii ei! Ne-am rugat atât de mult să ne ajute, dar niciodată nu i-am înfrânt indiferenţa! Omul ăsta poate s-o atragă de partea noastră!

— Ajunge, Regor, ajunge! s-a auzit vocea lui Huon, deprimată.

— Nu ajunge! a tunat gigantul. Te-a rugat Cel întunecat să faci asta? Pe Stăpânul Stăpânilor, Asociaţia trebuie să aibă grijă de tine!

— Ai dreptate, Regor. E datoria ta să anunţi Asociaţia, dacă eşti convins că acest lucru se impune... îmi pare rău şi mi-e ruşine. Când străinul se va trezi, şi sunt convins că nu i s-a întâmplat nimic grav, îmi voi cerc scuze. Iar Asociaţia, nu eu, va decide ce vom face cu el.

— Toate astea nu mă încântă deloc, a spus Dorina, suav, prea suav. Bănuieşti că sunt un agent al Celui întunecat, Regor? Pentru că eu am provocat furia lui Huon...

— Nu bănuiesc nimic... a început uriaşul, dar a fost întrerupt de Huon.

— Îţi răspund eu, Dorina. *Eu* am nişte suspiciuni. Fii atentă ca, într-o zi, să nu transform suspiciunea în certitudine! Pentru că atunci o să te ucid, Dorina, şi n-o să existe putere în Yu-Atlanchi, nici deasupra lui, nici dedesubt, care să te salveze!

Spusese totul foarte calm, cu o neîndurare rece.

— Îndrăzneşti să-mi vorbeşti astfel, Huon!

Graydon ştia că, de multe ori, adevărul pătrunde mai degrabă în urechile considerate închise, decât în cele deschise. Aşa că rămăsese nemişcat, ascultând şi adunându-şi puterile. Cearta dintre cei trei nu-l ajuta cu nimic. A mormăit şi a deschis ochii. Femeia a tăcut, renunţând la ceea ce voia să spună. Graydon a aruncat o privire spre Huon. A citit pe figura lui doar preocupare. Apoi, spre Dorina. Ochii ei negri străluceau. Ţinea mâinile lungi, albe, strânse la piept, încercând să-şi stăpânească furia.

A văzut apoi silueta stacojie din spatele lor. Era Kon, Omul-păianjen. Graydon a uitat de orice pericol şi l-a contemplat.

Ceva ce părea că ieşise din tablourile lui Dürer care înfăţişau Sabatul Vrăjitoarelor şi care trecuse din pictură în realitate, printr-o baie stacojie. Totuşi, în el nu exista nimic demonic, nimic din Răul întunecat. Avea un şarm grotesc, de parcă ar fi fost creat de un stăpân al cărui gust pentru frumos era atât de puternic, încât, nici construind un monstru, nu şi-l putuse pierde cu totul.

Capul Omului-păianjen se înălţa la trei picioare deasupra celui al lui Huon. Trupul lui era sferic, puţin mai mare decât al unui copil, şi se sprijinea pe patru picioare subţiri, ca nişte picioroange. Din centru porneau două mai lungi, o dată şi jumătate cât celelalte, terminate cu mâini, ale căror degete, delicate, subţiri, cu vârfuri ascuţite, aveau lungimea de un picior.

Îi lipsea gâtul. Acolo unde capul întâlnea trupul, se afla o pereche de braţe mici, terminate cu mâini ca ale unui copil. Deasupra acestor mâini, era faţa lui fără bărbie, fără urechi, înconjurată de păr roşu, des. Gura părea omenească, iar nasul ca un cioc subţire. Cu excepţia figurii , a mâinilor şi picioarelor, cenuşii ca gresia, era acoperit cu un puf de un stacojiu violent.

Însă ochii, ochii mari, fără gene, fără pleoape, din aur fosforescent, aveau o expresie complet omenească. Plină de regrete, uimire, scuze... Părea că starea de spirit a lui Huon se oglindea în ei. Aşa arăta Kon, mai-marele peste

semenii lui din Yu-Atlanchi, pe care Graydon urma să-l cunoască mai îndeaproape…

S-a ridicat, sprijinit de braţul lui Regor. S-a uitat direct spre femeie.

— Am crezut că eşti Suarra, a îngăimat el.

Furia a dispărut de pe figura Dorinei, înlocuită de frică. Huon a devenit interesat. Regor gâfâia.

— Suarra! a oftat femeia, desfăcându-şi mâinile împreunate.

Dacă numele Suarrei îi stârnise teamă femeii, lucru pe care Graydon îl remarcase uimit, nu avusese acelaşi efect şi asupra lui Regor.

— Ţi-am spus, Huon, că nu-i o problemă obişnuită! a strigat el, jubilând. Aici e cu totul altceva! Suarra, cea pe care o iubeşte Mama, iar el e prietenul Suarrei! încep să intuiesc un scop, să întrezăresc o cale…

— Te cam grăbeşti, l-a întrerupt Huon, pe un ton de avertisment, dar cu oarecare zel, cu un interes reprimat.

Apoi s-a adresat lui Graydon:

— Îmi pare rău pentru incident. Chiar dacă eşti un duşman, tot îmi pare rău. Bun-venitul nostru pentru străini nu-i niciodată prea cordial, dar nu trebuia să se întâmple ceea ce s-a întâmplat. Nu pot spune mai mult…

— Nu-i nevoie, a răspuns Graydon, uşor supărat. Dacă n-a fost cordial, până la urmă a fost unul fierbinte. L-am uitat.

— Bine! în ochii lui Huon a sclipit aprobarea. Oricine ai fi *tu,* a continuat el, noi suntem oameni hăituiţi. Cei care vor să ne distrugă sunt puternici, şireţi, şi trebuie să fim atenţi la uneltirile lor. Dacă vii din partea lor, n-are importanţă că-ţi spun toate astea, pentru că tu le ştii. Dacă însă o cauţi pe Mama-Şarpe – şi pe Suarra – şi ai nimerit la noi din întâmplare, e bine să afli că în Yu-Atlanchi suntem proscrişi. Dar nu suntem duşmanii celor două pe care le cauţi. Convinge-ne de sinceritatea ta şi vei pleca nevătămat, să-ţi urmezi calea în voie. Dacă însă ne ceri ajutor, ţine seama de situaţia noastră, fiindcă te vom ajuta în limita puterilor de care dispunem. Dacă nu vei izbuti să ne convingi, vei muri, ca şi celelalte iscoade. Nu va fi o moarte plăcută. Nu

găsim plăcere în suferinţă, dar e înţelept să-i descurajăm pe cei care-ţi vor urma.

— Mi se pare cinstit, a zis Graydon.

— Nu eşti din rasa noastră, a continuat Huon. Poate eşti un prizonier trimis să ne trădeze, în schimbul vieţii şi al libertăţii. Poate ţi-au dat brăţara ca să ne înşeli... Nu ştiu dacă ai trecut cu adevărat de Vestitori. Poate ai fost condus prin vizuinile urzilor şi ai aşteptat până când i-ai întâlnit pe oamenii care te-au adus aici. Faptul că ai ucis câţiva urzi nu înseamnă nimic. Sunt mulţi, iar vieţile lor nu preţuiesc mare lucru pentru Lantlu şi Cel întunecat, ai căror sclavi sunt. Ţi-am spus toate astea, a adăugat el pe un ton de scuză, ca să cunoşti îndoielile ce ne frământă, pe care trebuie să le înlături ca să trăieşti.

— Mi se pare cinstit, a repetat Graydon.

Huon s-a întors spre femeie, care-l privea pe străin absorbită, din momentul în care rostise numele Suarrei.

— Rămâi cu noi, să ne ajuţi la judecată?

— Întrebi de parcă aş avea intenţia să fac altceva! a răspuns Dorina, ghemuindu-se în culcuş.

Huon i-a spus ceva Omului-păianjen. Un braţ roşu s-a întins şi a aşezat un scaun la picioarele lui Graydon. Apoi, altul pentru Regor. Huon s-a lăsat să cadă în jilţul lui. Cu ochii cvartetului straniu aţintiţi asupra lui, Graydon şi-a început povestea.

A istorisit câte ceva despre lumea din care venise. A pomenit, pe scurt, despre călătoria în Ţara Ascunsă, împreună cu cei trei aventurieri, despre întâlnirea cu Suarra. L-a auzit pe Regor mârâind aprobator când a amintit de lupta cu Starrett. Ochii lui Huon se încălziseră. A povestit despre întoarcerea Suarrei, a doua zi. Când a pomenit de Stăpânul Nebuniei, a citit pe feţele lor convingerea că spune adevărul, convingere ce s-a accentuat când a vorbit despre Lantlu şi haita lui şuierătoare. A fost uimit s-o vadă transformându-se în oroare în clipa în care istorisirea a ajuns la peştera cu Chipul uriaş din piatră.

Când a descris figura aceea a răului desăvârşit şi

metamorfozarea celor trei oameni în picături de sudoare din aur, Dorina şi-a acoperit faţa cu mâini tremurătoare. Huon pălise. Regor mormăia. Doar Kon, Omul-păianjen, rămăsese indiferent şi-l privea cu ochii lui aurii, strălucitori, plini de tristeţe.

Însemna că nici unul dintre ei nu văzuse Chipul, că existau secrete în Yu-Atlanchi ascunse chiar locuitorilor. Un impuls obscur l-a făcut să fie atent la ceea ce vorbeşte. Aşa că n-a amintit nimic de viziunea Templului. A pomenit doar de indianul care-l condusese, de întoarcerea lui şi le-a arătat cicatricea rănii cu care se alesese drept pedeapsă.

— Cât despre motivul care m-a adus înapoi, nu vă pot spune nimic. Cel puţin, deocamdată. A fost doar o chemare căreia a trebuit să mă supun.

Era adevărat, pentru că-şi amintea figura Suarrei, – iar chemarea ei îi răsuna în suflet.

— Asta-i tot ce vă pot spune, a repetat el. V-am mărturisit adevărul. Cum a ajuns chemarea la mine, nu arc importanţă. Oricum, sunt aici. Staţi, mai e ceva!...

A scos din buzunar pachetul în care ţinea pana de *caraquenque* primită de la Suarra, l-a deschis şi l-a întins spre ei.

— Ea Suarrei, a şoptit Dorina.

Iar Huon a înclinat din cap.

Nu se mai punea problema dacă-l credeau, ci de a le demonstra că au interesul să-l sprijine.

— Ar mai fi un lucru, a spus el, încet. Regor a vorbit de un anumit scop. Despre acest scop ştiu la fel de puţin ca şi voi. Dar iată ce s-a întâmplat...

Graydon le-a povestit despre cornurile elfice ce-l conduseseră prin câmpia cu monoliţi, apoi către munte şi surpătură. Huon a răsuflat adânc şi a rămas drept, cu speranţa întipărită pe faţă. Regor a ţâşnit în picioare, învârtindu-şi braţul terminat cu o bară, într-un cerc răsunător.

Huon l-a bătut pe umăr pe Graydon.

— Te cred! a zis, cu voce tremurătoare. Dar tu? s-a adresat el Dorinei.

— Sigur că spune adevărul! a răspuns ea.

Dar anumite socoteli rapide i-au întunecat figura, iar Graydon a avut impresia, o clipă, că-l privea ameninţător.

— Eşti oaspetele nostru, a zis Huon. Mâine dimineaţă vom întâlni Asociaţia şi vom repeta tot ce ne-ai istorisit. Atunci vei decide dacă apelezi la ajutorul nostru sau pleci singur. Tot ce-i al nostru îţi aparţine. Şi… Graydon – a ezitat el o clipă, după care a continuat gânditor. În numele Mamei, sper că ne-ai spus totul! Regor, ocupă-te ca micul animal al oaspetelui nostru să fie îngrijit. Ia-ţi asta, Graydon! a zis, întinzându-i puşca. Mâine ne vei arăta ce este. Te voi însoţi spre camera ta. Să mă aştepţi, Dorina!

L-a luat pe Graydon de braţ şi l-a condus către zidul opus celui prin care intrase. A dat pânza la o parte. Graydon s-a uitat în spate, în timp ce ieşea. Dorina îl privea, cu aceeaşi expresie de calcul ameninţător pe faţă.

Graydon a trecut de perdea şi l-a urmat pe Huon în alt coridor, cu pereţi negri, ce scânteiau slab.

11. OAMENII NEMURITORI

— Sus, băiete, spală-te şi mănâncă! Cei din Asociaţie se vor aduna curând, iar eu trebuie să te conduc la ei.

Graydon a clipit, fără să înţeleagă. Regor stătea la capătul patului, cu un zâmbet pe faţă, pe care cicatricele îl transformau în rânjetul unui gargui[8] binevoitor. Înlocuise cămaşa de zale cu o robă strâmtă, ce părea să fie îmbrăcămintea obişnuită a bărbaţilor din Yu-Atlanchi. Regor-cel-Negru rămăsese negru, pentru că asta era culoarea hainelor şi a pelerinei ce-i atârna de pe umerii imenşi.

Graydon s-a uitat în jur, prin camera în care-l condusese Huon, la covoarele groase, nişte ţesături mătăsoase din argint, la pereţii acoperiţi cu pânze de argint umbrit, pe care curgeau motive ciudate de-un argintiu puternic, pânze ce fuseseră date la o parte în capătul camerei, dezvăluind un alcov larg, în care clipocea un bazin adânc. A înnodat firul amintirilor.

Huon privise şi vorbise, în vreme ce doi bărbaţi tăcuţi, cafenii, îl îmbăiaseră şi-l masaseră pe Graydon, scoţând din el amorţeala, înlăturând urmele ghearelor lui Kon. Apoi rămăsese lângă el, cât timp se ospătase cu felurite mâncăruri necunoscute, pe care i le aşezaseră în faţă, pe farfurii din cristal, două fete indiene, cu ochi mari, plini de uimire. Huon îi turnase vin şi-i pusese multe întrebări despre oamenii care locuiau în afara Ţării Ascunse. Nu părea interesat de arta, ştiinţa sau organizarea socială a acestora. Era avid să afle cum mureau, ce se întâmplase cu vechiul obicei al căsătoriei, dacă existau mulţi copii şi cum li se făcea educaţia. Revenea mereu la problema morţii şi a formelor în care venea aceasta, de parcă l-ar fi fascinat într-un chip deosebit.

În cele din urmă, rămăsese tăcut, gânditor. Apoi oftase şi

[8] Figură ornamentală de la capătul burlanelor (n. tr.).

spusese:

— Aşa a fost aici în timpurile străvechi… Care-i calea cea bună?

Se ridicase brusc şi ieşise din cameră. Lumina scăzuse, iar Graydon se aruncase pe pat şi se cufundase într-un somn adânc.

De ce se interesase Huon cu atâta insistenţă de moarte? Ceva îl tulbura uşor pe Graydon… Apoi şi-a amintit că Suarra îi spusese că poporul ei închisese Poarta Morţii. Şi-a dat seama că nu luase vorbele ei ca atare. Dar, dacă ar fi adevărat…

S-a trezit din visare, s-a sculat grăbit, s-a dus la bazin, s-a spălat şi s-a şters cu prosoape de mătase. Când s-a întors în cameră, a găsit masa plină de fructe, prăjituri şi lapte. S-a îmbrăcat repede şi a început să mănânce. Până atunci Regor nu scosese un cuvânt.

— Băiete, a zis el, să ştii că sunt un om subtil. Subtilitatea mea îmi spune că şi tu eşti, iar subtilitatea ta te-a făcut să nu relatezi toată povestea azi-noapte. Mai ales ordinul primit de la Mama.

— Dumnezeule! a exclamat Graydon, folosind echivalentul în aymara. Nu-i nimic subtil în descoperirea ta. V-am avertizat că nu pot să vă spun!

S-a oprit, speriat că l-a jignit pe gigant. Dar Regor zâmbea liniştit.

— Nu mă refeream la asta. Ai avut grijă să nu pomeneşti de răsplata pe care ţi-a făgăduit-o Mama dacă te supui ordinului ei şi reuşeşti să ajungi la ea.

Graydon a tresărit, uluit, şi s-a înecat cu o bucată de prăjitură.

— Ha! ha! a tunat Regor şi l-a bătut încântat pe spate. Nu-s subtil, ai? Dorina nu-i aici, a şoptit el încet, şi nu-s obligat să-i spun lui Huon tot ce aud!

Graydon s-a ridicat de pe scaun şi l-a privit. Regor i-a răspuns cu atâta prietenie în ochi, încât Graydon a simţit cum hotărârea i se zdruncină. În Huon, ca şi în Lantlu, exista ceva care îl făcea să se Simtă îndepărtat. Ceva străin, inuman. Poate frumuseţea lor, dincolo de orice

închipuire a vreunui sculptor antic. Sau ce se ascundea sub ea. Nu ştia. Nu simţea acelaşi lucru pentru Regor, care părea a fi din lumea lui. Şi-i demonstrase bunăvoinţă.

— Poţi să ai încredere în mine, băiete, a răspuns Regor gândurilor sale. Ai fost înţelept, dar ce-a fost atunci înţelepciune, n-o să fie şi acum. Să te ajut să te hotărăşti. O cunosc pe Suarra şi-o iubesc ca pe copilul meu.

Lui Graydon i-a venit o idee.

— Facem un târg, Regor. Întrebare pentru întrebare. Răspunde la a mea şi voi răspunde la a ta.

— De acord, a mormăit Regor, iar dacă aşteaptă, Asociaţia n-are decât să-şi roadă unghiile!

Graydon a mers drept la ţintă.

— Huon mi-a pus nişte întrebări aseară. Majoritatea lor se refereau la moartea din ţara mea: felurile ei, cum vine la noi, cât trăiesc oamenii acolo. De parcă n-ar cunoaşte nimic despre moarte, cu excepţia uciderii. De ce manifesta Huon atâta curiozitate despre moarte?

— Pentru că, a răspuns, calm, Regor, Huon e nemuritor.

— Nemuritor! a exclamat Graydon, neîncrezător.

— Nemuritor, a repetat Regor. Bineînţeles, dacă nu-l omoară cineva sau dacă nu preferă să profite de... o anumită alegere la care avem dreptul cu toţii.

— La care aveţi dreptul cu toţii! a exclamat iar Graydon. Şi tu, Regor?

— Chiar şi eu, a răspuns gigantul, plecându-se curtenitor.

— Cu siguranţă nu au şi indienii! a strigat Graydon.

— Nu, ei nu, a răspuns, răbdător, Regor.

— Atunci, înseamnă că ei mor! Graydon se lupta să găsească punctul slab a ceea ce i se părea o monstruozitate. Ei mor, ca şi cei din poporul meu. Atunci, de ce nu l-au învăţat pe Huon ce este moartea? De ce m-a întrebat pe mine?

— Există două răspunsuri, a afirmat Regor, pe un ton profesoral. Primul: tu, deci şi rasa ta, eşti mai apropiat de rasa noastră decât emerii, sau, cum îi numeşti tu, aymara. Huon crede că poate să afle de la tine ce-ar ieşi pe Poarta

Morţii, dacă se va hotărî s-o deschidem, pentru întreg Yu-Atlanchi. Acesta este unul dintre motivele pentru care am ajuns proscrişi. Cel de-al doilea răspuns este mai complicat, deoarece, cu excepţia unor cazuri foarte rare, emerii nu trăiesc suficient pentru a afla cum pot muri altfel decât în felul nefericit în care mor. Adică sunt ucişi înainte de-a avea posibilitatea să moară în alt fel. Şi ăsta-i un motiv pentru care am ajuns proscrişi.

Graydon simţea că trăieşte un coşmar.

Şi Suarra era nemuritoare? Dacă da, cât de bătrână era? Gândul îl îngrozea. Poporul ăsta ascuns era inuman, anormal! Bineînţeles, Suarra, cu toată frumuseţea ei, făcea parte dintre monştrii aceştia! Nu îndrăznea să întrebe. S-a apropiat de problemă indirect.

— Şi Dorina?

— Bineînţeles, a răspuns, liniştit, Regor.

— Seamănă cu Suarra, şi-a încercat norocul Graydon. Ar putea să-i fie soră…

— O, nu! a făcut Regor. Să vedem… Cred că sora bunicii Suarrei, sau a străbunicii… Ceva în genul ăsta…

Graydon l-a privit bănuitor. Regor îşi bătea joc de el?

— Un fel de mătuşă, a remarcat el, sarcastic.

— Dacă vrei, a fost de acord Regor.

— Pe naiba! a răcnit Graydon, exasperat, şi a izbit cu pumnul în masă.

Regor l-a privit uimit, apoi a început să râdă.

— Ce s-a întâmplat? Unul dintre copiii voştri, în vârstă de o zi, dacă ar putea gândi şi s-ar putea exprima, te-ar considera, probabil, la fel de bătrân cât mă crezi tu pe mine. Dacă acest lucru ar fi acceptat ca fiind natural. Toate lucrurile se judecă prin comparaţie. Dacă vârsta noastră te deranjează, a adăugat el, fii mulţumit că Dorina e sora străbunicii Suarrei, şi nu invers!

Graydon a zâmbit. Regor dădea dovadă de un bun-simţ liniştitor. Şi totuşi, Suarra bătrână de sute de ani! Nu *Primavera,* nu frageda fecioară la care se gândise! N-avea rost să plângă. Poate era aşa, poate nu… Şi chiar de-ar fi fost aşa, rămânea, totuşi, Suarra. A încetat să mai caute

explicaţii.

— Încă un lucru şi sunt gata să mergem. Nici unul dintre voi nu m-a crezut cu adevărat până când am ajuns cu povestea la Chip. Iar ce v-am spus v-a înspăimântat. De ce?

De data asta s-a tulburat Regor. S-a întunecat la faţă, apoi a pălit. Cicatricele sale ieşeau în evidenţă, ca nişte vânătăi livide.

— Şi acum te-ai speriat, a observat Graydon, plin de curiozitate. De ce?

— De o Umbră, a răspuns Regor, cu greu. De o Umbră rea, care a căpătat trup. De un basm vechi, pe care tu l-ai transformat în adevăr. Îţi ajunge atât. Nu-ţi mai spun nimic!

O Umbră… Femeia-şarpe vorbise de o Umbră… legând-o de un nume, de duşmanul ei, zis Cel întunecat… ce nume spusese? Umbra lui… da, şi l-a amintit.

— Vorbeşti în cimilituri, a zis Graydon. De parcă aş fi copil. Te temi de numele acelei Umbre? Eu nu. E Umbra lui Nimir.

Lui Regor i s-a alungit figura. A închis gura cu zgomot şi a făcut un pas ameninţător spre Graydon, cu faţa imobilă, cu ochii bănuitori.

— Ştii prea multe! Şi astfel, te temi prea puţin!

— Nu fii prost! i-a răspuns Graydon, tăios. Dacă aş fi ştiut de ce vă temeţi, v-aş mai fi întrebat? Ştiu un nume, asta-i tot. Şi că acela e duşmanul Mamei. Cum am ajuns să-l ştiu, o să-ţi spun mai târziu, după ce vei răspunde la întrebările mele. Fără cimilituri.

Bărbatul uriaş l-a privit un minut, apoi a înălţat din umeri şi s-a aşezat în faţa lui.

— M-ai şocat, a zis, de data asta, liniştit. Din toată Asociaţia, cred că sunt singurul care am auzit de Nimir. A fost uitat. Stăpânul Răului – sub numele ăsta îl ştiu cu toţii, şi nu sub cel purtat înainte…

S-a aplecat spre Graydon, punându-i mâna pe umăr. Buzele îi tremurau.

— Pe Puterea de deasupra noastră, aş vrea să te cred! N-aş dori să-mi pierd această speranţă!

Graydon s-a ridicat şi i-a prins mâna.

— Pe Puterea de deasupra noastră, poţi să mă crezi, Regor!

Uriaşul a înclinat din cap. Avea figura calmă din nou.

— E o poveste veche. Cu mult timp în urmă, Yu-Atlanchi era condus de Cei Şase Stăpâni şi Adana, Mama-Şarpe. Acei stăpâni nu semănau cu ceilalţi oameni obişnuiţi, erau maeştri ai cunoaşterii, deţineau secrete ciudate, mânuiau puteri bizare. Învinseseră şi viaţa şi moartea, respingând moartea după voie şi făcând din viaţă ce voiau. Au venit în această ţară cu Mama-Şarpe şi cu poporul ei, în urmă cu multe ere. Prin înţelepciunea lor, au încetat să mai fie oameni pe deplin. Dacă vor fi fost vreodată oameni ca noi…

Apoi a venit un timp când unul dintre ei a complotat împotriva celorlalţi, dorind să conducă singur. Nu numai în Yu-Atlanchi, ci peste întreg pământul, să supună toate fiinţele. Să se întroneze, să fie atotputernic. Un Dumnezeu pe pământ. Încet, pe furiş, s-a înarmat cu puteri înfiorătoare, necunoscute celorlalţi. Iar când a crezut că-i destul de puternic, a lovit! Şi aproape că a câştigat. Ar fi câştigat, dacă n-ar fi fost viclenia şi înţelepciunea Mamei. Acel Stăpân a fost Nimir. L-au învins, dar n-au putut să-l distrugă. Prin ştiinţa lor, l-au înlănţuit, pregătind un anumit loc, spune povestea, unde l-au întemniţat într-o stâncă.

În stânca aceea au sculptat un Chip, asemănător celui al lui Nimir. Nu în bătaie de joc, urmăreau un anume scop… dar ce scop… nu ştie nimeni. Prin ştiinţa lor, au pus în funcţiune forţe care să-l ţină legat cât va dura Pământul. Sau cât va exista Nimir. Despre fructele din bijuterii sau despre aur curgător, aşa cum le-ai descris tu, povestea nu spune nimic.

După ce au săvârşit toate acestea, Cei Şase Stăpâni şi Adana, Mama, s-au întors în Yu-Atlanchi. Şi mult timp a domnit pacea…

Vremea s-a scurs. Unul câte unul, cei care-l văzuseră pe Stăpânul Răului au obosit şi au deschis Poarta Morţii. Sau au deschis Poarta Vieţii, au condus copiii prin ea, apoi au trecut prin poarta întunecată. Acesta-i preţul copiilor în Yu-Atlanchi… Astfel, a venit o zi când, în toată Ţara Ascunsă,

n-a mai rămas nimeni care să cunoască întregul adevăr, cu excepţia câtorva Făuritori-de-Vise. Şi cine ar crede un Făuritor-de-Vise?

Acel război, a cărui miză fusese lumea, a devenit o legendă, o parabolă.

Apoi, nu cu mult timp în urmă, după cum se măsoară timpul în Yu-Atlanchi, s-a răspândit zvonul că Stăpânul Răului a reapărut. Mai degrabă, Umbra lui. Un întuneric care şopteşte. Fără corp, dar căutând un trup. Promiţând orice acelora care i s-ar supune. Şoptind, şoptind că el este Stăpânul Răului. Că urzii, oamenii-şopârlă, sunt sclavii lui…

Când am auzit prima oară zvonul despre Umbră şi şoaptele ei, am râs. Un Făuritor-de-Vise se trezise, mi-am spus, iar unii l-au crezut. Însă, pe măsură ce numărul celor care urmau Umbra se înmulţea, n-am mai râs atât de tare. Pentru că s-au amplificat foarte repede cruzimea şi ticăloşia, ne-am dat seama că, fie Stăpânul Răului, fie altcineva, reprezenta o otravă la rădăcinile copacului străvechi, Yu-Atlanchi.

Din Cei Şase Stăpâni rămăsese doar unul, iar el, împreună cu Mama, se retrăsese dintre noi. Am cerut audienţă la Mama, dar ea a rămas indiferentă.

Apoi, Lantlu a pus mâna pe putere, iar viaţa din vechiul oraş a devenit insuportabilă pentru mulţi dintre noi. L-am urmat pe Huon şi ne-am găsit refugiu în aceste peşteri. Însă, cu trecerea timpului, Umbra creşte peste Yu-Atlanchi. Dar noi spunem: „Nu-i vechiul Stăpân al Răului!“ Acum ai venit tu şi ne-ai zis: „Am văzut locul secret! Am privit în ochii Chipului!“

Regor s-a ridicat şi s-a plimbat prin cameră. Avea fruntea umedă de sudoare.

— Acum *ştiu* că Umbra n-a minţit, că ea şi Stăpânul Răului sunt o singură fiinţă! înseamnă că a găsit o cale să scape în parte, iar o dată reîntrupat, după cum încearcă, va căpăta putere să rupă legătura pe deplin, să fie complet liber, să conducă aici şi, în timp, peste întreg pământul, aşa cum voise în vremurile străvechi, când a fost împiedicat să-şi îndeplinească dorinţa. A început iar să umble prin cameră

şi s-a oprit, din nou, în faţa lui Graydon. Ne e frică, dar nu de moarte, a confirmat el, ca un ecou al Suarrei. De ceva infinit mai rău decât moartea. Ne temem să *trăim,* în felul în care vor hotărî Stăpânul Răului şi Lantlu. Şi vor hotărî, fii sigur! Şi-a acoperit faţa cu mantia. Când şi-a descoperit-o, îşi revenise iarăşi. Curaj, băiete! Nici Lantlu, nici Cel întunecat n-au învins încă! E rândul tău. Ce ţi-a făgăduit Mama?

Graydon, cu sufletul plin de oroare, i-a povestit tot ceea ce auzise şi văzuse în viziunea sa. Regor a ascultat în tăcere. Încetul cu încetul, ochii i se umpleau de speranţă. Iar când Graydon a repetat ameninţarea Femeii-şarpe împotriva lui Lantlu, a sărit în picioare, chiuind de bucurie.

— Poţi şi trebuie să ajungi la ea! Nu spun că va fi uşor. Există însă căi… Da, există căi… Va trebui să-i transmiţi Mamei un mesaj din partea noastră: suntem gata să ne alăturăm ei şi să luptăm cât putem mai bine. Poate că există în Yu-Atlanchi mai mult de salvat decât crede Mama, a adăugat Regor, cu amărăciune. Spune-i că noi, fiecare în parte şi toţi împreună, ne vom da fericiţi viaţa, dacă e nevoie, ca s-o ajutăm să învingă.

De undeva s-a auzit sunetul blând, de aur, al unui clopot.

— Asociaţia s-a strâns, a zis Regor. Acesta-i semnalul. Când vei fi în faţa ei, să nu spui nimic din ce mi-ai povestit mie. Repetă doar istorisirea de azi-noapte. Dorina va fi acolo. Iar eu nu ţi-am vorbit deloc… Ai înţeles?

— Da, a răspuns Graydon.

— Dacă o să fii băiat bun, a adăugat Regor, oprindu-se în faţa uşii acoperite de perdea şi îndreptându-şi drugul spre coastele lui Graydon, dacă vei fi cu adevărat băiat bun, îţi voi spune şi altceva…

— Ce? s-a interesat Graydon.

— Ce vârstă are Suarra!

Regor a izbucnit în râs, ieşind pe uşă.

12. ORAŞUL VECHI SECRET

Graydon ajunsese la concluzia că trebuia să-şi revizuiască părerea despre Regor-cel-Negru. Se amuzase când acesta pomenise de subtilitatea lui, considerându-l transparent ca aerul. Acum ştia că se înşelase. Simpla referire la vârsta Suarrei dovedise cât de bine îl citise Regor. Asta reprezentase doar un ou din omletă. Mai importantă fusese perceperea faptului că Graydon ascunsese partea esenţială a poveştii.

Atât prin vorbă, cât şi prin faptă, Regor îşi manifestase independenţa în gândire. O fi fost el omul lui Huon, dar era stăpân pe propria-i judecată. Neîncrederea în Dorina era o dovadă certă. Iar modul în care-i sugerase lui Huon această bănuială sinistră semnifica faptul că fusese suficient de subtil… Şi avea simţul umorului, care-i lipsea lui Huon…

Coridorul de-a lungul căruia mergeau s-a terminat repede, în faţa unei uşi mari, din metal negru, păzită de indieni cu kilturi galbene.

— Ţine minte ce ţi-am spus! l-a avertizat Regor.

Uşa s-a deschis, dezvăluind pânza perdelelor. Regor şi-a făcut loc printre ele, iar Graydon l-a urmat.

Se afla la capătul unei camere imense, din tavanul căreia curgea o lumină aurie, strălucitoare, ca şi a soarelui. Cu vederea limpezită, a zărit curbându-se, pe podeaua largă, un dublu semicerc de scaune ce păreau sculptate în coral. Pe ele, peste o sută de oameni ai lui Huon. Bărbaţii în galben, femeile în culori vii. Fiecare poseda o frumuseţe tulburătoare, caracteristică acelei rase necunoscute. Privindu-i, Graydon s-a cutremurat din nou, şi a simţit prezenţa unei singurătăţi bizare…

În faţa semicercului, se vedea o platformă joasă, pe care se aflau o bancă din coral roz, capitonată, şi un fel de tribună. Dorina stătea acolo. Alături de ea, Huon, care s-a ridicat, a coborât încet şi l-a salutat pe Graydon cu multă curtoazie. L-a luat de mână şi l-a condus spre estradă, unde

Dorina a răspuns plecăciunii sale, înclinând neglijent din cap. Regor s-a aşezat alături de ea, iar Huon l-a întors pe Graydon spre ceilalţi, ridicându-i mâna cu brăţara. La vederea acesteia, s-au auzit şoapte, iar braţele s-au ridicat, în semn de salut.

— Aceasta este Asociaţia, a început Huon, tovărăşia proscrişilor din Yu-Atlanchi, cei care-i urăsc pe Lantlu şi pe Stăpânul întunecat şi sunt urâţi de ei. Copii loiali Mamei, gata s-o servească, dacă are nevoie. Le-am povestit ceva din istorisirea ta şi am spus că noi trei te credem. Totuşi, deşi spun că sunt conducătorul lor, sunt doar unul dintre ei. Dreptul de a te judeca le aparţine. Vorbeşte, te vor asculta!

Graydon şi-a căutat cuvintele, apoi a început să povestească, îl ascultau din ce în ce mai încordaţi, pe măsură ce naraţiunea avansa. A avut impresia că, în ceea ce privea judecarea lui, audierea reprezenta doar o formalitate. Că fuseseră convinşi de Huon despre sinceritatea străinului, încă înainte de a intra. Acest gând i-a dat mai multă siguranţă şi a simţit simpatia lor crescândă, aprobarea lor. A vorbit cu mai multă uşurinţă.

Când a ajuns la peştera Chipului, orice îndoială dispăruse: îl ascultau cu o atenţie concentrată, palizi, cu buzele albite, cu spaimă în ochi. Ca serafimii care au aflat brusc că Satan şi legiunile lui năvăliseră pe Poarta Raiului. Dar, deşi cuprinşi de groază, nu dădeau vreun semn de panică sau disperare. Pe măştile pline de frumuseţe, care-l priveau, cufundate în gânduri, nu se zărea nici urmă de descurajare. Când a terminat, s-a auzit un oftat, apoi s-a aşternut tăcerea.

— Aţi ascultat, a zis Huon. Cine are vreo îndoială să se ridice şi să-l întrebe pe acest om ce doreşte.

Asociaţii au început să şuşotească, să se întoarcă unui spre celălalt, apoi o voce s-a înălţat dintre ei:

— Îl credem, Huon. Şi trebuie să ajungă repede la Mama. Urmează să hotărâm în ce fel.

— Graydon, a zis Huon, azi-noapte ţi-am făgăduit că, dacă te credem, vei merge pe calea ta, aşa cum te duce mintea, sau te vei alătura nouă şi vei apela la înţelepciunea

noastră, pentru a te ajuta. Opreşte-te! l-a întrerupt el, văzând că Graydon intenţionează să vorbească. Nu vrem să te momim cu promisiuni îndoielnice. S-ar putea ca ajutorul nostru să-ţi dăuneze. Înainte de a decide, să vedem tabla pe care se va desfăşura partida.

A coborât de pe estradă, s-a îndreptat spre capătul camerei şi a dat la o parte tapiseria groasă ce acoperea zidul. În spatele ei sclipea piatra neagră. Huon a pus mâna pe ea. Încet, s-a deschis o gaură circulară, prin care a năvălit aer înmiresmat.

Graydon privea spre Yu-Atlanchi cel ascuns!

În faţa lui, departe, clipoceau apele albastre ale unui lac alungit. Ascunzătoarea lui Huon se găsea la unul dintre capete. Apa era mărginită de plaja din nisip auriu şi de mlaştini acoperite cu flori, dincolo de care se întindea o pădure deasă, ca un val verde, respins de stâncile golaşe, cenuşii, înalte de mii de picioare. A privit lacul, urmărindu-i desfăşurarea spre Sud. Deasupra peisajului plutea o ceaţă slabă, dar în zare a văzut o izbucnire de culori. Părea că acolo fusese răsturnată o cutie uriaşă cu bijuterii. Pe malul opus, stâncile se apropiau, pătrunzând în apă şi îngustând lacul. A observat în piatră un şir de ovale mari, negre, ca nişte ferestre deschise spre întuneric. Lângă fiecare, o siluetă gigantică.

Bineînţeles! Pata de bijuterii împrăştiate era vechiul oraş secret! Umbrele ovale erau peşterile pe care le văzuse când fusese chemat de Femeia-şarpe, iar siluetele de pază, statui-coloşi. În stânga, unde roca făcea o cotitură bruscă, dezgolindu-şi pieptul verde şi negru, se vedea o şuviţă de argint sclipitor. Cascada din viziunea lui!

Huon i-a întins o mască din cristal. Şi-a pus-o pe faţă. Pata de culoare a ţâşnit înainte, s-a descompus într-un oraş plin de turnuri şi foişoare. Un oraş construit de djini, din blocuri şi solzi de aur, sclipind roşu, şi din argint strălucitor. Cu acoperişuri din ţigle de turcoaze şi safire, rubine topite şi diamante scânteietoare. Vedea spuma cascadei vălurindu-se, ca un voal ce-i făcea semn. A remarcat că nu existau doi coloşi identici. Aveau trupuri de femeie, dar, ca

şi zeii anticului Egipt, capete de pasăre sau de animale. Probabil că depăşeau o sută de picioare în înălţime… Ochii i-au zăbovit pe un trup de femeie, extraordinar de bine proporţionat. Figura era a unei broaşte care rânjea…

În spatele oraşului, o colină lungă, joasă. Încoronată de o clădire ale cărei dimensiuni făceau ca imensitatea coloanelor din străvechiul Karnak să pară pitică. Construită din marmură albă, se înălţa deasupra oraşului din briliante, ca o vestală îmbrăcată în alb. Faţada era alcătuită din coloane enorme, fără nici un ornament. De-o simplitate ciclopică. Şi, precum ciclopii, părea să stea de pază.

N-a văzut străzi, ci poteci înfrunzite, pe care se zărea puţină mişcare. La Vest, Sud şi Est, privirea era blocată de zidurile, ce se ridicau până-n cer, ale munţilor. Ţara Ascunsă arăta ca un castron vast, circular, cu diametrul de vreo treizeci de mile.

— Acolo, a zis Huon, arătând spre Templu, se află ţelul tău. Sălaşul Mamei. Şi al Suarrei.

Orificiul s-a închis. Huon a lăsat perdeaua să cadă şi l-a condus pe Graydon înapoi pe estradă.

— Acum te-ai lămurit. Ceea ce n-ai văzut, sunt obstacolele care stau între tine şi Templu, în drumul ce pare atât de liber. Oraşul e bine păzit, Graydon, iar gardienii sunt oamenii lui Lantlu. Nu poţi merge într-acolo fără să fii prins. Lasă orice speranţă că poţi ajunge la Mama singur, neajutat. Vei ajunge, inevitabil, în faţa lui Lantlu. Iar după legea străveche, îţi vei pierde viaţa. Ai putea reuşi, dacă ai intra drept în oraş, arătând brăţara ca pe un paşaport, cerând cu ajutorul ei audienţă la Mama. În felul ăsta simplu, ai putea să-ţi îndeplineşti misiunea. Dacă Lantlu, uimit de misterul trecerii tale de Vestitori, de felul în care ai fost condus spre Yu-Atlanchi, n-ar îndrăzni nici să te ucidă, nici să te oprească să ajungi la Mama.

— Vă spun eu ce-o să facă, a rânjit Regor. Oricum ar fi Lantlu, numai prost nu e. Te va saluta prieteneşte, va afla tot ce poate de la tine, te va reţine sub pretextul că Mama trebuie pregătită pentru vizita ta, îţi va strecura un drog în băutură şi, în timp ce vei dormi, se va sfătui cu Stăpânul

întunecat cum să facă. Nu cred că vei ajunge la Mama pe calea asta.

S-a auzit murmurul aprobator al Asociaţiei, iar Huon a confirmat şi el din cap.

— Trebuie să cântăreşti bine lucrurile, a zis Huon. Dacă respingi această cale, atunci se pune problema ajutorului nostru. Sincer vorbind, nu va fi prea mare. Supravieţuitorii din Vechea Rasă nu sunt mulţi. Cu totul, vreo două mii, dintre care noi numărăm aproape o sută. În oraş mai există vreo trei sute de partea noastră şi ne sprijină mai mult decât dacă ar fi aici. Dintre cei rămaşi, Făuritorii-de-Vise sunt cinci sute. Nu-i interesează nimic din ceea ce se întâmplă pe pământ. Restul se află de partea lui Lantlu, cu aceleaşi distracţii şi ţeluri, adepţi, mai mult sau mai puţin, ai Stăpânului întunecat.

Nu suntem în stare să luptăm deschis cu Lantlu. El stăpâneşte xinlii, atât haitele de vânătoare, cât şi pe cei de călărit, iar aceştia din urmă sunt la fel de teribili ca şi cei pentru vânătoare. Prin intermediul Stăpânului întunecat, conduce urzii, oamenii-şopârlă. Împotriva tuturor acestora, folosim ca arme săbii şi lănci, arcuri, săgeţi şi buzdugane. Altădată aveam alt fel de arme: sunete care ţâşneau ca nişte scântei iuţi, arzând şi ucigând totul în cale; umbre care zburau în orice direcţie şi care-i transformau în gheaţă pe cei pe care se opreau; flăcări care mistuiau orice fiinţă. Şi alte instrumente ciudate ale morţii. Dar, aşa cum spun legendele, după un anumit război, au fost luate şi ascunse într-o peşteră, să nu le mai folosim unii împotriva altora. Sau au fost distruse. Oricum, nu le mai avem. Ţi-am relatat toate acestea, Graydon, a adăugat cu amărăciune Huon, ca să înţelegi de ce nu te luăm de mână şi nu pornim în marş spre Templul cel alb… Dacă am avea armele străvechi…

— Dacă am fi avut măcar una, am fi pornit împreună cu tine! A răcnit Regor. Mama ştie unde-s dosite, dacă n-au fost distruse. De aceea, trebuie să te duci la ea şi s-o convingi să ni le dea. Dacă Stăpânul întunecat este Stăpânul Răului, atunci Adana ar trebui să se păzească! Poate că şi el ştie unde-s ascunse armele!

— Uite ce putem face, Graydon, continuă Huon. Putem vorbi cu prietenii din oraş să te ascundă, dacă reuşeşti să ajungi la ei fără să fii prins. Apoi, vom vedea cum pătrunzi în Templu. Dacă ai succes, iar Lantlu va încerca să te captureze, va însemna război făţiş între el şi Mama. Cinstit vorbind, asta vrem! Pericolul constă în a fi descoperit înainte de a ajunge la ea. Cred însă că ai mai multe şanse de izbândă alături de noi, decât singur!

— Şi eu cred acelaşi lucru, a răspuns Graydon. Ceva îmi spune că norocul nostru se împleteşte, Huon! Dacă reuşesc cu, există o speranţă pentru voi şi pentru cei care vor să schimbe viaţa în Yu-Atlanchi. Dacă mă acceptaţi, mă alătur vouă.

Figura lui Huon s-a luminat. L-a prins pe Graydon de mâini, în timp ce Regor mormăia. Din rândul adunării s-a ridicat un oftat de uşurare. Deodată s-a auzit vocea Dorinei, blândă, slabă.

— Mi se pare că aţi uitat cea mai simplă soluţie. Suarra l-a adus pe Graydon aici, în aceeaşi măsură ca şi Mama. Suarra ţine la el, s-o spunem deschis. Iar Suarra este favorita Mamei. Să-i trimitem, în secret, veste Suarrei că Graydon s-a întors, s-o anunţăm unde îl poate întâlni, iar ea poate să-i sugereze care e cea mai bună metodă de a ajunge la Adana.

Graydon l-a văzut pe Regor privind-o bănuitor, dar Huon a acceptat propunerea şi, după o scurtă discuţie, Asociaţia a aprobat-o. Astfel s-a hotărât trimiterea urgentă a unui mesager la Suarra, pentru a o informa de prezenţa lui Graydon, iar ca dovadă, acesta a scris doar un rând: „Pe pana de *camqucnque* de la pieptul meu, acesta-i adevărul.“ Atât, şi nimic mai mult. La propunerea lui Regor, locul de întâlnire a fost stabilit în prima peşteră cu statuie uriaşă, de lângă cascadă, care era aproape de nivelul lacului.

— N-are nimeni vreun motiv s-o oprească sau s-o întrebe ceva, a insistat Regor. Poate să spună că a trimis-o Mama, pentru o treabă personală. Nimeni nu va îndrăzni să se amestece. De ce ar face-o? A vizitat peşterile şi altă dată. Se va duce după apus. Să zicem la ora a cincea... Şase

oameni împreună cu mine reprezentăm o pază suficientă pentru Graydon. Cunosc un drum care ne va duce acolo, fără pericolul de a fi descoperiţi.

Aşa a rămas stabilit. Mesajul pentru Suarra a fost pregătit, iar trimisul, un indian, a şi plecat. Graydon nu se lămurise cum îi va fi înmânat Suarrei biletul. Bănuia vag că va fi transmis altui indian, necunoscut ca duşman al conducătorilor, iar de la acesta la emerii care slujeau şi păzeau Templul şi care nu datorau supunere decât Mamei-Şarpe şi Stăpânului Nebuniei. Aceştia urmau să aibă grijă ca Suarra să-l primească.

Graydon a petrecut ziua cu Huon şi cu Asociaţia. A descoperit prieteni veseli, simpatici, încântători. Femeile aveau un farmec primejdios. A stat la masă cu ei. Ciudat, dar Dorina i-a acordat o atenţie deosebită, iar Huon nu s-a arătat gelos. Ca şi Huon, voia să afle despre moarte. Graydon n-a considerat prea amuzantă acea parte a serii petrecute alături de ea. În cele din urmă, femeia a tăcut câteva minute, apoi a spus:

— Dacă Huon învinge şi conduce Yu-Atlanchi, va dori să deschidă Poarta Morţii pentru toţi. De ce să nu avem dreptul de a alege? Fără a-i acorda timp să răspundă, l-a privit printre pleoapele întredeschise şi a zis: *Eu* nu am intenţia să mor! Poţi să-i spui Mamei asta, dacă vei ajunge la ea vreodată!

Apoi s-a ridicat şi a plecat.

Mai târziu, s-a întors Regor, s-a aşezat şi au discutat.

— Băiete, am un presentiment. Voiam şi eu să-ţi propun să te întâlneşti cu Suarra, dar nu-mi place că ideea a venit de la Dorina. Aşa că Suarra ne va întâlni nu la a cincea oră, ci la a treia. Iar locul nu va fi prima peşteră, ci peştera Femeii-broască.

— Dar mesagerul a plecat! De unde o să ştie Suarra?

— Nu-ţi face griji! a replicat gigantul. În felul meu subtil, am trimis un mesaj propriu, o dată cu celălalt. Nici mesagerul care-l duce nu-i cunoaşte înţelesul. Dacă vom primi o pană de *caraquenque* de la Suarra, înseamnă că l-a priceput. Dacă nu… va trebui să mergem în prima

peşteră… A clătinat din cap, gânditor. Repet, nu-mi place faptul că ideea a venit de la Dorina…

A mormăit un „noapte bună“ şi a plecat.

13. PEŞTERA FEMEII-BROASCĂ

După trei zile, Graydon a aflat de la Regor că Suarra primise mesajul şi stabilise întâlnirea chiar pentru acea seară. În semn de înţelegere, trimisese o pană de *caraquenque,* urmând să-i contacteze în peştera Femeii-broască.

— Nici măcar Huon nu ştie unde mergem, a spus Regor. Dacă el ar şti, Dorina ar afla imediat. Iar două nopţi de somn nu mi-au slăbit neîncrederea. Când a făcut acea propunere, avea altceva în minte, nu gândul de a ne uşura drumul spre Adana sau de a-ţi satisface dorinţa reîntâlnirii tale cu tânăra a cărei mătuşă este, a rânjit el.

Graydon se gândise şi el la acelaşi lucru. I-a povestit lui Regor ciudata lui conversaţie cu Dorina.

— Cred că a plănuit o capcană, să ne dea pe mâna lui Lantlu. Îşi închipuie probabil că, dacă ajung la Mama, evenimentele se vor precipita. Iar dacă Lantlu va fi înfrânt, Huon va domni şi va deschide Poarta Morţii, chestie de care se teme grozav. Deci, dacă aş fi înlăturat, lucrurile ar rămâne aşa cum sunt, iar ea ar avea timp să-l convingă pe Huon. E singurul motiv care ne face suspicioşi, dacă există, într-adevăr, un asemenea motiv.

Regor îl ascultase cu atenţie.

— Nu-i nici un secret că Dorina i se opune lui Huon în această privinţă. S-au certat deseori din acest motiv. Dorinţa lui Huon de a avea copii şi a Dorinei de a rămâne nemuritoare sunt la fel de puternice. Înainte de a veni aici, el i-a cerut să i se alăture în deschiderea celor două porţi. N-a vrut. Există multe femei care ar fi acceptat. Dar Huon este bărbatul unei singure femei. Ar ucide-o pe Dorina, dacă ar descoperi că-l trădează, dar n-ar fi tatăl copilului altei femei. A început să se plimbe prin cameră, mormăind: Ai exprimat în vorbe gândurile melc, a zis, oprindu-se. Însă există un alt aspect al problemei, pe care Dorina nu l-a văzut. Dacă vei fi capturat, acelaşi lucru se va petrece şi cu

Suarra, care îşi asumă riscuri mari, întâlnindu-te. Suficiente ca să fie condamnată de Consiliu, controlat de Lantlu. În cel mai bun caz, asta înseamnă scoaterea în afara legii. Consiliul are dreptul s-o pedepsească. Dacă însă ştiu câte ceva despre femei, iar Mama-Şarpe e femeie, Adana nu va permite ca favorita ei să sufere. Atunci, lucrurile se vor precipita cu adevărat şi nu se vor sfârşi decât prin distrugerea lui Lantlu sau a Adanei. Iar asta, dacă ai avut dreptate, este exact ceea ce nu doreşte Dorina.

— Doamne! a exclamat Graydon, înspăimântat. De ce nu m-ai pus în temă înainte de a-i povesti cum am întâlnit-o pe Suarra? O asemenea informaţie o dă pe mâna lui Lantlu, dacă nebuna îl anunţă!

— Nu, a răspuns gigantul. N-o dă. Vezi tu, băiete, ea a fost împreună cu Stăpânul Tyddo. S-a supus ordinelor lui.

— Poate că o va însoţi şi în seara asta! a spus, plin de speranţă, Graydon.

— Nu, l-a contrazis Regor. Nu cred că va veni. Acum e vorba de altceva. Atunci eraţi patru, care urmau să-şi primească pedeapsa. Şi dacă n-ar fi fost Mama, te-ai fi rostogolit în abis, un strop de sudoare din aur, printre celelalte. Mama a intervenit, şi cred că o va face iarăşi. Pentru Suarra, nu pentru tine. Mi-ai spus că trebuie să ajungi la ea prin curajul şi înţelepciunea ta. Deci astă seară să nu ne aşteptăm la sprijin din altă parte. A mormăit ceva nedesluşit. Mai mult, a adăugat el, îndreptându-şi drugul spre Graydon, ca pe un deget. Adana e femeie, deci schimbătoare. Poate să hotărască, din senin, că nu eşti important pentru fericirea Suarrei. Sau afacerea s-o plictisească, pe moment, într-o clipă neprielnică pentru tine…

— Eşti un tovarăş foarte vesel, Regor! a exclamat, înciudat, Graydon, sărind în picioare.

— Dacă vrei un gând amuzant, a chicotit Regor, iată unul: Mama e femeie, dar nu femeie umană. Aşa că nici unul dintre noi nu ştie ce-o să facă sau ce n-o să facă!

Şi a plecat, lăsându-l pe Graydon cu convingerea descurajantă ca spusese adevărul.

Graydon a petrecut restul zilei împreună cu Huon şi cu alţi membri ai Asociaţiei, aşa cum făcuse şi în ziua anterioară. Toţi doreau să afle mai multe despre lumea care evoluase în afara Ţării Ascunse. Dorina n-a apărut. Cei din jur se interesau de carabină şi pistoale, fiind însă sceptici privind acţiunea acestora asupra dinozaurilor. Erau ca nişte copii, îi interesa mai mult explozia, decât efectul gloanţelor. Xinlii, explicau ci, aveau un singur punct vulnerabil – la gât, sub fălci. Înfigerea unei lănci în acel loc neprotejat de solzi reprezenta singura cale de a-i ucide. Haita se compunea din vreo două sute de animale. Cam tot atâtea erau folosite pentru călărit. Se înmulţeau greu, iar numărul lor scădea încet, dar continuu, din cauza luptelor dintre ei. Monştrii cei mari trăgeau la hamuri, ca nişte cai, şi puteau fi călăriţi de oricine. Cei din haită, nişte diavoli îngrozitori, puteau fi stăpâniţi doar de Lantlu. Exista un amfiteatru în care se desfăşurau cursele dinozaurilor mari şi o arenă de lupte, unde se înfruntau luptători selectaţi din haită şi cete de oameni-şopârlă. Periodic se efectuau raiduri, pentru a le menţine numărul redus. Acum a descoperit Graydon de ce nici un indian nu murea într-un mod care să-i permită lui Huon să cunoască felurile de a muri: când îmbătrâneau, erau aruncaţi ca hrană haitei…

Se pare că Lantlu avea o patimă pentru vânarea oamenilor. Cei care încălcau legea sau care-l jigneau erau luaţi – pe faţă, în primul caz, în secret, în cel de-al doilea –, duşi dincolo de barieră şi lăsaţi să fugă. Aşa se alesese Regor cu cicatricele şi-şi pierduse braţul. Îndrăznise să se opună cruzimilor lui Lantlu, fusese prins într-o cursă, scos în afara oraşului şi hăituit. Reuşise să scape de urmăritori, cu excepţia unui dinozaur. Se luptase cu el şi-l ucisese. Rănit îngrozitor, izbutise, printr-un miracol al vitalităţii sale, să ajungă în ascunzişul lui Huon, iar acolo fusese readus la viaţă.

Preţul oferit de Lantlu pentru capturarea lui era doar cu puţin mai mic decât cel pentru Huon.

Graydon a înţeles imediat ce se întâmplase cu poporul ascuns. Era vorba de supravieţuitorii unei rase ce fusese,

cândva, mai avansată decât oricare alta pe pământ – o rasă ce ajunsese la un nivel ştiinţific niciodată atins de alţi oameni. Atât rămăsese din valul puternic al civilizaţiei preistorice. O baltă care nu mai curgea. Prea apăraţi, prea protejaţi, imuni la orice atac şi fără nevoia de a face vreun efort, îşi păstraseră frumuseţea trupurilor, dar iniţiativa, dorinţa de progres, ambiţia de a recăpăta cunoştinţele strămoşilor se atrofiaseră, se aflau pe punctul de a dispărea. Cu excepţia frumuseţii şi a vârstei lor îngrozitoare, păreau oameni normali, încântători, curtenitori.

Aparent, existase o linie puternică de demarcaţie. Huon şi cei din Asociaţie erau atavici, descendenţii celei mai umane perioade a rasei. Lantlu şi adepţii lui aleseseră altă direcţie, aceea a cruzimii, indiferenţei la suferinţă, a plăcerii de a o produce, ridicându-se spre nadirul[9] negru al răului, devenind instrumentele Celui întunecat. Numiţii Făuritori-de-Vise renunţaseră la tot ce era omenesc. Iar Graydon a crezut că înţelege motivul dorinţei lui Huon de a deschide Porţile misterioase, care aveau să-i lipsească de nemurirea ce devenise blestemul rasei: convingerea că va aduce poporul său spre primăvara tinereţii, îl va face să redescopere vechea putere.

Graydon acceptase acum nemurirea ca pe un fapt existent. Privindu-l pe Kon, nu se îndoia că ştiinţa care obţinuse acea încrucişare monstruoasă de om şi păianjen fusese în stare să săvârşească un miracol mai mic, acela de a prelungi viaţa la infinit. Oamenii-şopârlă reprezentau o altă dovadă. Iar deasupra tuturor, Femeia-şarpe, Adana, Mama-Şarpe, cu realitatea ci indubitabilă, care-i spunea: „Când poate exista ceva ca mine, totul e posibil!“

Ziua trecuse şi începuse să se lase întunericul în depresiunea înconjurată de munţi a Ţării Ascunse. Înainte de plecare, Regor i-a adus o cămaşă neagră de zale, pe care i-a pus-o, ajutat de Huon. Ciudat de uşoară şi flexibilă… Graydon a refuzat cizmele şi jambierele din piele tăbăcită, preferând propria-i îmbrăcăminte. Şi-a încins

[9] Punctul superior al bolţii cereşti (n. tr.).

brâul, în care a vârât revolverul şi câteva încărcătoare de rezervă. Deşi nu putea ajunge la el, şi-a lăsat cel de-al doilea revolver în teaca de sub braţ. Probabil pentru că atingerea ce-i devenise familiară îi dădea încredere. Ca să-l liniştească, l-a lăsat pe Regor să-i prindă la cingătoare o teacă în care se afla o spadă scurtă, ascuţită, din metal negru. A mai luat un buzdugan cu o formă ciudată. Dacă o să fie cazul să lupte, îi spusese Regor, totul o să se petreacă în spaţii restrânse. Iar Graydon, gândind că gigantul ştia ce vorbeşte, a considerat că acele arme bizare pot fi folositoare. Însă avea mai multă încredere în revolver…

Puşca a constituit o problemă. Deoarece exista posibilitatea ca Suarra să-şi fi făcut vreun plan de a ajunge la Mama-Şarpe, fără a mai fi nevoie să se întoarcă în ascunziş, nu voia s-o lase acolo. Dacă lupta urma să se desfăşoare în condiţiile presupuse de Regor, carabina nu numai că nu-l ajuta, ci reprezenta un handicap. A propus un compromis, cerând ca un soldat indian să i-o poarte şi să meargă alături de el. Apoi, Huon i-a aşezat pe cap o bonetă din zale, strâmtă, ce-i acoperea urechile şi ceafa.

După aceea, şi-a pus mâinile pe umerii lui Graydon.

— Graydon, a zis el, ceva îmi spune că, o dată cu sosirea ta, balanţa sorţii din Yu-Atlanchi, atât de mult timp înţepenită, a început să se mişte. Eşti greutatea cea nouă, care ai disturbat echilibrul. În bine sau în rău? Cine ştie? Când se va opri din nou, Lantlu îi va zdrobi pe cei care i se opun, sau va fi nimicit… Dar cred că schimbările s-au strecurat încet în Yu-Atlanchi… într-un fel sau altul, vechea ordine s-a sfârşit… Iar noi doi ne vom întâlni din nou… încă o dată, pentru scurtă vreme, sub un cer stacojiu… Din care curg umbre… umbre ucigătoare şi frig… umbre ucigătoare, reci, care se ciocnesc cu siluete din flăcări… iar apoi… nu ne vom mai întâlni niciodată… Până atunci, drum bun, Graydon!

S-a întors brusc şi a fugit din cameră.

— Sunt uimit... a mormăit Graydon şi s-a cutremurat, simţind ca şi cum pe locul în care stătuseră mâinile lui Huon

rămăseseră două apăsări de gheaţă.

— Şi eu sunt uimit, a zis brusc Regor. Se pare însă că voi doi vă veţi întâlni încă o dată. Moartea nu te va lovi în noaptea asta.

Au ieşit din cameră, intrând în sala paznicilor, unde îi aşteptau vreo doisprezece aymara. Oameni puternici, înarmaţi cu măciuci şi lănci, cu săbii scurte la cingătoare. Regor i-a înmânat unuia puşca şi i-a explicat ce are de făcut. Graydon, zâmbind, a tras şi a împins siguranţa, arătându-i că, fără s-o tragă, cocoşul nu se mişcă. Liniştit, omul şi-a trecut cureaua peste cap, ocupându-şi locul în rând.

Regor îi conducea. Au mers la început printr-un tunel lung, bine luminat, din care porneau nişte pasaje înguste. În timpul mersului, Graydon se gândea că munţii ce formau bariera arătau ca un fagure, fiind străbătuţi de coridoare şi peşteri. Se întreba dacă fuseseră făurite de natură sau săpate de vechii locuitori din Yu-Atlanchi, iar dacă cea de-a doua variantă era corectă, cu ce scop. Meditase îndelung la proprietăţile luminoase ale pereţilor, fără să le descopere secretul. Sau stânca fusese acoperită cu o substanţă având proprietăţi radioactive, necunoscută ştiinţei moderne, sau cei din vechime descoperiseră un mod de a trata structura atomică a pietrei în aşa fel încât centrii luminoşi fuseseră creaţi la intersecţia anumitor planuri cristaline. Lumina nu producea căldură, avea ceva din strălucirea blândă a licuricilor. Nu lăsa umbre…

Au mers mai mult de o milă, până când tunelul s-a lărgit într-o sală, apoi s-a terminat, astupat de un zid solid.

— De-aici încep pericolele, a zis Regor, vorbind pentru prima dată.

S-a oprit lângă perete, ascultând. Apoi a scos de la brâu unul dintre obiectele în formă de con. L-a apăsat pe un simbol sculptat, aflat la înălţimea umărului său. O porţiune de vreo şase picioare a zidului a început să se ridice încet, ca o cortină. Când a ajuns la câţiva inci de podea, doi indieni s-au întins pe burtă şi s-au uitat prin deschizătură. Cortina s-a înălţat mai mult. Cei doi s-au târât dedesubt şi

au dispărut. Când apăsarea lui Regor a încetat, stânca a rămas nemişcată. S-au scurs câteva minute. Apoi, cei doi s-au târât înapoi şi au înclinat din cap spre uriaş. Acesta a apăsat din nou conul pe sculptură. Stânca s-a ridicat lent, dezvăluind un portic scund, prin care emerii s-au strecurat iute, urmaţi de Regor şi Graydon.

Au avansat ghemuiţi câţiva yarzi, apoi Graydon s-a îndreptat. Se aflau într-o peşteră uriaşă, în care pâlpâia o lumină roşiatică. Era atât de slabă, încât abia se deosebea de întuneric. S-a întors spre Regor şi l-a văzut vârând conul la cingătoare. Zidul prin care trecuseră era întreg, fără urmă de uşă.

Indienii au format un cerc în jurul celor doi şi, fără zgomot, ca nişte fantome, au început să mărşăluiască iute. Graydon, care voia să spună ceva, a fost oprit de un gest al lui Regor. Întunericul roşiatic s-a închis deasupra lor. S-au grăbit prin lumina vagă, ciudat de apăsătoare, păşind pe un nisip galben. Nu-şi dădea seama cum se orientau indienii, pentru că aceştia nu şovăiau şi nu-şi încetiniseră o clipă paşii.

S-au strâns brusc în jurul lui, atingându-l. În clipa următoare au trecut din crepuscul în beznă totală, fără a-şi încetini mişcările. S-a auzit un mormăit al lui Regor, ca un oftat, apoi un ordin şoptit. Indienii s-au oprit. O sferă de lumină ceţoasă a sclipit şi s-a înălţat deasupra lor. În spatele ei, s-a ivit o licărire palidă, de parcă ar fi îmbrăcat particulele de aer cu stropi neguroşi de fosforescenţă. Au trecut printr-un tunel îngust, scos la iveală de lumină. O mie de picioare, două mii de picioare… Apoi, strălucirea a început să scadă…

De cinci ori a izbucnit sfera luminoasă deasupra lor, arătându-le drumul prin tunelul nesfârşit. Parcurseseră mai mult de patru mile de când plecaseră din ascunziş, şi Graydon începuse să dea semne de oboseală. Din nou, lumina a slăbit, dar în depărtare se zărea o deschidere ovală, în spatele căreia păreau să curgă raze de lună. Au ieşit din tunel, au ajuns la deschidere… Şi acolo, Graydon s-a oprit, înlemnit de uimire şi teamă.

Se aflau în altă peşteră, ai cărei pereţi şi tavan nu se vedeau. Inundată de o lumină argintie, ca razele vălurite ale lunii pline primăvara. Pe nişte paturi joase, zăceau trupuri de femei şi bărbaţi, fiecare figură purtând sigiliul frumuseţii nepământeşti din Yu-Atlanchi. Zăceau în peşteră, în munte, cât vedeai cu ochii. La început, a crezut că dorm. Apoi a văzut că piepturile lor nu se mişcau în ritmul respiraţiei. Privind părul mătăsos, auriu, negru sau roşu ca bronzul, buzele purpurii şi culoarea obrajilor, a presupus că sunt statui extraordinar de bine vopsite.

Atingând obrazul unuia de lângă el, şi-a dat seama că nu erau efigii, ci trupuri care vieţuiseră. Transformate prin alchimia acelei ţări misterioase nu în piatră, ci într-o substanţă nepieritoare, ce păstrase culoarea corpului din vremea în care acesta fusese carne *trăitoare,* precum şi textura lui.

— Morţii din Yu-Atlanchi! a constatat Regor. Strămoşii, cei care au pierit înainte de a fi închisă Poarta Morţii. Şi cei care, de-atunci, au deschis-o din proprie voinţă, pentru ca viaţa nouă să curgă printre noi. Morţii!

Indienii păreau stingheriţi, grăbiţi să plece. Au părăsit iute locul tăcut al cadavrelor. Chiar Regor a părut uşurat când au pătruns în alt tunel.

— Doar câţiva paşi, băiete, a mormăit el, şi am ajuns! Iar drumul nu mai e atât de periculos. Am trecut prin cinci peşteri mari. Locul morţilor a fost cea de-a şasea. Vom trece pe lângă intrările altor trei şi ne vom afla în peştera Femeii-broască. Pe fiecare inel al Mamei! Voi fi încântat să fiu iar afară!

Au ieşit curând din tunel, iar Graydon a simţit aerul curat în obraz, a privit cerul pe care luna se ascundea şi se ivea dintre norii fugăriţi de vânt.

Au coborât pe o cărare îngustă. Indienii au schimbat formaţia, o parte trecând înaintea lor, iar ceilalţi în spate. La stânga, verdeaţa cu nuanţe trandafirii se înălţa, ascunzând lacul. Privind în urmă, sus, a văzut figura uriaşă a unei femei, din piatră albă, cu braţele ridicate spre cer. Era paznicul peşterii prin care trecuseră. Apoi, au fost

înconjuraţi de vegetaţie…

Cărarea se desluşea uşor, nefiind întunecată nici când luna se afla dincolo de nori. Zgomotul cascadei se auzea din ce în ce mai tare… Prin intervalele dintre copaci şi tufişuri zărea figura monstruoasă a Femeii-broască, stând la pândă lângă intrarea în formă de oval negru a gurii peşterii.

Cărarea a început să urce. A trecut pe lângă o muchie stâncoasă înaltă şi a devenit un şir de trepte. Graydon s-a căţărat pe ele, ajungând în umbra de lângă intrarea în peştera Femeii-broască. A cercetat silueta gigantică: o femeie scundă, dezbrăcată, sculptată într-o rocă verde, ce sclipea sub lună, de parcă razele acesteia ar fi picurat pe ea. Figura grotescă rânjea spre el, de deasupra umerilor şi sânilor minunaţi.

Se afla la marginea interioară a unei platforme imense, din piatră netedă. În faţa lui, la o jumătate de milă, dincolo de lac, se întrezărea oraşul secret.

Mai mult ca oricând, în lumina lunii părea construit de djini. Era întins, mai întins decât şi-ar fi imaginat. Palatele îşi înălţau turnurile fantastice şi cupolele. Culorile vesele, ca un lac făcut din bijuterii, se schimbau, se domoleau, într-o tapiserie ce se derula pe mile întregi, un covor imens, al cărui model irizat era bordat de arabescuri din verde-închis, negru şi alb, de frunzişul şi florile copacilor ce înconjurau locuinţele. Din minarete, turnuri şi cupole ţâşneau minuscule arcuri de lumină, delicate raze de lună, legănându-se ca nişte punţi. În aer, deasupra verdelui şi a negrului, pătrunzând în ele, dansau lumini mărunte, ce sclipeau, dispăreau şi iar sclipeau, ca nişte licurici care se jucau printre copaci. Iar în dreapta oraşului se zărea Templul, de-un alb feciorelnic, maiestuos, netulburat.

Undeva, în interiorul lui, se afla Suarra! Poate că nu va veni să-l întâlnească… Pe de-o parte, spera să nu vină, pentru că despărţirea de Huon încă îi răsuna în suflet şi se temea pentru ea. Iar pe de altă parte dorea fierbinte să vină, indiferent de pericol…

Un fâsâit lângă el… O mână mică l-a prins. A privit în ochii blânzi şi negri. O şuviţă de păr ceţos i-a sărutat

obrazul, năpădindu-l cu aroma ei…

— Suarra! a şoptit. Suarra!

— Graydon! a murmurat vocea ei dulce. *Te-ai întors,* iubitule!

Braţele Suarrei i-au cuprins gâtul, buzele s-au lipit de-ale lui încet, încet, încet… S-au atins, s-au cuprins… Şi, o vreme, n-au existat în lume pericol, suferinţă, tristeţe şi moarte…

14. UMBRA CELUI CU MASCA DE ŞOPÂRLĂ

Umbra Femeii-broască, accentuată de lumina lunii, îşi arunca profilul bizar de-a lungul platformei întinse. În spatele acesteia, întunecimea peşterii. Între ei şi oraş, lacul strălucea ca o oglindă imensă din argint, fără valuri, fără semne de viaţă. Indienii stăteau de pază în jurul platformei. Capul Femeii-broască părea să se aplece, să asculte şoaptele lor.

— Graydon! Graydon! plângea Suarra. Nu trebuia să te întorci! A fost o greşeală din partea mea să-ţi cer aşa ceva!

— Ce prostie! a tunat Regor. Vă iubiţi, nu-i aşa? Atunci, ce voiai să facă? Are prieteni puternici: Huon şi Regor-cel-Negru, ba chiar unul mai puternic decât noi toţi, altfel, pe Riza, Mâncătorul-de-Fulgere, n-ar fi ajuns aici! Vorbesc de însăşi Mama! Copilă, a adăugat el încet, te-a învăţat cum să-l conduci la ea?

— Ah, Regor, a oftat Suarra, departe de aşa ceva! Asta îmi apasă sufletul! Când am primit mesajul tău, am informat-o imediat şi i-am cerut sprijinul, dar i-am declarat că, şi fără el, tot am să vin. A clătinat din cap şi a zis: „Bineînţeles, din moment ce eşti femeie!“ Apoi, după o scurtă tăcere, a adăugat: „Du-te, Suarra, nu vei păţi nimic.“ „Cer protecţie pentru el, Mamă!“ am spus eu, dar nu mi-a răspuns. Am întrebat-o: „Mamă Adana, nu l-ai chemat tu şi nu l-ai călăuzit?“ A dat din cap aprobator: „Dacă te iubeşte, îşi va găsi singur drumul spre mine.“

— Nu te-a văzut nimeni? Nu te-a urmărit cineva? a întrebat Regor.

— Nu, a răspuns Suarra. Sunt sigură. Am trecut prin Sala Ţesătorilor, apoi pe un drum secret ce duce în spatele cascadei. După aceea, pe cărarea ascunsă de-a lungul ţărmului.

— N-ai auzit nimic, n-ai văzut ceva, când ai trecut pe lângă prima peşteră?

— Am auzit doar glasul torentului…

— Unde e Lantlu? a continuat Regor, care nu părea mulţumit.

— În noaptea asta hrăneşte xinlii! a spus ea, cutremurându-se.

— Măcar ştim unde se află *el* a zis, satisfăcut, Regor.

— Rezolvarea problemei depinde de modul în care mă supun Mamei, a intervenit Graydon. Mi-a cerut, în mai multe rânduri, să îndeplinesc această…

— Graydon, l-a întrerupt blând Suarra, *există* altă cale pentru noi. Dacă doreşti, merg cu tine la Huon! O iubesc pe Mama, dar, dacă vrei, nu mă întorc la ea. Te voi urma la Asociaţie. O voi face pentru tine, iubitule! Nu-mi convine să întâlneşti nici una dintre morţile din Yu-Atlanchi, care te pândesc în drumul spre Adana! Vom trăi fericiţi la Huon! Cel puţin un timp…

Graydon l-a auzit pe Regor gâfâind. Şi-a dat seama că acesta aştepta cu teamă răspunsul lui. Propunerea îl tenta. Exista o cale de ieşire din ascunzătoarea lui Huon. Iar dincolo de barieră, Mama-Şarpe îi va lăsa în pace, nu va slobozi paznicii înaripaţi pe urmele lor. De dragul Suarrei… Iar dacă va pleca nevătămat cu Suarra, cui îi va păsa de Yu-Atlanchi şi de locuitorii lui?

Încet, s-au strecurat alte gânduri… Mama îl ajutase de două ori. Îl salvase de Chip! Le ordonase paznicilor să-l protejeze şi să-l călăuzească. Îi ceruse loialitate şi curaj. Îi arătase cât de mult credea în el…

Mai era şi Cel întunecat… Umbra lui Nimir, Stăpânul Răului, care o ameninţa… Huon şi Asociaţia aveau încredere în el… şi Regor, care-şi legase speranţele de întâlnirea lui cu Femeia-şarpe pentru a elibera ţara de rău, de a scăpa din starea de proscris…

Nu, nu putea fugi, nici măcar de dragul Suarrei!

I-a mărturisit gândul lui şi i-a explicat cauzele.

L-a simţit pe Regor relaxându-se. A avut senzaţia ciudată că, într-un fel, acea creatură uluitoare, minunată, inumană, numită Adana, îi urmărise gândurile, îi aprobase hotărârea şi, din această pricină, ajunsese la o decizie importantă, pe care o tot cântărise până atunci.

Suarra n-a părut surprinsă. S-a întrebat dacă nu cumva propunerea ei fusese o încercare…

— Bine, a zis, liniştită. M-am gândit să facem alt plan. Ascultă-mă, Regor! Peste şapte nopţi, e lună plină şi atunci are loc Ladnophaxi – Sărbătoarea Făuritorilor-de-Vise. Toţi se vor afla în amfiteatru. În oraş vor fi puţine gărzi. Du-l pe Graydon înapoi la Huon. Peste cinci nopţi, strecuraţi-vă dincolo de capătul lacului, în mlaştină. Îmbrăcaţi-l pe Graydon ca pe un emer, vopsiţi-i faţa şi trupul, faceţi-i o perucă neagră asemănătoare părului emerilor. Nu-i putem schimba ochii cenuşii, dar trebuie să riscăm. Cunoşti palatul lui Cadok. E un duşman secret al lui Lantlu şi prieten cu Huon. Şi al tău, dar cred că nu-i nevoie să-ţi reamintesc… Du-l pe Graydon acolo. Cadok îl va ascunde până în noaptea de Ladnophaxi. Voi trimite un ghid de încredere, care să-l conducă la Templu. Astfel îşi va găsi calea spre Mama, prin curajul şi voinţa sa. Iar cerinţele Mamei vor fi îndeplinite.

— E un plan bun! a bombănit Regor. Pe numele Mamei, un plan atât de bun, că pare făcut chiar de ea! Aşa să fie! Ei bine, Suarra, pregăteşte-te să pleci. Ai zăbovit prea mult. Fiecare clipă mă înspăimântă, iar eu nu prea sunt obişnuit cu frica.

— E un plan bun, a zis şi Graydon. Acum, inima mea, pleacă, după cum te-a rugat Regor. Şi cu mă tem pentru tine!

Braţele ei i-au înlănţuit gâtul, buzele lor s-au atins, i-a simţit obrazul ud de lacrimi.

— Iubitule! a şoptit Suarra. Iubitule!

Apoi a plecat.

Regor a oftat uşurat.

— Aici, lucrurile s-au limpezit. Să ne întoarcem şi să aşteptăm cea de-a cincea noapte. Şi să începem să te vopsim! a chicotit el.

— Stai o clipă! l-a întrerupt Graydon, care asculta încordat.

Au rămas tăcuţi câteva minute. Nu s-a auzit nici un sunet.

— E în siguranţă, a mormăit Regor. Ai auzit ce i-a făgăduit Mama. Dar noi nu suntem, băiete! Drumul înapoi e la fel de periculos ca şi cel de la sosire. Să plecăm!

A şuierat uşor către paznici. Aceştia s-au furişat pe platformă. Adâncit în gânduri, Graydon urmărea profilul fantastic al spectrului Femeii-broască. Luna se înălţase pe cer şi arunca o umbră clară a capului enorm pe peretele neted al stâncii ce constituia capătul exterior al peşterii. O privea, trezit din visare, fascinat de grotescul ei.

Deodată, a observat apărând alături o altă umbră. Cea a unui cap uriaş de şopârlă. S-a întors să descopere de unde vine.

Pe stâncă, la nivelul umerilor Femeii-broască, se ivise capul unui om-şopârlă. Un cap imens, de două ori mai mare decât cele pe care le văzuse, cu ochii roşii, sclipind când îl priveau, cu fălcile mari, întredeschise.

— Regor! a strigat el, căutându-şi pistolul la cingătoare. Ia uită-te, Regor!

A simţit un miros înăbuşitor de mosc în jur. Nişte gheare l-au apucat de glezne şi l-au trântit pe stâncă. În timp ce cădea, făptura al cărui cap aruncase umbra a ieşit la iveală. Avea trup de om, dar acel cap era doar o mască.

S-a luptat cu fiinţa ce-l dărâmase. L-a auzit pe Regor strigând. Degetele îi alunecau pe pielea groasă. Fălcile ajunseseră atât de aproape, încât le simţea duhoarea fetidă, care-l îngreţoşa. Pe parcursul încăierării, se întreba de ce omul-şopârlă nu-l sfâşiase cu ghearele. A atins cu mâna plăselele sabiei scurte de la cingătoare, a tras-o din teacă şi a înfipt-o la întâmplare. Omul-şopârlă a gemut şi s-a rostogolit de lângă el.

Când s-a ridicat în picioare, a văzut că fusese târât, mai mulţi yarzi, în interiorul peşterii. Pe platformă, Regor, cu drugul lui ucigător, izbea în jur, zdrobind haita de oameni-şopârlă, iar lângă uriaş, doi dintre indienii lui Huon luptau la fel de disperaţi ca şi el.

La marginea platformei, stătea bărbatul cu mască. Era înconjurat de un şir de indieni cu kilturi verzi, care-l păzeau. Râdea, iar râsetul uman, ieşind printre fălcile cu colţi, suna

sinistru.

— Prindeţi-i! striga mascatul. Aţi căzut în capcană, vulpi bătrâne! Omorâţi, dar voi nu veţi fi omorâţi! Nu acum, Regor! Nu aici!

— Graydon! a implorat Regor. Ajută-mă, Graydon!

— Vin! a strigat acesta, repezindu-se spre el.

O ploaie de trupuri a năvălit asupra lui, trupuri cu pielea groasă. Mâinile cu gheare l-au înşfăcat… Lupta disperat să se ţină pe picioare…

Lângă Regor rămăsese un singur indian, care-i ducea puşca, în timp ce Graydon se zbătea, a văzut lancea soldatului zburând, iar pe acesta apucând carabina şi lovind cu ea, folosind-o ca pe o măciucă. Când a izbit, din ţeavă a ţâşnit o flacără, şi bubuitul a răsunat în gura peşterii ca un tunet. Apoi, altul şi altul, într-o succesiune rapidă.

Trântit la pământ, acoperit de oamenii-şopârlă, Graydon nu mai zărea nimic. Îi răsuciseră braţele la spate şi-i legaseră picioarele. A fost cărat la iuţeală prin întunericul dens, apucând doar să arunce o privire spre gura peşterii…

Nu se mai afla nimeni acolo. Regor şi indianul, omul cu mască şi soldaţii lui, oamenii-şopârlă, dispăruseră cu toţii!

Urzii l-au cărat pe Graydon cu grijă. Se strânseseră mulţi. Îi auzea şuierând şi ţipând în jurul lui, iar duhoarea moscată a saurienilor devenise sufocantă. Nu fusese rănit. Armura avusese un rol important, dar nu în totalitate, pentru că nu-i apărase braţele şi faţa, iar în încăierare îşi pierduse boneta din zale. Şi-a amintit că acele făpturi nu încercaseră să folosească ghearele sau colţii, că-l doborâseră prin greutatea lor. De parcă primiseră ordin să-l captureze fără a-i face vreun rău…

Primiseră ordin? Asta însemna că acela care poruncise ştiuse că o să se afle, în noaptea cu pricina, la intrarea în peştera Femeii-broască! Fuseseră trădaţi, în ciuda precauţiilor lui Regor…

Dorina!

Numele îi părea să ţâşnească din întuneric, cu litere de foc.

Apoi, un alt gând l-a zguduit: dacă sosirea lor fusese

cunoscută, atunci duşmanii ştiuseră şi motivul! Doamne, dacă o prinseseră şi pe Suarra?

Atacul fusese dirijat în mod deliberat ca să-l despartă de Regor. Începuse prin tentativa de a-l târî în peşteră. Cea de-a doua fază constase în năvala oamenilor-şopârlă, iar valul ce se ridicase între el şi Regor alcătuise o adevărată barieră…

În timp ce haita şuierătoare îl transporta prin întuneric, gândurile i s-au întors la Dorina. Cea care nu voise să deschidă Poarta Vieţii împreună cu Huon. Care nu dorise ca el s-o întâlnească pe Mama înainte de a-l convinge pe Huon să ţină închisă Poarta Morţii… Dorina, cea care nu voia să moară!…

Se întreba uimit cât de mult merseseră prin întunecimea în care urzii se mişcau ca la lumina zilei. Nu-şi dădea seama cât de repede umblau. Avea impresia că parcurseseră mai multe mile… Se aflau încă în peştera Femeii-broască? Ce păzea statuia uriaşă în acel spaţiu neluminat, dacă era, cu adevărat, al ei?

A ieşit din beznă brusc, fără veste, de parcă ar fi traversat o cortină impalpabilă.

L-a izbit în ochi o lumină roşie, mai strălucitoare decât ceaţa slabă, lipicioasă, prin care mersese cu Regor, când. Părăsiseră ascunzătoarea. Dar exista aceeaşi calitate disturbantă a întunericului, ce se răspândea o dată cu ruginiul stacojiu al luminii. În jurul lui mişunau sute de oameni-şopârlă. Opt dintre creaturi îl ţineau deasupra capului, pe labele superioare. În licărirea bizară, pielea lor groasă părea portocalie… Crestele din solzi stacojii, ce le acopereau capetele reptiliene, deveniseră de un purpuriu veninos… Păşeau, şuierând între ei, pe nisipul galben…

Graydon zăcea pe spate şi orice efort de a-şi întoarce capul îi producea durere. Nu vedea tavanul de deasupra lui. Doar bezna ruginie. Treptat, lumina a devenit mai puţin ştearsă, continuând să sugereze un întuneric iminent. Deodată, oamenii-şopârlă au scos un şuierat puternic, prelung. De undeva, din depărtare, a răsunat un răspuns fluierat. Paşii au devenit mai iuţi.

Lumina roşie şi-a pierdut brusc o parte din caracterul ceţos. Făpturile care-l purtau s-au oprit şi l-au aşezat pe propriile-i picioare. Nişte gheare ascuţite s-au strecurat sub legături şi le-au tăiat. Graydon şi-a frecat membrele amorţite, privind în jur.

La vreo sută de picioare în faţă, se afla un zid imens din piatră neagră, cu o formă semicirculară, curbat ca o cochilie de scoică. Distanţa dintre capetele arcului de cerc era cam de o sută de picioare. Suprafaţa zidului fusese sculptată cu semne delicate, în care se distingeau modele bizare, simboluri necunoscute…

În centru, un tron din marmură neagră, ciudat de familiar. Şi-a dat brusc seama că reprezenta o copie fidelă a tronului de safir al Stăpânului Stăpânilor, din Templu. Peretele şi tronul se aflau pe o platformă, ridicată deasupra solului doar la câteva picioare. Către ea, ducea o rampă lată. Între tron şi capătul rampei se găsea un vas imens, din aceeaşi piatră ca abanosul, cu baza prinsă în stâncă. Semăna cu un cazan pentru botez, destinat copiilor uriaşi… La capătul fiecărei aripi a zidului curbat se zărea ceva, ca un fel de bancă joasă din piatră.

Tronul era gol. Goală era şi estrada… Dar, oare, erau goale? Le-a cercetat cu atenţie. Sigur că erau goale! Avea, totuşi, senzaţia că, din fiecare bucăţică a peretelui aflat în faţa lui, ceva, cineva, îl privea, îl măsura, îl cântărea… îl aprecia cu un amuzament rece, răutăcios… ceva rău… ceva incredibil de rău… ca forţa ce tălăzuise spre el din… Chipul din abis!

A întors spatele estradei, cu un efort îngrozitor. S-a uitat spre hoarda de oameni-şopârlă. Stăteau tăcuţi cu sutele, grupaţi în rânduri strânse, la aceeaşi distanţă de el, ca şi tronul cel negru, cu ochii roşii aţintiţi asupra lui. Atât de alăturaţi, încât crestele stacojii păreau să formeze un covor imens, cu smocuri bizare… Printre ei se aflau femei-şopârlă, copii… îl priveau, făpturi mărunte ca nişte demoni pitici, cu colţi mici, galbeni, ascuţiţi, sclipind între fălcile prelungi, cu ochi mititei, ce străluceau ca lanternele unor drăcuşori…

S-a uitat în dreapta, apoi în stânga. Putea să distingă în

peşteră un cerc cu diametrul de-o jumătate de milă. La marginea acestuia, lumina mai limpede în care se afla se metamorfoza într-un întuneric roşu-ruginiu. În dreapta, nisipul neted, galben, licărea la limita beznei.

Iar în stânga se afla o grădină! O grădină a răului!

Acolo, pe podeaua peşterii, curgea un pârâu îngust, ce făcea curbe şi ocoluri complicate. Roşu-carmin, ca un izvor de sânge ce se scurgea… Pe malul lui, crini mari, roşii, stropiţi de-un verde veninos. Flori de orhidee, de-un purpuriu închis, cu dungi de-un stacojiu murdar. Trandafiri desfrânaţi. Mănunchiuri obscene ce păreau a fi mlădiţe de bambus legate cu verde-cenuşiu. Copaci-ghemuiţi, de pe ramurile cărora atârnau fructe în formă de inimă, de un alb lepros… Straturi de plante cu frunze cărnoase, din al căror centru violet se înălţau vârfuri groase, ca nişte vipere, de pe care se scurgeau stropi sclipitori dintr-un nectar fioros…

O briză uşoară s-a îndreptat spre el, aducând aromele amestecate ale acelei grădini bizare, adevărata ei esenţă, distilarea răutăţii ei. L-a izbit cu imagini blasfematoare, l-a năpădit cu aleanuri păcătoase. Briza a durat o clipită, părând să râdă, apoi s-a retras în grădină şi l-a lăsat tremurând…

Se temea de grădina aceea! Da, teama de ea era tot atât de puternică pe cât era teama inspirată de tronul cel negru. De ce se temea? Acolo se afla răul, răul necunoscut, nevisat… Un rău viu. Da, asta era! Un rău care vieţuia! Un potop de viaţă a răului pulsa în fiecare floare, plantă, copac… vitalitatea răului… provenea din izvorul de sânge. Cât de voinic putea să crească cel care se hrănea din viaţa lor!

În timp ce gânduri sumbre îi bântuiau prin minte, ceva din adâncul lui Graydon părea să se trezească, să le respingă cu o putere rece, dispreţuitoare, să-i stăpânească gândirea. Siguranţa şi curajul i-au revenit. A privit tronul cel negru fără teamă.

A simţit că ocupantul invizibil al acestuia se năpustise spre el, căutând o breşă în apărare, retrăgându-se uimit, revenind încăpăţânat, gata să-l doboare, retrăgându-se

iar… Imediat, ca supunându-se unei comenzi, oamenii-şopârlă au înaintat, împingându-l spre rampă. Graydon a ezitat. Câteva creaturi au ieşit din rânduri, s-au strâns în jurul lui, l-au târât spre banca de piatră din dreapta peretelui şi l-au obligat să se aşeze. Când a încercat să scape de cei care-l ţineau de braţe, a simţit cum alţii îl apucaseră de picioare. Ceva i-a încercuit gleznele. Apoi, două clinchete scurte. Oamenii-şopârlă s-au retras de lângă el.

Graydon s-a ridicat de pe bancă şi şi-a privit picioarele. În jurul fiecărei glezne, avea un inel de metal, legat de un lanţ ce ieşea de sub bancă. S-a întrebat cât de lungi erau lanţurile… A făcut pas după pas, dar lanţul nu-l împiedica… S-a aplecat, a apucat unul, l-a tras până când s-a terminat şi a înţeles că-i permitea să ajungă la tronul cel negru. După ce a verificat această bănuială neliniştitoare, Graydon s-a întors la bancă.

A auzit un şuier, apoi tropăit de picioare… Oamenii-şopârlă plecau. S-au scurs în rânduri strânse, un potop maroniu de valuri din piele, cu creste de limbi stacojii. Nici unul dintre ei n-a privit înapoi spre Graydon. Au ajuns la bezna ce-i înconjura şi au fost înghiţiţi de ea.

Graydon a rămas singur. Singur cu grădina răului şi cu tronul din marmură neagră.

Treptat, lucirea roşie ce cădea pe platformă a început să scadă, să se subţieze, de parcă ar fi fost aruncaţi asupra ei stropi de lumină neagră.

A devenit mai densă în jurul tronului, iar pe acesta s-a ivit o umbră întunecată. Diformă, vălurind lent, apoi condensându-se, încetând să vălurească, luând o înfăţişare…

Pe tron stătea umbra unui om. Fără figură, fără trăsături, cu mâinile ceţoase, care apucaseră braţele tronului. Făurită din atomii negri proveniţi din ruginiul crepuscular. O umbră de om!

Corpul fără figură s-a aplecat. Nu avea ochi, dar Graydon i-a simţit privirea. Nu avea buze, dar a început să şoptească.

A auzit vocea Celui întunecat! Şoapta Umbrei lui Nimir, Stăpânul Răului!

15. „ÎMPRUMUTĂ-MI TRUPUL TĂU, GRAYDON!"

Vocea Umbrei era blândă, fluidă, ca sunetul unui flaut ce-l asculţi, la asfinţit, în pădure… îi linişte a temerile, îi slăbea apărarea.

— Te cunosc, Graydon! Ştiu de ce-ai venit în Yu-Atlanchi. Ştiu cât de lipsită de speranţe e căutarea ta. Fără mine… Te-am adus aici, ordonând să nu ţi se facă nici un rău. Altfel, ai fi fost ucis în peşteră. Nu-ţi fie teamă de mine! Ţi-e frică, Graydon?

Simţea o letargie ciudat de plăcută cuprinzându-l în timp ce asculta şoapta melodioasă.

— Nu, a răspuns el, aproape adormit. Nu mă tem de tine, Nimir.

— Ah! a exclamat Umbra, ridicându-se de pe tron. Ceva din blândeţea liniştitoare îi părăsise glasul şi apăruse un soi de ameninţare: Deci mă cunoşti!

Vraja de care fusese copleşit Graydon a slăbit. Mintea i s-a limpezit. Umbra a sesizat acest lucru şi ispita dulce, liniştitoare, s-a strecurat din nou în şoapta ei:

— Bine, foarte bine, Graydon! Fără îndoială, ţi s-au spus o mulţime de minciuni despre mine. Ai văzut oamenii din Yu-Atlanchi. Au decăzut, sunt putrezi. Dacă mi-ar fi urmat sfaturile în vechime, acum ar fi fost un popor mare – puternic, plin de vitalitate, conducător al lumii! Iar vechea înţelepciune n-ar fi dispărut… Ar fi construit o Lume nouă, mai bună… I-ai văzut pe oamenii ăştia, Graydon, i-ai cântărit. Crezi că au motive să le mulţumească celor care m-au izgonit, condamnându-i astfel la un asemenea sfârşit? Eu nu i-aş fi părăsit aşa cum au făcut alţi Stăpâni, lăsându-i în seama unui şarlatan şi a unei Femei-şarpe, care, nefiind umană, nu poate înţelege nevoile omeneşti. I-aş fi condus spre o mare putere şi o mare înţelepciune. I-aş fi dus pe culmi, Graydon, doar cu stelele deasupra lor, nu i-aş fi lăsat

în mocirlă, să stagneze, să decadă… Mă crezi, Graydon?

Graydon medita. Destul de greu să gândeşti în moleşeala aceea plăcută… Exista în ea şi o veselie bizară… Dar, desigur, avea dreptate… Mustea de logică. Într-un fel, şi el gândise aceleaşi lucruri… Sigur fusese faptul condamnabil că Stăpânii, oricine ar fi fost aceia, se retrăseseră calmi, ca şi cum n-ar fi avut nici o responsabilitate faţă de popor… Cine era şarlatanul? Stăpânul Nebuniei, bineînţeles… Iar Mama? Pe jumătate şarpe! O descriere a naibii de corectă! îl aproba întru totul…

— Da, Nimir, ai dreptate! a încuviinţat Graydon, solemn.

O urmă a parfumului grădinii a ajuns până la el. A sorbit-o cu nesaţ. De mirare c-o găsise rea! Nu era… Se simţea nemaipomenit de bine, iar mireasma îl făcea să se simtă şi mai bine. De fapt, ce este răul? Doar un punct de vedere… Nu era ceva rău, Umbra asta… Logică, rezonabilă…

— Tu eşti puternic, Graydon, curgea şi mai dulce şoapta Umbrei. Puternic! mai puternic decât oamenii din Yu-Atlanchi! Puternic la trup şi la minte! Precum cei din Vechea Rasă, pe care i-aş fi ridicat până la cer, dacă n-aş fi fost trădat! Nu prin forţă am fost înfrânt, ci prin vrăjile Femeii-şarpe, căreia nu-i pasă de oameni. Să ţii minte asta, Graydon! Şarpele nu se sinchiseşte de oameni! Nu m-am luptat cu tine ca să-ţi fac rău, ci ca să te încerc. Poţi să-mi rezişti. Îmi parc bine că-i aşa, Graydon, pentru că am găsit, în sfârşit, omul de care am nevoie!

Deci Nimir avea nevoie de el! Sigur, *era* un om bun, al naibii de bun! Ajunsese atât de departe fără să-l ajute nimeni! Ba nu… Îl ajutase cineva… Cine? N-avea importanţă. Era puternic. Dar cineva îl ajutase… cineva…

Şoapta Umbrei a pătruns blând în gândurile ce-l frământau:

— Am nevoie de tine, Graydon! Nu-i prea târziu să facem lumea asta ceea ce-ar fi trebuit să fie! Nu-i prea târziu să corectăm răul adus omenirii de trădare. Dar am nevoie de un trup pentru asta. Un trup puternic, care să mă poarte. Împrumută-mi trupul tău, Graydon! Doar o vreme! îl vei

împărţi cu mine. Vei vedea ce văd eu, te vei bucura de bucuriile mele, vei împărtăşi puterea mea şi vei bea vinul reuşitelor mele. Iar când voi ajunge ce-am fost în vechime, Graydon, atunci voi renunţa la el pe deplin şi te voi face nemuritor! Da, Iară moarte, cât va dura soarele! Hai să împărţim trupul tău, Graydon! Puternice Graydon!

Şoapta încetase. Un vin puternic curgea prin venele lui Graydon, un potop bogat, temerar, vioi. Auzea trompetele cuceritorilor! El era Genghis Han, năvălind asupra regatelor, în fruntea cavaleriei tătare. Era Attila, purtat pe scuturi de hunii care urlau. Alexandru Machedon, zdrobind lumea sub picioare. Senaherib, ţinând Asia ca pe un pahar. A sorbit adânc din putere! S-a îmbătat cu ea!

Era beat! Beat? Cine îndrăznea să spună asta? El, Nicholas Graydon, Stăpânul Lumii, beat? Cine ar mai dori să fie stăpân al lumii, dacă tot ceea ce obţii e să te îmbeţi? Oricine se poate îmbăta. Şi oricine-i beat se poate crede stăpân al lumii. Asta *era* o idee amuzantă! Logică… ar trebui să i-o transmită Umbrei, prea era nostimă…

S-a trezit hohotind. Uitându-se prosteşte în jur, nu i-a mai ars de râs. Se afla la jumătatea drumului spre tronul din marmură neagră. Iar Umbra se apleca, grăbindu-l, chemându-l, şoptindu-i…

Vraja care-l cuprinsese, ispita care-l atrăsese, ca pe un peşte prins în undiţa Umbrei, s-au sfărâmat. Privind silueta ceţoasă de pe tronul negru, privindu-se pe sine, l-a năpădit o furie amară. S-a retras spre banca de piatră, s-a aşezat pe ea, cu faţa ascunsă în mâinile tremurătoare.

Ce-l salvase? Nu conştiinţa lui, nu acel lucru pe care-l numea eul său. Ceva aflat adânc în subconştient, ceva inalterabil de sănătos, care neutralizase, graţie umorului, otrava sorbită prin urechi. Iar acum Graydon era îngrozit! Atât de îngrozit, încât, în disperarea lui profundă, s-a forţat să ridice capul şi să privească Umbra.

Aceasta se holba la el, cu capul fără faţă sprijinit pe o mână din negură. A simţit în ea aceeaşi perplexitate de la început, când încercase, nevăzută, să-i străpungă apărarea. Şi o furie infernală. Brusc, ambele au încetat. În locul lor,

curgea spre el un curent de linişte, de pace profundă. S-a căznit să-i reziste, recunoscând capcana. Nu reuşea să-l respingă; se rotea în jurul lui ca nişte valuri mici, mângâietoare, calmante…

— Graydon! Sunt încântat de tine. Dar greşeşti, împotrivindu-te. Eşti mai puternic decât am crezut, de aceea îmi placi. Trupul în care voi locui trebuie să fie foarte puternic! împarte-ţi trupul cu mine, Graydon!

— Nu! Pentru numele lui Dumnezeu, nu! a strigat Graydon, urându-se pentru dorinţa de a se repezi spre acel lucru ceţos, de a se topi în el.

— Greşeşti. N-o să-ţi fac nici un rău, Graydon! Nu vreau să slăbesc acel trup solid, care va fi gazda mea. Ce speri? Ajutor de la Huon? Zilele lui sunt numărate. Dorina l-a trădat lui Lantlu, aşa cum a făcut şi cu tine. Înainte de Sărbătoarea Făuritorilor-de-Vise, ascunzătoarea lui va fi cucerită, iar Huon şi cei care vor rămâne în viaţă vor hrăni xinlii. Sau pe mine. Sau se vor ruga să fi avut soarta asta!

Şoapta a încetat. Parcă Umbra aştepta să vadă consecinţele spuselor sale. Dacă a vrut să încerce efectul letargiei în care căzuse Graydon, a fost satisfăcută. Acesta n-a făcut nici o mişcare, iar expresia i-a rămas fixă, fascinată.

— Împrumută-mi trupul tău, Graydon! Şarpele nu te poate ajuta. Fie că mi-l dai sau nu, mă voi încarna curând. Aş prefera trupul tău unuia mai slab. Doar să-l împărţim, Graydon, doar să-l împărţim! Pentru scurt timp. Iar apoi, putere, nemurire, înţelepciune! Toate vor fi ale tale! împrumută-mi trupul tău, Graydon! Doreşti o femeie? Ce înseamnă o femeie, faţă de cele pe care le poţi poseda? Priveşte!

Ochii lui Graydon s-au îndreptat în direcţia indicată de degetul ceţos. A văzut florile răului din grădină înălţându-se, legănându-se una spre cealaltă, de parcă ar fi fost vii. A auzit un cântec de vrăjitoare, un cor cu arpegii de flaute şi corzi vibrânde, care era vocea grădinii. O rafală a izbucnit din ea, l-a înconjurat… În timp ce-i respira aroma, un foc sălbatic i-a năpădit sângele.

Florile ce se legănau au dispărut, pârâul roşu-sângeriu s-a făcut nevăzut. Lumina corozivă din atomi negri-ruginii a devenit strălucitoare. Lângă picioarele lui a apărut un izvoraş ce curgea vesel. Dincolo de el, un crâng de fagi şi mesteceni. Iar din crâng venea o mulţime de femei, femei de-o frumuseţe uluitoare, nimfe albe şi cafenii; bacante cu pieptul plin; driade mlădii, feciorelnice, întindeau spre el braţele pline de dorinţă, iar ochii lor îi făgăduiau plăceri nevisate. Au ajuns la malul pârâului, chemându-l cu voci care transformau tocul din sângele lui în extazul înflăcărat al dorinţei.

Doamne, ce femei! Aceea cu coroană din cozi de culoarea bronzului putea fi înalta Preoteasă a lui Tanith, din grădina secretă a templului vechii Cartagini… Iar cea cu valuri de păr auriu era chiar Afrodita în persoană! Oricare dintre ele ar fi făcut ca huriile din raiul lui Mahomed să pară simple servitoare! Focul din vene se încingea tot mai tare… a făcut un pas…

Fata care ieşise din rând… cine era? Avea păr din miez de noapte, ce-i acoperea faţa… plângea… De ce plângea, când surorile ei cântau şi dansau? Cunoscuse, cândva, o fată al cărui păr arăta ca o negură în miez de noapte… Cine fusese? Nu mai conta… Oricine ar fi fost, n-ar fi plâns… Cum o chema?

Suarra!

Un val de milă l-a cuprins, stingând focul vrăjit din sângele lui.

— Suarra! a strigat el. N-ai de ce să plângi!

Când a strigat, a simţit un şoc usturător. Valul de femei ce-l chemau s-a evaporat. Fata cu păr neguros s-a făcut nevăzută. Au dispărut şi pârâul, crângul de fagi şi mesteceni… Grădina răului se legăna iarăşi în faţa lui…

Se afla la mai mult de jumătatea drumului spre tronul de marmură neagră. Din el, Umbra se plecase în afară, nerăbdătoare, şoptind, şoptind…

— Împrumută-mi trupul tău, Graydon! Vei avea tot ce-ai văzut dacă-mi împrumuţi trupul! împrumută-mi trupul, Graydon!

— Isuse! a gemut Graydon. Apoi a strigat: Nu, diavole! Nu!

Umbra s-a ridicat în picioare. Valul de furie ce curgea din ea l-a izbit ca o lovitură fizică. S-a cutremurat şi s-a retras în siguranţa băncii. Umbra a vorbit. De data asta dispăruse orice blândeţe din glasul ei. Şoapta era răutăcioasă, rece:

— Nebunule! Ascultă-mă! Trebuie să am trupul tău! Respinge-mă cât vrei, tot îl voi avea! Vei adormi, iar eu, cel care nu dorm, voi pătrunde în el! Luptă cu somnul, iar când oboseala te va doborî, vei fi al meu! Un timp, vei locui în acel trup împreună cu mine, ca un sclav, torturat de tot ce vei vedea, şi te vei ruga să te azvârl afară! Şi, pentru că trupul tău îmi place, îţi voi fi recunoscător şi-ţi voi îndeplini această speranţă. După ce mă voi plictisi de tine, te voi arunca! Pentru ultima oară, vrei să mi te supui? împrumută-mi trupul, Graydon, împarte-l cu mine, nu ca un sclav, ci ca stăpân a tot ce ţi-am promis!

— Nu! a răspuns, cu încăpăţânare, Graydon.

Pe tronul de marmură s-a produs un vârtej. A rămas gol. Dar, în lumina de deasupra estradei, zburau atomi negri şi, deşi tronul părea pustiu, Graydon ştia că nu era. Puterea întunecată rămăsese acolo, pândindu-l.

Aşteptând să-l lovească.

Graydon stătea pe bancă nemişcat, ca un om din piatră. Nu ştia cât timp trecuse de când încetase şoapta Umbrei. Trupul îi amorţise, dar mintea îi rămăsese trează, deosebit de trează. Nu-şi simţea trupul. Mintea lui pândea ca o santinelă neobosită, într-un castel adormit. Ca o lumină nestinsă în cetatea întunecată, întreaga sa fiinţă se mobilizase în concentrarea calmă a conştiinţei. Nu mai ştia ce-i foamea sau setea. Nici nu gândea. Se retrăsese complet în sine, de necucerit, într-o lume din afara timpului.

La început nu fusese aşa. Moţăise, luptând împotriva somnului. Când aţipise, simţise Umbra apropiindu-se, atingându-l, încercându-i rezistenţa. Luptase cu ceea ce i se păruse a fi ultimele puteri. Se străduise să-şi îndepărteze mintea de tot ce era în jur, să o umple cu imagini din memorie ale unor scene sănătoase. Somnul se furişase din

nou spre el. Apoi se trezise, descoperind că se îndepărtase de bancă, târându-se spre tronul cel negru. Alergase înapoi, cuprins de panică, se aruncase jos şi se agăţase de bancă, aşa cum un marinar căzut de pe corabie se agaţă de-o vergă.

Şi-a dat seama că Umbra avea limitele ei, nu-l putea poseda decât dacă îl târa la tronul ei, sau dacă urca acolo de bunăvoie. Câtă vreme rămânea pe bancă, era în siguranţă. După ce a înţeles acest lucru, n-a mai îndrăznit să închidă ochii.

S-a întrebat dacă, prin concentrarea gândurilor, ar putea intra în legătură cu Mama-Şarpe. Dacă ar atinge brăţara şi şi-ar concentra privirea pe piatra purpurie, poate ar ajunge la ea... Mâneca armurii din zale era prea strâmtă şi nu putea scoate brăţara de sub ea. Iar dacă l-ar chema, cum făcuse rândul trecut, n-ar intra Umbra în trupul nepăzit? Sudoarea îi curgea de pe fruntea îngheţată. A izgonit Femeia-şarpe din gândurile lui.

Şi-a amintit de revolverul de sub braţ. Dacă l-ar scoate, ar avea o şansă. În cel mai rău caz, ar împiedica Umbra să pătrundă în trupul lui. Nimir nu o să-l poată poseda, cu creierii zburaţi! Dar nu exista nici o despicătură în cămaşa de zale... Se întreba cum să-i convingă pe oamenii-şopârlă, dacă s-ar întoarce, să-l dezbrace. Ar avea timp să folosească revolverul, înainte de a-i fi luat...

Apoi, încet, conştiinţa i s-a retras în acea fortăreaţă inexpugnabilă. Nu se mai temea de somn. Somnul se afla în altă lume. Nu se temea de nimic. Dacă santinela, care era chiar eul său, îşi părăsea postul, lăsa în urmă un trup mort. Fără nici o valoare ca locuinţă pentru Cel întunecat. Ştia acest lucru şi era mulţumit.

Lumina ruginie de deasupra tronului negru a început să se îngroaşe, ca şi prima dată când apăruse Umbra. Fără formă, vălurindu-se, norul s-a condensat într-o siluetă. Graydon privea cu interesul detaşat al unui spectator întâmplător.

Umbra nu l-a băgat în seamă. Nici măcar n-a întors capul spre el. Stătea pe tron, nemişcată, ca şi Graydon, privind

spre zidul de întuneric prin care dispăruseră oamenii-şopârlă. A ridicat o mână, ca pentru un semnal.

S-a auzit zgomot îndepărtat de paşi, un cor de şuierături ce devenea tot mai gălăgios. Graydon nu s-a străduit să privească. Nici n-ar fi putut, chiar dacă ar fi avut chef. Zgomotul de paşi s-a apropiat, apoi s-a oprit. Şuieratul a încetat. L-a năpădit duhoarea moscată a urzilor.

Pe rampă, a urcat omul cu masca de şopârlă.

Capul lui hidos se sprijinea pe umerii puternici. Avea un trup solid, armonios, îmbrăcat în verde. Ţinea în mână un bici gros, din curele. L-a ignorat pe Graydon. A ajuns până la picioarele tronului din marmură neagră şi s-a plecat adânc în faţa Umbrei.

— Stăpâne! Trăiască Stăpânul întunecat! a zis el, cu voce melodioasă, uşor batjocoritoare, cu o aroganţă abia ascunsă. Am adus alt vas în care să-ţi torni vinul spiritului tău, dacă-ţi va plăcea.

Graydon a avut impresia că Umbra s-a uitat la bărbatul mascat cu o răutate ce ar fi trebuit să-i producă groază. Dacă aşa a fost, bărbatul n-a observat nimic. Iar şoapta Umbrei era plină de blândeţe când a răspuns:

— Mulţumesc, Lantlu!

Lantlu! Graydon s-a cutremurat. În clipa următoare, şi-a recâştigat calmul, dar nu destul de repede, pentru că Umbra l-a aţintit cu privirea, ca un pescar ce simte peştele muşcând din momeală.

— Mulţumesc, Lantlu, a repetat ea, dar cred că am găsit vasul perfect. Acum se remodelează pe roată, pentru că se crede destinat altor scopuri.

Lantlu l-a săgetat pe Graydon cu ochii roşii ai măştii şi s-a apropiat de el.

— Da? Nebunul plin de speranţa că va elibera Yu-Atlanchi de tine, Stăpâne, şi de mine! Care conspiră cu slăbănogul de Huon să ne înlăture de la putere! Care se strecoară noaptea să-şi întâlnească iubita! Iubita! Câine, ai îndrăznit să te uiţi la cea pe care mi-am pus pecetea? Iar Suarra... să-şi dăruiască buzele unuia ca tine! O să se împerecheze cu urzii! După ce va fi a mea, asta-i va fi

soarta!

La aceste cuvinte, citadela lui Graydon a fost zdruncinată cu adevărat. Şi-a simţit din nou trupul şi s-a încordat să sară la gâtul lui Lantlu. Porţile deschise ale minţii i s-au închis cu un zgomot abia perceptibil, conştiinţa sa regăsindu-şi siguranţa şi apărându-se de alte atacuri. Dar nici acum n-a reuşit să fie destul de rapid, pentru că a simţit Umbra încercând să pătrundă. În faţa ochilor i-a apărut, ca o inscripţie pe o flamură, mesajul că, indiferent ce-ar auzi sau zări, să nu deschidă iarăşi porţile. Altfel, Umbra avea să intre…

Lantlu a ridicat biciul şi a atins cu şfichiul figura lui Graydon.

— Nici asta nu te trezeşte? a mârâit el. Aşa ar fi trebuit!

Biciul a şuierat…

— Stai!

Şoapta de pe tron era plină de ameninţare. Braţul lui Lantlu a fost tras înapoi, de parcă o mână mai puternică l-ar fi înşfăcat de încheietură. Biciul a căzut pe piatră.

— Nu trebuie să te atingi de acest om! Eu, Umbra lui Nimir, îţi ordon! s-a auzit o şoaptă, ca un venin articulat. Vrei să loveşti în trupul meu? Intenţionai să-mi desfigurezi trupul! Uneori mă superi, Lantlu! Fereşte-te s-o faci prea des!

În clipa în care s-a aplecat să ridice biciul, mâna lui Lantlu tremura. Graydon nu a priceput dacă de teamă sau de furie. Când s-a înălţat, a vorbit cu vechea-i aroganţă:

— Fiecare cu gustul lui, Stăpâne întunecat! Dacă ţie îţi place acest trup, presupun că şi Suarra are o scuză… însă eu nu l-aş alege pe acesta, ştiind că am tot Yu-Atlanchi la dispoziţie să caut unul suficient de puternic!

— Într-un trup există ceva mai mult decât înfăţişarea lui, Lantlu, a şoptit Umbra, sardonic. După cum există ceva mai mult într-un cap, nu numai craniu! De aceea te-a învins chiar acum, când tu eşti liber, iar el în lanţuri… Presupun că ai înţeles.

Lantlu a tresărit de mânie, şi mâna i s-a încleştat pe bici. Dar a reuşit să se stăpânească.

— Bine, vom vedea roadele acestei nebunii… Vasul pe care ţi l-am adus, Stăpâne întunecat, îl va înlocui pe cel pe care l-ai ales.

A şuierat. Pe rampă, imobilizat de doi oameni-şopârlă, s-a împleticit un bărbat din Yu-Atlanchi. Frumuseţea feţei lui fusese deformată de teamă. Părul galben era ud de sudoarea spaimei. A privit silueta ceţoasă de pe tron cu ochii celui care trăieşte un coşmar. Pe buze i-au apărut clăbuci de spumă…

— Apropie-te, Cadok, apropie-te! l-a îndemnat, în glumă, Lantlu. Nu apreciezi onoarea ce ţi se face. Într-o clipă, nu vei mai fi Cadok. Vei deveni Cel întunecat! O apoteoză, Cadok! Singura apoteoză în viaţă din întreg Yu-Atlanchi! Zâmbeşte, omule, zâmbeşte!

La această glumă sinistră, Graydon a simţit că privirea nevăzută a Umbrei s-a oprit pe masca de şopârlă, dar, ca şi înainte, când a vorbit, vocea nu avea nimic ameninţător.

— Sunt convins că acest vas e prea slab ca să mă ţină, a zis Umbra, aplecându-se să-l cerceteze, calmă, pe nobilul care tremura. Dacă nu sunt sigur, n-o să pătrund în el, Lantlu. Acolo, pe bancă, se află trupul pe care-l vreau! Totuşi, o să intru în el… Sunt cam nerăbdător… Măcar o să mă refac puţin…

Lantlu a râs, cu răutate, a făcut semn oamenilor-şopârlă şi aceştia i-au sfâşiat hainele lui Cadok, lăsându-l gol. Apoi, Lantlu l-a împins.

— Primeşte-ţi înalta răsplată, Cadok!

Deodată, figura lui Cadok s-a eliberat de teroarea de coşmar, metamorfozându-se într-una de copil. S-a strâmbat, iar pe obraji au început să-i curgă lacrimi mari. Cu ochii aţintiţi asupra Umbrei, s-a îndreptat spre tronul de marmură şi a urcat pe el.

Umbra l-a acoperit.

O clipă, Graydon n-a văzut decât o ceaţă lugubră, în care se zbătea Cadok. Ceaţa l-a strâns puternic, pătrunzând în el. Pieptul bărbatului s-a bombat, cu muşchii încordaţi de durere.

Apoi, trupul său părea să se extindă, grăbindu-se să

acopere negura ce mai rămăsese în jurul lui, incapabilă să intre. Conturul trupului i-a devenit neclar, noros, ca şi cum ceaţa şi carnea se amestecau în ceva mai puţin material decât carnea, dar mai material decât vaporii lacomi.

Figura lui Cadok se topea, trăsăturile se deformau, apoi îşi reveneau…

Pe trupul chinuit, torturat, apăruse Chipul din abis!

Nu din piatră!

Viu!

Ochii albaştri-pali, strălucitori, priveau prin peşteră, spre oamenii-şopârlă, acum prosternaţi; spre Lantlu, cu un amuzament sardonic; spre Graydon, cu o sclipire de triumf.

Brusc, ceea ce fusese trupul lui Cadok s-a cutremurat şi s-a prăbuşit. S-a răsucit şi s-a rostogolit de pe tron pe estradă. Zăcea acolo, contorsionându-se, redus, în mod ciudat, la jumătate din mărimea iniţială.

Pe tron rămăsese doar Umbra.

Însă acum arăta mai puţin vagă, devenise mai compactă, de parcă tot ce dispăruse din trupul lui Cadok fusese absorbit de ea. Părea că respiră. Figura luciferică era încă vizibilă, cu ochii de-un albastru-deschis strălucindu-i.

Din nou, Lantlu a râs şi a şuierat. Cei doi urzi de pe estradă au apucat trupul mutilat, l-au cărat în grădină şi l-au aruncat în râul roşu.

Lantlu a înălţat mâna, într-un salut neglijent, spre tronul de marmură neagră, apoi s-a întors, fără să-l privească pe Graydon, şi a plecat fluturându-şi biciul, cu haita de urzi după el.

— Nu tu, el este prostul! a şoptit Umbra. Îmi slujeşte ţelurile, dar când… Mai bine împrumută-mi trupul, Graydon, decât să ţi-l iau eu. N-o să te tratez ca pe Cadok. N-o să te chinuiesc. Nici n-o să te azvârl afară, cum te-am ameninţat! Vom locui în el, împreună, alături! Te voi învăţa… Iar apoi vei privi înapoi, spre omul care eşti acum, şi te vei minuna că mi-ai rezistat… N-ai trăit niciodată aşa cum vei trăi, Graydon! Nici un om de pe pământ n-a trăit aşa cum vei trăi tu! împrumută-mi trupul, Graydon!

Dar Graydon a tăcut.

Dinspre Umbră s-a auzit un râset şoptit. Apoi s-a vălurit şi a dispărut.

Graydon a aşteptat, ca un iepure care aude vulpea trecând pe lângă ascunzătoarea lui, dar vrea să se asigure. După o vreme, s-a convins că Umbra plecase, fără să rămână nimic din ea – nici o putere nevăzută, ascunsă, pândind momentul să lovească. Graydon s-a relaxat, s-a ridicat pe picioarele amorţite, luptând cu o greaţă puternică.

Stând aşa, a simţit o atingere la gleznă. S-a uitat în jos şi a văzut apărând, de dincolo de marginea curbată a peretelui, un braţ lung, subţire, acoperit cu păr stacojiu. Degetele ca nişte ace, ascuţite, au pipăit cu grijă legătura de metal, apoi au frânt-o. S-au îndreptat şi spre cealaltă, desfăcând-o, în timp ce Graydon privea neîncrezător, incapabil să gândească…

O figură a alunecat de după colţ. Fără bărbie, cu plete stacojii de elf căzându-i peste o frunte turtită, cu ochi aurii, melancolici, care îl fixau.

Figura lui Kon, Omul-păianjen!

16. ÎNCĂPEREA PICTATĂ

Figura lui Kon era deformată de ceea ce intenţiona să fie un zâmbet liniştitor. Epuizat, după încercările prin care trecuse, Graydon s-a prăbuşit în genunchi. Kon s-a urcat lângă el pe estradă şi l-a ridicat uşor, ca pe un căţel. Oricât de grotesc ar fi fost acesta, Graydon îl vedea mai frumos decât toate femeile-fantomă care-l ispitiseră să intre în plasa Umbrei. Şi-a pus braţele în jurul umerilor păroşi ai lui Kon şi s-a prins bine. Omul-păianjen l-a aranjat în spate cu membrele superioare scurte, scoţând sunete menite să-l liniştească.

Din grădină s-a auzit un bâzâit, ca al miilor de albine în timpul roitului. Florile şi copacii se îndoiau, se răsuceau, parcă izbite de un vânt puternic. Kon le-a cercetat bănuitor, cu ochii săi mari, apoi, ţinându-l bine pe Graydon, s-a strecurat dincolo de marginea peretelui. Bâzâitul s-a amplificat, ameninţător, alarmant.

Când au ocolit colţul, Graydon a văzut că peretele nu era desprins de restul peşterii, aşa cum crezuse, ci alcătuia un fel de amvon, săpat în partea anterioară a unui contrafort ce pătrundea în peştera roşie, ca prora unei corăbii. Se continua cu o stâncă netedă, neagră.

La baza stâncii stăteau ghemuiţi încă doi oameni-păianjen. Părul stacojiu îi făcea să fie aproape invizibili în bezna ruginie.

Când Kon s-a apropiat, s-au ridicat. Graydon s-a mirat descoperind că nu unul, ci trei veniseră după el. La extremităţile celor patru braţe din mijloc ţineau bare lungi din metal, ca şi Regor. Numai că acestea aveau mânere şi se terminau cu măciulii ascuţite. I-au dat doi drugi lui Kon. În bâzâitul insistent al grădinii se amesteca un şuierat îndepărtat, dar care se apropia iute: strigătul urzilor.

Graydon a scuturat braţul lui Kon, făcându-i semn să-l lase jos. Omul-păianjen a clătinat din cap, refuzându-l. A clănţănit spre ceilalţi, a apucat barele în două membre şi,

sprijinindu-se pe cele patru picioare, s-a îndepărtat de stâncă. S-a uitat spre zidul de negură, aflat la distanţă de o jumătate de milă. Tovarăşii săi s-au aliniat lângă el, au început să alerge, cu viteza unui cal de curse şi au pătruns în întunericul ruginiu. Bâzâitul şi şuieratul s-au redus la un sunet slab, apoi au fost acoperite de tăcere.

În faţa lor a apărut o barieră din stâncă roşcată, ce se întindea spre înălţimile de deasupra. La poalele ei se găseau bolovani uriaşi, iar printre ei, sute de pietre mărunte, netede, de culoare ocru, cu o formă ciudat de regulată. Oamenii-păianjen s-au oprit din goană, privind suprafaţa stâncii. Brusc, Graydon a simţit duhoarea oamenilor-şopârlă şi a priceput ce erau acele pietre atât de asemănătoare.

— Kon! a strigat el. Urzii!

Sferele s-au mişcat, au sărit în sus, s-au repezit la ei. O haită de oameni-şopârlă, cu colţi băloşi, cu ochi roşii, strălucitori.

Înainte de a fugi, haita îi şi înconjurase. Kon s-a proptit pe trei picioare, rotind cu celelalte două drugii grei. Însoţitorii lui s-au ridicat pe picioarele din spate, ţinând câte o bară în fiecare dintre cele patru braţe libere. Au străpuns primul rând al haitei, culcându-l la pământ. Apoi s-au aranjat într-o formaţie de luptă în triunghi, spate în spate. În centrul triunghiului, se afla Graydon, pe care Kon îl aşezase jos, cu un clănţănit de avertisment. Drugii au şuierat iarăşi, zdrobind ţestele ascuţite ale urzilor, care nu reuşeau să ajungă, cu ghearele lor scurte, la formaţia ucigătoare sau s-o sfărâme.

Oamenii-păianjen s-au retras încet de-a lungul stâncii, pe drumul pe care veniseră. Graydon n-a mai urmărit lupta, fiind atent să nu se împiedice de trupurile zdrobite care pavau drumul.

A auzit clănţănitul scurt al lui Kon şi a simţit braţul acestuia apucându-l şi ridicându-l. S-au năpustit înainte. Trecuseră prin rândurile urzilor. Oamenii-păianjen au aterizat pe patru picioare şi au început să gonească iar, clănţănind triumfător. Şuieratul haitei şi zgomotul paşilor

ce-i urmăreau au încetat.

Şi-au încetinit, treptat, ritmul. Kon examina peretele. S-a oprit, l-a aşezat pe Graydon jos şi i-a arătat stânca. Mult deasupra podelei, se vedea, în suprafaţa de rocă roşie, o piatră neagră, ovală. Omul-păianjen s-a căţărat iute spre ea, a întins braţele lungi şi a început să pipăie delicat în jurul acesteia. A clănţănit satisfăcut şi, ţinându-se cu ghearele de o crăpătură de lângă piatră, s-a aplecat spre Graydon. I-a luat mâna şi i-a pus-o pe piatră, cu degetele răsfirate şi cu podul palmei apăsând puternic. A făcut acest lucru de trei ori, apoi, ridicându-l, i-a aşezat degetele în locul în care erau agăţate ghearele lui. Graydon înţelesese. Îi explicase că acolo se afla un mecanism pe care Kon, cu degetele sale ascuţite, nu-l putea manevra. A apăsat cu degetele şi cu palma, aşa cum i se arătase.

Roca s-a mişcat încet, ca o perdea, dezvăluind un tunel întunecat. Kon a clănţănit spre însoţitorii săi. Cei doi au pătruns degrabă în gaura neagră, cu drugii pregătiţi. Apoi au revenit şi s-au sfătuit. Omul-păianjen l-a bătut pe Graydon pe spate, arătându-i tunelul. Au intrat, şi Kon a pipăit marginea interioară a deschizăturii, până când a găsit ce căuta. Graydon a apăsat pe o suprafaţă aidoma celei de-afară. Cortina de stâncă s-a lăsat şi au rămas în beznă.

Întunericul nu-i deranja pe oamenii-păianjen, după cum nu-i împiedica nici pe oamenii-şopârlă, pe care i-a auzit mişcându-se sub ei. L-a cuprins panica, fiindu-i teamă că însoţitorii lui nu-i cunosc posibilităţile limitate şi-l vor lăsa în urmă. Nici nu a apucat să strige, că braţul lui Kon l-a înconjurat şi l-a săltat cărându-l mai departe.

Şi au tot mers prin întuneric. Graydon simţea cum se ridică în jurul lui un praf fin, impalpabil, atât de fin, încât pietrele de moară ale timpului măcinaseră îndelung ca să-l facă pulbere. Îi dovedea că tunelul nu fusese folosit de mult, nici de oamenii-şopârlă, nici de alţii. Se părea că şi oamenii-păianjen ajunseseră la aceeaşi concluzie, pentru că mergeau încrezători, cu viteză sporită.

Întunericul a devenit cenuşiu. Graydon putea să

zărească pereţii coridorului. Au pătruns într-o cameră imensă, tăiată în roca dură. Oricât de slabă ar fi fost strălucirea, Graydon o percepea ca pe o lumină de zi, după bezna ruginie din peştera Umbrei şi întunecimea tunelului, se strecura prin fisurile din partea îndepărtată a încăperii. Pe podea zăcea un praf gros.

În centrul sălii se afla un bazin uriaş, oval, în care sclipea apa. În jurul lui, o mulţime de siluete, ca nişte gnomi cenuşii, rigide, imobile. Oamenii-păianjen s-au strâns la un loc, au clănţănit între ei, privind siluetele cu o perplexitate evidentă. Graydon s-a apropiat de bazin şi l-a atins pe unul dintre gnomi. Era din piatră. A privit cu atenţie siluetele. Erau efigii sculptate ale unor oameni-maimuţă, cenuşii, fără păr, fară coadă. Buzele lor mari se transformaseră în guri care se continuau cu bărbii bine conturate. Braţele lor lungi şi puternice atingeau piatra pe care stăteau. Frunţile, deşi turtite, erau omeneşti. În orbitele de piatră ale ochilor se găseau geme, asemănătoare topazelor fumurii. Acei ochi priveau bazinul, Cu o melancolie uimită, ca şi aceea care se revărsa din ochii aurii ai lui Kon şi ai tovarăşilor săi.

Umblând în jurul lor, Graydon a descoperit că înfăţişau masculi şi femele, fiecare purtând o coroană. Erau sculpturi în miniatură de bărbaţi-şarpe şi femei-şarpe, inelele lor încolăcindu-se în jurul capetelor oamenilor-maimuţă, precum soarele-şarpe pe coroana ureus a faraonilor.

În bazin cobora un şir de trepte din marmură galbenă ce dispărea în adâncuri.

S-a apropiat de o fisură şi a descoperit că întreaga suprafaţă interioară a camerei fusese sfărâmată de aceeaşi forţă – cutremur sau tasare – care provocase şi spărturile din pereţi. S-a uitat afară şi a văzut câmpia cu monoliţi. Camera se găsea chiar la marginea zidului ce se înălţa spre cer.

Soarele se afla jos. Răsărea oare? Dacă răsărea, petrecuse doar o noapte cu Umbra. Crezuse că a fost mult mai mult… A aşteptat o vreme. Soarele cobora. Chinul lui durase o zi şi o noapte…

S-a întors spre Kon, dându-şi seama brusc că-i era foame

şi sete. În lumina ce pătrundea prin fisuri, zidul prin care intraseră se vedea limpede. Privind spre el, a uitat şi de foame, şi de sete.

Pe toată lungimea lui, de vreo mie de picioare, era acoperit cu picturi ale unor maeştri dispăruţi. La fel de bogate în detalii ca *Judecata de Apoi* a lui Michelangelo, peisaje mistice, de o rară frumuseţe, ca şi cele ale lui El Greco sau Davies, portrete la fel de reale, ca şi cele aparţinând lui Holbein sau Sargent, pline de culoare, aidoma celor ale lui Botticelli. Fantastice, doar pentru că arătau o lume necunoscută. Nimic din ele nu lăsa impresia de ireal sau imaginar. S-a apropiat să le examineze.

Se vedea un oraş cu nişte cupole roz-coral, cu străzi mărginite de copaci roşii şi verzi, cu frunze ca ale unor ferigi uriaşe. Printre ei, oameni-şarpe se plimbau în litiere purtate de oameni-maimuţă cenuşii. Într-un loc, o scenă nocturnă, cu constelaţii lucind calm deasupra unor câmpuri acoperite cu inele de-o luminozitate verde, prin care oamenii-şarpe se mişcau într-un ritual ciudat…

În constelaţiile acelea sesiza ceva bizar… Le-a privit cu atenţie. Forma Carului Mare, a Ursei Mari, nu semăna cu cea de-acum. Cele patru stele ale Carului compuneau un pătrat perfect. Iar Scorpionul… cleştii lui nu alcătuiau un arc de cerc, ci o linie dreaptă, formată din stele…

Dacă pictura reprezenta cerul, aşa cum îl văzuse pictorul, prefigura un cer vechi de sute de mii de ani. Câte ere trecuseră, oare, de când acele astre îndepărtate ajunseseră în poziţia pe care o aveau acum?

Mai exista ceva ciudat în imaginile oamenilor-şarpe. Lipsea spiritul uman, atât de evident, de plăcut, al Mamei. Capetele lor erau mai lungi, mai turtite, reptiliene. Trupurile de deasupra inelelor demonstrau originea lor sauriană, dintr-o specie de reptile. Putea accepta acest adevăr, pentru că, în medii diferite „este posibilă evoluţia oricărei făpturi inteligente. Şi-a dat seama că trecerea abruptă de la şarpe la femeie o făcea pe Femeia-şarpe incomprehensibilă, ireală.

L-a cuprins iarăşi îndoiala: era ca, în realitate, aşa cum o

văzuse el, sau, printr-o putere necunoscută a voinţei, crease, în minţile celor ce-o priveau, imaginea unui trup copilăresc, cu o figură în formă de inimă, de-o frumuseţe deosebită? S-a întors la bazin şi a privit mai insistent coroanele de pe capetele oamenilor-maimuţă. Arătau ca oamenii-şarpe de pe pereţi. I-a comparat cu brăţara de la încheietura sa. Cel care o făurise o văzuse pe Femeia-şarpe aşa cum o văzuse şi el.

Uimit, s-a dus să examineze zidul pictat. A privit îndelung imaginea unei mlaştini întinse, în care pluteau trupuri monstruoase. Din noroi se ridicau capete hidoase, iar deasupra lor, şopârle uriaşe, înaripate. A cercetat meticulos următoarea pictură. Aceeaşi mlaştină. În prim-plan, un grup de oameni-şarpe, încolăciţi în jurul a ceea ce părea să fie un disc de cristal, imens, care se răsucea încet. Deasupra mlaştinii, luptând cu monştrii, siluete înaripate, din flăcări. Aveau un miez de-o incandescenţă strălucitoare, din care ţâşneau două aripi sclipitoare, ca o aură solară văzută în timpul unei eclipse. Acele siluete înaripate parcă din aer, direct deasupra monştrilor, îşi îndreptau aripile scânteietoare spre aceştia…

Apoi, alt oraş… Oraşul de dincolo de lacul învecinat cu peştera Femeii-broască reprezenta o miniatură a acestuia, dar nu era înconjurat de munţi. Şi-a dat seama că i se înfăţişa Yu-Atlanchi din trecutul imemorial, din care fugiseră oamenii-şarpe, împreună cu cei pe care-i îngrijiseră, din calea gheţurilor care năvăleau, pe care ştiinţa lor nu le putuse opri… A văzut o flotă de corăbii stranii, una dintre ele luptând cu un saurian marin gigantic, al cărui cap se ridicase deasupra catargelor…

Acolo, în peştera pictată, se afla istoria unei lumi pierdute… Povestea ilustrată a unei ere uitate din istoria Pământului…

Pe vremuri, pictura acoperise cei patru pereţi. Fusese însă aproape ştearsă de pe doi dintre ei şi în totalitate de pe cel fisurat. Doar pe zidul prin care pătrundea tunelul, picturile rămăseseră întregi.

Ce să fi fost acea cameră? De ce o abandonaseră?

I s-a făcut din nou sete. S-a întors la bazin, unde a auzit un clănţănit de avertizare din partea lui Kon. Graydon a arătat spre bazin, apoi spre gâtul lui. Ca să fie pe deplin înţeles, şi-a frecat burta şi s-a prefăcut că mestecă. Omul-păianjen a înclinat din cap, a coborât pe treptele galbene ale bazinului, apoi a vârât o mână în apă, a mirosit-o şi a gustat cu grijă. A dat din cap aprobator, s-a retras puţin şi a mimat că suge cu înghiţituri mari. Graydon a îngenuncheat, umplându-şi căuşul palmelor cu apa rece şi plăcută.

Kon a clănţănit spre ceilalţi Ţesători, care s-au dus să scotocească prin crăpături şi s-au întors cu bucăţi mari de ciuperci cafenii. Kon a rupt o bucată, a înmuiat-o în apă, a muşcat din ea şi i-a oferit restul lui Graydon. Acesta a acceptat-o, cu reticenţă, dar, gustând-o, a descoperit că absorbea apa ca un burete şi că avea un gust plăcut de pâine. Cei trei Ţesători s-au ghemuit lângă el. Cu gesturi solemne, şi-au muiat ciupercile în bazin şi le-au mâncat.

Deodată, Graydon s-a pornit pe râs. Mai mult ca sigur, nici un om nu prânzise ca el: ghemuit lângă un bazin, alături de trei făpturi groteşti, înmuind ciuperci în apă, priviţi de oameni-maimuţă cenuşii, fără păr, cu ochi de topaz, şi cu istoria unei ere dispărute expusă în faţa lor, ca să-i distreze! A râs şi-a tot râs, cuprins de isterie.

Kon l-a privit, clănţănind neliniştit. Graydon nu se putea opri din râs, nici din sughiţul care-l apucase. Kon l-a luat în braţele-i lungi şi a început să-l legene, ca pe un copil.

Graydon s-a lipit de el. Isteria i-a trecut. Iar o dată cu ea, şi amintirea şoaptelor Umbrei, ispita plină de ură a grădinii răului. Tot acel strat al răului ce rămăsese amorţit în mintea lui s-a dus la vale, ca gunoaiele pe apă, atunci când bate un vânt puternic…

I s-a făcut somn, foarte somn… Acum putea dormi fără teamă că Umbra va pătrunde în el… Kon n-ar permite asta… Lumina scăzuse… probabil că apunea soarele… să doarmă măcar câteva minute…

Cuibărit în braţele Omului-păianjen, Graydon s-a cufundat într-un somn profund, fără vise.

17. CUCERIREA ASCUNZĂTORII LUI HUON

Amurgul se scurgea în peştera pictată. Graydon s-a ridicat şi a privit înjur, fără să înţeleagă nimic. Stătea pe un pat de muşchi. Unul dintre oamenii-păianjen, ghemuit lângă el, îi urmărea mişcările cu ochi uimiţi, trişti. Ceilalţi nu se vedeau.

— Unde-i Kon?

Ţesătorul i-a răspuns cu un şir de clănţăneli iuţi.

— Kon! Hei, Kon! a strigat Graydon.

Omul-păianjen i-a simţit teama şi cauza acesteia. S-a aplecat spre el, l-a mângâiat cu membrele mici, superioare, dând din cap şi clănţănind blând. Graydon a presupus că-i spunea că nu are nici un motiv de îngrijorare. A zâmbit şi l-a bătut pe Ţesător pe umăr. Omul-păianjen părea încântat. S-a căţărat pe stâncă şi s-a întors cu ciuperci care aveau gust de pâine. S-au dus împreună la bazin şi au mâncat, Ţesătorul clănţănind binevoitor între îmbucături, iar Graydon ţinându-i isonul cu un monolog lipsit de orice înţeles. Se simţea în putere, gata să înfrunte pe oricine.

Dintr-o crăpătură mai largă, s-a observat o mişcare, apoi a apărut trupul stacojiu al lui Kon. După el, celălalt Ţesător. Au clănţănit amândoi de zor. Kon a aşteptat ca Graydon să termine ultima bucată de ciupercă, i-a făcut semn şi s-a îndreptat spre crăpătura prin care intrase. Celălalt om-păianjen s-a strecurat prin fisură, urmat de Kon, şi. S-a făcut nevăzut. Braţele lui lungi rămăseseră în deschizătură, tăcând semne cu ghearele. Graydon s-a urcat în spărtură şi s-a uitat afară. Jos, departe, se vedea câmpia cu monoliţi.

Kon şi-a înfăşurat braţele în jurul lui şi l-a tras. Graydon a simţit că-l cuprinde ameţeala: sub el se afla o prăpastie de-o jumătate de milă! Omul-păianjen atârna de suprafaţa stâncii, degetele lui suple agăţându-se de crăpături şi denivelări pe care doar el le putea folosi. L-a înşfăcat pe Graydon subsuoară şi a început să se caţere de-a lungul peretelui. Graydon s-a mai uitat o dată în jos şi s-a convins

că-i mai bine să-şi ţină ochii aţintiţi asupra stâncii. S-au târât aşa vreo două mii de picioare, până când s-a ivit altă fisură. Kon l-a vârât prin ea şi s-a strecurat după el.

Au ajuns într-un tunel larg, care dusese, cândva, spre peştera pictată. Şi aici acţionase acelaşi fenomen distructiv. Un capăt fusese blocat de stânci prăbuşite, pereţii ciuruiţi de găuri şi fisuri, iar podeaua era acoperită cu bolovani. Kon l-a privit cu îndoială pe Graydon şi a întins braţul. Acesta a scuturat violent din cap, sătul să fie cărat ca un copil. Au pornit pe coridor, dar mersul lui era atât de lent, încât Kon a scos un clănţănit consolator. Cei trei Ţesători se găseau în faţa unui morman de dărâmături. Graydon s-a resemnat. La urma urmei, puteai călări un om-păianjen, la fel de bine ca şi o cămilă sau un elefant. Iar celui care n-a văzut niciodată aceste animale, i s-ar părea la fel de ciudate cum i se părea Kon lui Graydon…

Tunelul s-a întunecat, a cotit spre o cavernă în care domnea un crepuscul slab. Aici nu mai existau fisuri. Lumina semăna cu aceea care izvora din pereţii ascunzătorii lui Huon, dar părea muribundă, bătrână, terminată, de parcă puterea care o generase se consumase. Locul constituia o magazie imensă. Graydon a zărit mecanisme enigmatice din cristal şi metal negru, printre globuri uriaşe de argint. La un moment dat, a văzut ceva ce semăna cu o carenă de corabie. Au trecut pe lângă unul dintre discurile de cristal care apăreau în pictura ce înfăţişa bătălia din mlaştina primitivă. În jurul lui se întindeau felurite siluete vagi, misterioase. Oamenii-păianjen nu le băgau în seamă, continuându-şi calea.

Au intrat în alt tunel întunecat. După ce au mers mai mult de-o milă, Kon a scos un sunet de avertizare. L-a lăsat pe Graydon jos şi au încremenit toţi patru, ascultând. În apropiere, se auzeau oameni călcând încet, cu precauţie. O lumină noroasă a izbucnit brusc lângă peretele tunelului, de parcă ar fi aruncat cineva în el cu o bilă strălucitoare. Venea dintr-un pasaj de trecere, aflat la vreo câţiva yarzi. Oamenii-păianjen şi-au pregătit drugii şi au înaintat lent…

Înainte de a ajunge la deschizătură, un cap de om a

apărut la marginea ei. Un cap cu păr alb-argintiu, acoperit de bandaje murdare, cu cicatrice de colţi pe obraji.

— Regor! a strigat Graydon şi a împins oamenii-păianjen la o parte.

Uriaşul a sărit în tunel, îmbrăţişându-l cu o bucurie uimită. Ţesătorii au venit lângă el, scoţând sunete de castaniete. Din pasaj au apărut cinci membri ai Asociaţiei, cu hainele rupte, înarmaţi cu săbii, buzdugane şi scuturi mici, rotunde. Parcă scăpaseră de curând dintr-o luptă crâncenă. După ei s-au îngrămădit vreo doisprezece emeri cu lănci şi săbii, cu acelaşi fel de scuturi. Toţi aveau urme de răni.

Un indian i-a rânjit şi a ridicat puşca acestuia.

— De unde ai ştiut în ce loc să mă cauţi? a întrebat Graydon când, în cele din urmă, Regor a devenit coerent.

, – Nu te căutam, băiete. Încercam să ajung la Templu, să-i spun Suarrei că ai fost capturat, sperând să verse atâtea lacrimi, încât s-o înduplece pe Mama să te ajute, dacă mai erai în viaţă. Recunosc că sprijinul ei ar fi însemnat protecţie şi pentru noi. Dacă mă gândesc bine, nu-s foarte încântat că te-am găsit, pentru că am pierdut singura speranţă… Acum n-am nici un motiv să mă duc la Adana, a rânjit el.

— Protecţie? a întrebat Graydon. Nu înţeleg. Ai putea să te întorci în ascunzătoare…

— Ascunzătoarea a fost distrusă, a spus Regor. Sfărâmată, zdrobită… Huon e prizonierul lui Lantlu… Asociaţia, cât a rămas din ea, risipită, rătăcind ca noi, prin văgăunile astea…

— Doamne! a exclamat Graydon, îngrozit. Ce s-a întâmplat?

— Dorina a făcut-o! a mârâit uriaşul, însoţit de murmurul duşmănos al celorlalţi. Ceva îmi spunea că trebuie s-o omor, atunci când m-am întors în ascunzătoare, după capturarea ta. Nu eram însă sigur că ne-a trădat. Azi-noapte, pe când dormeam, i-a deschis o uşă secretă lui Lantlu, care a intrat cu câţiva dintre oamenii lui. Au ucis repede, în tăcere, gărzile de la poarta cea mare. Dorina a

ridicat-o, lăsând să intre mai mulţi adepţi ai lui Lantlu şi o haită de urzi. N-am avut timp să ne adunăm… Mulţi dintre noi au fost ucişi în somn. Se lupta pretutindeni… Am văzut cum l-au prins pe Huon şi l-au legat. Unii dintre emeri au reuşit să scape. Nu ştiu câţi dintre membrii Asociaţiei… Mi-e teamă că nu prea mulţi… Noi am avut noroc… Mi-au adăugat câteva cicatrice noi la podoaba mea, dar au plătit pentru asta!

— Dorina! a şoptit Graydon. Deci Umbra n-a minţit…

Regor s-a oprit şi l-a privit pătrunzător.

— Băiete, ai văzut Umbra? Pe Stăpânul întunecat?

— L-am văzut, a zis Graydon, în limba sa proprie. Apoi a adăugat, în aymara: Am fost oaspetele lui o zi şi o noapte. S-a târguit cu mine pentru trupul meu.

Regor a făcut câţiva paşi înapoi, scrutându-l. A clănţănit spre Kon, iar Omul-păianjen i-a răspuns. Când a terminat, Regor i-a pus pe indieni de pază la pasajul prin care veniseră, apoi s-a aşezat pe o piatră.

— Acum, povesteşte totul. Şi nu lăsa nimic deoparte!

Graydon a început de la lupta cu oamenii-şopârlă. Regor şi cei cinci din Yu-Atlanchi îl ascultau în tăcere. Când a pomenit despre ce soartă avusese Cadok, Regor a răcnit, alb la faţă, lovindu-se cu pumnul în piept. La sfârşitul istorisirii lui Graydon, a mormăit:

— Bun băiat! Bun băiat! A rămas un timp gânditor. Peştera în care ai crezut că vezi corabia… Ai avut dreptate, e o corabie… Una dintre cele cu care au venit strămoşii noştri în Ţara Ascunsă, cu oamenii-şarpe, şi au adus aici multe lucruri preţioase. Acea peşteră a fost închisă atât de mult timp, încât am crezut că-i doar o legendă, un basm… Nimeni nu mai cunoaşte drumul spre ea, în afară de Mama-Şarpe şi Stăpânul Nebuniei… Poate şi Nimir… Mă mir că nu i-a încredinţat secretul lui Lantlu… Peştera înţelepciunii Pierdute! Există! Câte am uitat! Cum am pierdut puterea străbună! Pe vremuri, aşa spun poveştile, exista o intrare largă spre lac. A fost astupată cu stânci, iar pietrele topite cu un aparat al Celor Bătrâni, după războiul care a dus la încarcerarea lui Nimir. Atât de măiestrit a fost făcut totul,

încât nimeni nu poate distinge locul de piatra din jur. Dar am auzit că a rămas o cale, care duce acolo din Templu, pe care vin, din când în când. Stăpânii şi Mama, când doresc să privească vechile comori… Dacă ajungem acolo, cred că vom găsi uşa şi vom reuşi s-o deschidem.

L-a luat pe Graydon deoparte.

— Credeai că te-am părăsit, băiete? a şoptit el. Urzii erau prea mulţi, ca să trec printre ei. Deşi am luptat cum n-am făcut-o în viaţa mea! Am avut noroc că emerul de colo, care purta arma ta zgomotoasă, a pus-o în funcţiune. Urzii au fugit schelălăind, chiar şi Lantlu a sărit de pe platformă! Dar nu te-am văzut. Ştiam că ai fost dus undeva. Am fugit cu emerul, înainte ca Lantlu să-şi strângă din nou haita. Când am ajuns în ascunzătoare, am convocat adunarea. Huon a avut ideea să-l trimită pe Kon după tine. Huon arăta ciudat… Ca atunci când şi-a luat rămas-bun de la tine. O peşteră cu lumină roşie-ruginie, aşa a spus… Acolo trebuia să te caute Kon. Să pornească de la deschizătura prin care am trecut când am ieşit din ascunzătoare… deşi ştiam că există pericolul de a întâlni urzi acolo… însă nimeni nu visa că-i drumul spre tronul Celui întunecat… „Trebuie să mergi mult înapoi", i-a zis Huon lui Kon. Apoi… figura i s-a albit, ca atunci când a vorbit de umbrele ucigătoare care cad din cerul roşu… a pomenit de o stâncă neagră ce se termină cu un altar, lângă o grădină… Acolo urma să te găsească…

Am deschis uşa şi i-am lăsat să iasă. I-am văzut intrând în beznă şi am priceput cu câtă înţelepciune îi alesese Huon. Kon mi-a spus că merseseră mult înapoi, fără să vadă nici un urd, până când le-a ieşit în cale stânca neagră. Nu ştiau prin care parte să ocolească peretele. Au luat-o spre stânga din întâmplare. Au mers până ce au auzit sunetele multor urzi şi o voce de bărbat, o voce despre care Kon a spus că „vorbea, dar nu exista un om din interiorul căruia să iasă". Au aşteptat să plece urzii şi să dispară vocea fără trup… Iar tu erai acolo, pe altarul negru, de lângă grădină! Ciudat! Ciudat om, acest Huon! S-a oprit o clipă, clătinându-şi uimit capul. Mi-e teamă că animalul ăla mic al tău s-a prăpădit… Dar, înainte de atac, luasem nişte

hrană pentru arma ta…

L-a chemat pe indianul care purta arma. Graydon a luat-o, bucurându-se s-o simtă în mână. Emerul i-a întins o traistă. Conţinea vreo sută de cartuşe şi mai multe încărcătoare pentru revolver. A examinat puşca, şi era întreagă. A încărcat-o.

— Bagă-ţi mâna prin despicătura armurii ăsteia blestemate, Regor! a zis el. Caută sub braţ şi scoate ce găseşti acolo.

Uriaşul s-a supus şi a scos revolverul. Graydon l-a pus la cingătoare. S-a simţit mai sigur. Săbiile şi buzduganele erau bune, în felul lor, dar fiecare îşi cunoaşte mai bine propria-i armă…

— Să mergem!

Regor"a fluierat după gardă şi l-a atins pe Kon. Luându-se după Omul-păianjen, a mers prin tunelul întunecat, refăcând în sens invers drumul lui Graydon. După ei, cei doi Ţesători, apoi Graydon şi oamenii din Asociaţie. Indienii încheiau şirul. Regor nu-şi desprindea ochii de la Kon. Când şi când, el risipea deasupra lor sfere vaporoase, generatoare de lumină.

Au ajuns în locul pe care Regor îl numise Peştera înţelepciunii Pierdute. Când a trecut pragul, a îngenuncheat şi a sărutat podeaua. Yu-Atlanchienii au şuşotit între ei, dar nu l-au imitat.

Şi-au continuat drumul prin crepusculul atomilor muribunzi, pe lângă siluetele vagi, neclare, ale maşinilor misterioase, pe lângă cuiere imense, din metale roşii şi cenuşii, care conţineau cine ştie ce relicve ale lumii dispărute. Au mers pe lângă globurile uriaşe, argintii, şi au văzut că pe ele erau trasate simboluri enigmatice cu lac albastru şi auriu. Au ajuns la carena neguroasă a corăbiei uriaşe. Şi aici Regor a îngenuncheat. Au trecut mai departe, prin semiîntuneric, pe lângă ştiinţa, arta, comorile oamenilor-şarpe şi ale puternicilor strămoşi ai Yu-Atlanchienilor. Au ajuns la capătul acestora şi au descoperit un spaţiu gol, a cărui extremitate nu se vedea.

— Trebuie să ajungem la piatra care a închis vechea

intrare, a indicat Regor. Coridorul Stăpânilor se află, mi s-a spus, la marginea dinspre cascadă, adică spre dreapta. Tunelul duce pe sub lac şi pe sub amfiteatrul xinlilor. Acolo trebuie să mergem, dar multă atenţie, pentru că nu ştim ce coridoare se deschid în cel prin care vom călători. Cred că ar trebui să fie închise, din moment ce Bătrânii au vrut să oprească accesul în peşteră. Dar să nu riscăm!

Pe-aici cred că este intrarea în tunelul prin care a venit Suarra din Sala Ţesătorilor, în seara în care ne-am întâlnit.

Au străbătut spaţiul gol şi au ajuns la un zid de stâncă, format din roci topite de o căldură vulcanică. Regor a mârâit a recunoaştere. Au mers de-a lungul zidului spre dreapta, până când Regor a văzut, înfiptă la înălţime, o piatră neagră, ovală, asemănătoare celei pe care o descoperise Kon în peştera roşie.

Regor a clănţănit spre Omul-păianjen. Kon a pipăit cu grijă în jurul pietrei, aşa cum procedase şi în celălalt caz, s-a întors şi a înclinat din cap. Regor şi-a scos de la brâu conul pe care-l folosise pentru a deschide uşa ascunzătorii şi i l-a dat. Lumina a ţâşnit din el, în timp ce Ţesătorul îl apăsa, metodic, pe suprafaţa stâncii. Roca a început să se deschidă încet, ca două canaturi de uşă. Au pătruns într-un coridor luminat aproape feeric. După ce au intrat, Kon a apăsat conul pe partea interioară a zidului şi poarta de stâncă s-a închis. Deşi s-a uitat cu mare atenţie, Graydon n-a reuşit să vadă nici o urmă. Stânca rămăsese netedă.

Au mers prin tunel mai mult de-o milă. Acesta, drept la început, cotea de parcă ar fi fost tăiat într-o vână de piatră moale.

— Am trecut pe sub lac, a şoptit Regor.

Brusc, coridorul s-a terminat într-o criptă mică. Pe doi dintre pereţi se afla câte un oval negru. Regor le-a privit şi s-a scărpinat în cap.

— Pe Durdan-cel-Păros! Au fost atâtea cotituri, că nu mai ştiu în ce direcţie-i Templul!

Nici ceilalţi n-au putut să-l ajute.

— Să mergem spre dreapta! a decis el.

Kon a manevrat conul. Aproape imediat, piatra a

alunecat într-o parte şi a apărut un tunel luminos, care se ramifica.

— Dacă am hotărât la dreapta, s-o luăm la dreapta! a zis Regor.

S-au strecurat în coridor cu grijă. Au nimerit, brusc, într-o cameră de gardă, în care se aflau şase emeri, nu cu kilturi galbene, ci verzi, şi un ofiţer, un nobil îmbrăcat şi el în verdele lui Lantlu.

S-au uitat la intruşii înlemniţi. Înainte de a-şi reveni din uimire, Regor i-a făcut semn lui Kon. Imediat, cei trei oameni-păianjen au sărit asupra indienilor şi i-au sugrumat. Degetele puternice ale lui Regor apucaseră gâtlejul ofiţerului. Totul s-a petrecut atât de repede, încât Graydon n-a apucat să se mişte.

Regor a slăbit strânsoarea şi a ridicat drugul. Kon a trecut în spatele Yu-Atlanchianului şi i-a ţinut braţele.

— Deci în dreapta era direcţia greşită, a mormăit Regor. Vorbeşte încet, Ranena! Răspunde scurt. În ce loc ne aflăm?

Ranena a examinat trupurile paznicilor de la picioarele Ţesătorilor, iar pe frunte i-au apărut stropi de sudoare.

— Nu-i nevoie să mă ameninţi, Regor. N-am fost niciodată duşmanul tău.

— Nu? a întrebat, suav, Regor. Am avut impresia că te-am văzut în ascunzătoare, azi-noapte… Poate m-am înşelat… Oricum, răspunde-mi!

— Păzim un drum spre amfiteatru, a sosit grabnic răspunsul.

Ca pentru a-i confirma spusele, s-a auzit un zgomot, ca un tunet îndepărtat, apoi urale.

— Cursele de xinli! a adăugat el.

— Lantlu e acolo? a întrebat Regor.

Pe faţa lui Ranena a trecut o umbră de ironie.

— Împreună cu Dorina.

— Ce-aţi făcut cu Huon?

— Ascultă, Regor, a zis Ranena, cu ochii întunecaţi. Dacă îţi spun unde-i Huon şi cum poţi ajunge la el, îmi făgăduieşti să nu mă ucizi, să mă legi şi să-mi pui căluş, înainte de a te

duce la el?

— Ce-aţi făcut cu Huon? a repetat Regor.

A clănţănit spre Omul-păianjen. Kon i-a acoperit gura lui Ranena cu una dintre mâini, iar cu celelalte a început să-i răsucească uşor braţele. Ranena se zbătea, desfigurat de durere. A scuturat din cap.

Kon i-a dat drumul la braţe şi i-a eliberat gura. De pe obraz, din locurile în care degetele ascuţite îl răniseră, i se scurgeau picături de sânge.

— După următoarea cursă… va lupta cu xinlii, a gemut el.

— Aşa! a făcut Regor, liniştit. Aşa! Acum văd că, dacă ceea ce crezusem că-i drept, fusese rău, ce-am considerat că-i rău, a devenit bun…

I-a făcut un semn lui Kon. Acesta i-a sucit gâtul lui Ranena.

Regor a coborât privirea în ochii strălucitori ai lui Kon, apoi s-a întors spre indieni.

— Tu, tu şi tu… – a ales el şase – îmbrăcaţi-vă în hainele lor. Notalu, i-a zis unui Yu-Atlanchian, dezbracă-l pe Ranena şi schimbă-ţi galbenul în verde. Apoi staţi de pază. Poate nu vine nimeni, dar, dacă apare cineva, ucideţi-l iute, până să apuce să strige. Vă las doi dintre Ţesători. Ştii să le comanzi. Kon vine cu mine. Mai întâi să scăpăm de hoiturile astea.

A clănţănit spre Kon. Oamenii-păianjen au ridicat cadavrele şi le-au cărat în coridorul despre care Ranena spusese că duce spre amfiteatru. Apoi au aranjat trupurile de-a lungul pereţilor, să nu fie văzute din camera gărzilor. După ce s-au întors, doi dintre ci s-au ascuns în spatele băncilor.

— Acum să vedem ce putem face pentru Huon, a spus Regor.

Au intrat în coridor, trecând pe lângă Ranena, care-l săgeta cu ochi de gheaţă.

Apoi, o rază de soare l-a orbit pe Graydon. În faţa ochilor, îi dansau pătrate negre. A auzit tunetul picioarelor monstruoase.

Vederea i s-a limpezit. Stătea în faţa unei uşi cu gratii groase din metal. Privea prin ea în arena dinozaurilor.

18. ARENA DINOZAURILOR

Podeaua arenei alcătuia un oval imens, lat de cinci sute de picioare şi lung de o jumătate de milă, acoperit cu nisip neted, galben. În jurul lui, un zid de piatră lustruită, verde ca jadul, de înălţimea a patru bărbaţi solizi. Avea deschizături cu gratii, mai mari decât cea prin care privea Graydon. Deasupra zidului, şiruri de scaune din piatră, până la limita superioară a amfiteatrului, unde fâlfâiau drapele. În ovalul cel mare se afla unul mai mic, mărginit de un zid lat, înalt doar de patru picioare. Cei doi pereţi formau o pistă largă, de cincizeci de picioare.

Pe partea opusă lui Graydon, se găsea un sector plin cu Yu-Atlanchieni. Stâlpi zvelţi, lăcuiţi în verde, susţineau copertine de mătase. Sectorul părea o grădină uriaşă, în care podoabele vii, vesele, ale femeilor înfloreau din verdele ce domina – culoarea preferată a lui Lantlu.

Aria nobililor era mărginită de un şir de emeri cu kilturi verzi, purtând suliţe şi arcuri. Urma o suprafaţă liberă, apoi alt şir de soldaţi. Dincolo de aceştia, mii de indieni în haine de sărbătoare. Iar în spatele lor, şiruri goale de scaune, dovadă a numărului în scădere al poporului străvechi…

În aerul ciudat de limpede, distanţele păreau mai mici. Chiar în faţa lui l-a văzut pe Lantlu, înconjurat de un grup de nobili care râdeau. Cine era femeia de-alături?

Dorina!

L-a auzit pe Regor blestemând şi şi-a dat seama că o văzuse şi el.

Dar Dorina nu se amuza împreună cu ceilalţi. Stătea cu bărbia rezemată în mâini, privind sumbru spre arenă, chiar spre locul în care se ascundeau, de parcă i-ar fi văzut. Graydon s-a retras câţiva paşi, în grabă.

— Poţi s-o atingi cu arma ta? a întrebat Regor, palid din cauza urii.

— Foarte uşor, dar aş prefera să trag în Lantlu, a răspuns Graydon.

— Nu, în nici unul dintre ei. Nu acum. Nu ne-ar apropia cu nimic de Huon. Însă pe fiica împuţită a unui mâncător de hoituri, *buala* aia… Mi-ar plăcea s-o văd cum moare…

— Nu pare prea fericită, a remarcat Graydon.

Regor a mârâit, apoi a început să caute pe lângă gratii.

— Trebuie să le deschidem… Să-l chemăm pe Huon la noi, când îl vor scoate în arenă… Unde-i broasca aia blestemată? apoi vom fugi în tunel şi o vom lua pe cealaltă ieşire… mai bine să-l trimit pe Kon să-l aducă… nu, Kon aleargă mai repede ca oricine, dar nu mai iute ca o săgeată… o să-l împăneze înainte de a ajunge la jumătatea drumului… trebuie să aşteptăm… aha, am găsit-o!

S-a auzit zgomotul zăvorului alunecând. A încercat uşa, care s-a deschis. A încuiat-o şi a descuiat-o de două ori şi, ca să se asigure că nu se pierdea timpul atunci când sosea momentul să acţioneze, Graydon a însemnat locul din perete ce trebuia apăsat cu vârful unui cartuş.

Un trâmbiţat puternic. Gratiile din faţa lui Lantlu s-au ridicat. Au ieşit afară şase xinli de curse. Tiranozauri miniaturizaţi, ca aceia de vânătoare, dar nu atât de mult. Siluete negre, monstruoase, sclipind de parcă erau acoperite cu armuri din marmură neagră. Cozile lor, de două ori mai lungi decât trupurile, ascuţite, s-au înălţat şi au rămas nemişcate. Capetele mici, reptiliene, se mişcau nervoase pe gâturile lungi, mlădii, ca ale şerpilor. Mergeau pe picioarele din spate, groase, cilindrice, asemenea celor de elefant. Îşi ţineau labele din faţă strânse la piept, cum şi le ţin cangurii. De fapt, imitau perfect poziţia acestora.

Acolo unde gâtul subţire întâlnea umerii puternici, stătea un călăreţ. Fiecare dintre călăreţi era îmbrăcat în altă culoare, ca jocheii. Toţi erau nobili şi, cu toată înălţimea lor, păreau scunzi, aidoma unor maimuţe, faţă de trupurile bidiviilor lor. Ghemuiţi în şei micuţe, trăgeau de hăţurile care acţionau nişte zăbale masive. Dinozaurii rodeau zăbalele, şuierând şi mârâind, izbindu-se unul de altul cu capetele stupid de mici, ca nişte cai de curse la punctul de pornire, dornici de goană.

Alt sunet de trompetă, urmat de tunetul picioarelor

uriaşe. Xinlii nu săreau, alergau ca oamenii, iar labele pompau ca nişte pistoane. Cu gâturile întinse, goneau pe pista ovală. Au trecut prin faţa lui Graydon grămadă, cu viteza unui tren accelerat. Curentul produs de fuga lor a pătruns printre gratii, ca un vârtej. Graydon s-a cutremurat, imaginându-şi ce s-ar întâmpla cu un şir de oameni care ar încerca să se opună acestor proiectile din muşchi şi oase.

Au gonit prin faţa zonei în care se aflau nobilii ca un nor negru, năvălitor. Yu-Atlanchienii şi indienii au scos o furtună de strigăte, încurajându-şi favoriţii. Când s-au apropiat iarăşi, Graydon a observat că se ajunsese în altă fază a cursei. Dinozaurii nu mai erau grupaţi, ci doi dintre ei alergau în frunte, conduşi de un călăreţ în verde şi unul în roşu. Cel în verde încerca să-l împingă pe cel în roşu peste zidul interior al amfiteatrului. Următorii patru, îngrămădiţi, îşi dirijau animalele să le împingă pe celelalte spre acelaşi zid scund. Gâturile asemenea celor de boa ale xinlilor se răsuceau, repezind capetele ca nişte şerpi care muşcă.

Călăreţul în verde şi-a izbit brusc animalul de cel al adversarului în roşu. Acesta a făcut un efort disperat să-şi salte monstrul peste baricadă. Dinozaurul s-a împiedicat şi s-a prăbuşit în interiorul ovalului. Călăreţul a zburat ca o minge roşie, lovită de o rachetă de tenis, a izbit nisipul şi a rămas ţintuit locului. Cel în verde a gonit mai departe. Apoi a ţâşnit unul în purpuriu şi s-a apropiat bubuind de el, încercând să-l ţină pe primul aproape de zid. Un potop de strigăte a acoperit tunetul picioarelor ce goneau ale xinlilor.

Au trecut pe dinaintea lor, călăreţul în verde la două lungimi de cel în purpuriu, urmaţi de ceilalţi trei, împrăştiaţi. Au galopat prin faţa băncilor nobililor şi, alunecând într-un nor de nisip galben, s-au apropiat de potou. O izbucnire sălbatică de urale. Au venit încet înapoi, iar Graydon a văzut o cunună sclipind pe capul călăreţului în verde.

Dinozaurii s-au înşirat la ieşire şi s-au făcut nevăzuţi. Au apărut nişte soldaţi care au ridicat trupul ţeapăn al călăreţului în roşu, unul dintre ei apucând frâul dinozaurului care căzuse. L-a dus, ca pe un cal, spre poartă. Gratiile au

zăngănit.

Alt bubuit puternic de trompetă. Tăcerea s-a aşternut peste arenă. S-a deschis altă uşă zăbrelită…

Pe ea a ieşit Huon.

Purta o sabie scurtă şi o lance, iar pe braţul stâng, un scut mic, rotund. S-a oprit un moment, clipind din cauza soarelui puternic. Şi-a aţintit ochii asupra Dorinei. Aceasta a tresărit şi şi-a ascuns faţa în palme. Apoi l-a privit pe Huon, sfidătoare.

El a ridicat lancea încet-încet… Orice şi-ar fi pus în gând, n-a apucat să treacă la acţiune.

Gratiile aflate la o sută de picioare de el s-au deschis lent, şi pe nisipul galben a sărit unul dintre dinozaurii pitici, din haita de vânătoare. Privind în jur, Graydon şi-a dat seama cât de multe îţi pot trece prin minte în timpul unei singure respiraţii. L-a văzut pe Lantlu plecându-se într-un salut ironic spre bărbatul trădat de Dorina. A observat fiecare detaliu al animalului pregătit de luptă: solzii sclipitori de safir albastru şi smarald verde ce-l acopereau, strălucind ca nişte bijuterii; labele din faţă scurte şi puternice, plate, din care ieşeau nişte gheare ca nişte dălţi lungi, arcuite; coada agitată; fălcile cu colţi albi; ochii de-un roşu înflăcărat, depărtaţi, ca ai păsărilor; pe fiecare parte a capului părea să poarte o vizieră.

Graydon ţinea puşca aţintită asupra lui Lantlu. A ezitat. Să-l doboare pe Lantlu, sau să tragă în dinozaur? Singurul loc vulnerabil ar fi fost unul dintre ochii aceia mici, roşii… A ţintit nehotărât mărgică mică… nu, mai bine să nu rişte, era prea minusculă. A revenit la Lantlu… dar el se aplecase, pe jumătate ascuns de Dorina, vorbind cu cineva de-alături… O clipă, să se ridice… gata! Ah, Regor a mişcat gratiile, i-a clătinat cătarea!

Toate acestea i-au trecut lui Graydon prin minte în goană. Apoi, dinozaurul s-a repezit spre Huon. Regor l-a scuturat de braţ, arătându-i monstrul ce ataca şi făcându-i semn să tragă. N-avea rost… glonţul ar fi ricoşat în solzii tari ca o armură… mai bine Lantlu… dar ce folos… mai bine să aştepte… să aştepte şansa de a-i veni de hac brutei

diavoleşti…

Huon a făcut un salt înapoi, ferindu-se din calea dinozaurului. Animalul s-a răsucit şi a sărit cu ghearele, gata să ucidă. Huon s-a lăsat într-un genunchi, a izbit cu lancea în locul neprotejat de la gât. Însă lancea n-a pătruns mortal. I s-a rupt coada, chiar lângă vârf, rămânând doar o aşchie ascuţită… Dinozaurul a şuierat, s-a rotit în mijlocul saltului şi a căzut în picioare, la câţiva yarzi. Şi-a pipăit gâtul cu gesturi ciudat de omeneşti, apoi a început să-i dea târcoale lui Huon, precaut, încordându-şi muşchii braţelor ca un boxer ce luptă cu umbra. Huon îi făcea faţă, cu lancea ruptă în mâna stângă, cu sabia în dreapta şi cu scutul pe braţ, lângă piept.

— Huon! Vin! Ţin-te bine!

Regor a ţâşnit de lângă Graydon, strigând. Ţipătul a sfâşiat tăcerea aşternută peste arenă. A urmat apoi o linişte profundă, de stupefacţie. Huon a observat silueta care alerga. Dinozaurul a întors capul şi soarele i-a luminat unul dintre ochii stacojii, care se reliefa din ţeastă ca o ţintă mică, de foc. Graydon a ochit rapid semnul roşu şi a tras.

Pocnetul puştii a reverberat deasupra arenei. Dinozaurul a sărit în sus, s-a zbuciumat şi s-a prăbuşit pe nisip, ducându-şi ghearele la cap. Din şirurile înţesate s-a înălţat un oftat puternic, ca un prim semn al unei furtuni. O tălăzuire de trupuri. Pe lângă Graydon a trecut, clănţănind puternic, Kon, care-l urma pe Regor. Graydon a ridicat arma spre Lantlu, dar acesta s-a aruncat dincolo de zidul de apărare, ca şi cum l-ar fi avertizat cineva.

Dorina rămăsese nemişcată, privind spre Huon, de parcă ştia că soarta o osândise.

Regor ajunsese la jumătatea arenei, alături de Kon. Fără să privească în urmă, cu ochii aţintiţi asupra femeii, Huon a făcut un pas spre zid.

A zvârlit lancea ruptă, care a fulgerat în zbor, şi s-a oprit în pieptul Dorinei.

Din nou, o tăcere prelungită. Apoi, întregul amfiteatru a început să strige. Un val de săgeţi a căzut în jurul proscrisului din arenă. Kon l-a depăşit pe Regor, l-a luat pe

Huon în braţe şi a fugit înapoi. Graydon şi-a golit încărcătorul în şirul de arcaşi. Furtuna de săgeţi a încetat.

Trompetele au sunat imperios. Prin uşile deschise sau alunecând de-a lungul zidului, năvăleau emeri cu fuste verzi. Li se alăturau alţii, ieşind din uşile laterale. Kon era aproape, iar Regor lângă el. Graydon, regretând că nu avea o mitralieră, şi-a descărcat puşca în cei care-i ameninţau din flancuri. Aceştia s-au oprit. Dinozaurul aflat în agonie s-a ridicat şi a năvălit, cu paşi mari, în spatele soldaţilor ce-l urmăreau pe Regor. Aceştia au fugit din calea lui, iar uriaşul a încuiat uşa de zăbrele. Dinozaurul s-a izbit în ea, zgâriind-o cu gheare de oţel. Sângele gălbui se scurgea din craniul aproape sfărâmat de glonţul lui Graydon.

— Eşti greu de ucis! a mormăit acesta, ridicând arma să-i dea lovitura de graţie.

— Nu! l-a oprit Regor. Va păzi uşa în locul nostru.

Huon, pus pe picioare de Omul-păianjen, stătea ca un manechin, cu capul plecat. Apoi, deodată, l-au scuturat hohote de plâns.

— E totul în regulă, băiete! a încercat să-l liniştească uriaşul.

O săgeată a trecut pe lângă dinozaur, printre gratii, ratându-l pe Graydon. Apoi una după alta. A auzit sunetul multor trompete furioase, ameninţătoare.

— Mai bine s-o ştergem! a bombănit Regor, fugind pe coridor, cu Huon în braţe, urmat de Graydon.

Mâna mică a lui Kon l-a bătut pe umăr, cu afecţiune, în timp ce mergeau. Ceilalţi s-au grăbit după ei. Au ajuns în camera de gardă, apoi au deschis uşa secretă prin care intraseră, închizând-o imediat, în timp ce zgomotul paşilor ce-i urmăreau se apropia. În criptă, Kon a căutat şi a descoperit mijlocul de a pătrunde în tunelul de dincolo de piatra ovală din stânga.

Au blocat uşa în spatele lor şi au străbătut în linişte coridorul către adăpostul Templului.

19. MAMA-ŞARPE

Au parcurs drumul în tăcere, Regor cu braţul pe umerii lui Huon. Cei cinci din Asociaţie păşeau, cu săbiile pregătite, în spatele şefului lor. Indienii îl urmau pe Graydon. Când se întorcea, le întâlnea privirile. Se uitau la el ca la un conducător. Cel care-i cărase puşca devenise un personaj important şi păşea în fruntea tovarăşilor lui, imediat după Graydon. Au ajuns la capătul tunelului şi au deschis poarta fără dificultate...

Au pătruns în sala cu coloane din visul lui Graydon!

Raze de lumină albastru-închis coborau de sub arcadele înalte ale acoperişului, ca nişte săgeţi lansate de auroră. Radiind ceţos, învăluiau un alcov spaţios, ridicat mult deasupra podelei opaline, mozaicate. În spatele voalului lor, Graydon a zărit un tron de safir, iar la baza acestuia, din cristal lăptos, tronuri mai mici, roşii, galbene, negre... Scaunele Celor Şapte Stăpâni.

Chiar la capătul şirului de trepte ce cobora din alcov stătea o fată, cu mâinile albe strânse la piept, cu buzele roşii întredeschise de uimire, cu ochii negri, blânzi, privindu-l neîncrezători.

— Graydon! a strigat ea şi a făcut câţiva paşi spre el.

— Suarra!

Vocea prevenitoare avea o puritate sâsâită, zumzăită, cu ciripit de păsări în ea. Un stâlp de sidef sclipitor a apărut în spatele fetei. Dincolo de umerii ei s-a ivit o figură în formă de inimă, cu păr de argint tors, cu ochi purpurii...

Mama-Şarpe!

— Să vedem cine sunt aceşti vizitatori nepoliticoşi ce-l însoţesc pe bărbatul tău, a sâsâit ea. Cred că nu-i cunoaşte nimeni din Yu-Atlanchi...

A ridicat o mână micuţă, ţinând un sistru[10], în a cărui buclă, în loc de bare, dansa un globuleţ scânteietor, ca din

[10] Instrument muzical, folosit în timpul ceremoniilor religioase, la romani (n. tr.).

mercur.

Regor şi-a înăbuşit o exclamaţie şi s-a prăvălit în genunchi. Ceilalţi s-au grăbit să-l imite, cu excepţia oamenilor-păianjen, care au rămas nemişcaţi. Graydon a ezitat, apoi a îngenuncheat şi el.

— Aha, v-aţi reamintit bunele maniere! a zis vocea de clopoţel, uşor batjocoritoare. Veniţi mai aproape. Pe strămoşii mei! E Regor! Şi Huon! De când porţi verdele lui Lantlu, Notalu? A trecut mult timp de când n-ai îngenuncheat în faţa mea, Regor…

— Nu-i vina mea, Mamă! a început Regor, indignat. Nu-i drept…

Un clinchet de râs l-a amuţit.

— Temperament fierbinte, ca întotdeauna! Oricum, un timp va trebui să exersaţi lucruri pe care le-aţi uitat. Şi tu, Huon, şi ceilalţi…

Graydon l-a auzit pe uriaş răsuflând uşurat şi i-a văzut fruntea brăzdată de cicatrice destinzându-se. Strigătul lui a întrerupt-o:

— Slavă Adanei! Suntem iar oameni!

S-a plecat până ce a atins podeaua cu fruntea bandajată.

— Da, a spus încet Mama, dar pentru câtă vreme? Nu ştiu…

A lăsat în jos mâna în care ţinea globul mişcător, s-a înălţat peste umărul Suarrei şi s-a aplecat spre Graydon, sâsâind:

— Vino la mine. Şi închide uşa, Regor!

Graydon a urcat treptele spre alcov, privind fascinat în ochii ei purpurii, ce-l examinau cu atenţie. Când s-a apropiat, Femeia-şarpe şi-a mişcat colacul lucitor din care-i ieşea trupul, din spatele fetei, aşezându-se între el şi Suarra. Iar Graydon a simţit din nou vibraţia ciudată, profundă, de dragoste pentru fiinţa aceea bizară.

Ca o coardă de harpă din sufletul lui, pe care doar ea o putea face să cânte. A îngenuncheat iarăşi şi a sărutat mâna micuţă ce i-a fost întinsă. A privit spre faţa Adanei, plină de tandreţe, fără plictiseala veche de veacuri, cu ochii îmblânziţi. Lui Graydon i s-au spulberat toate îndoielile ce-l

cuprinseseră în Peştera Pictată, atât de puternică era vraja ei, dacă era vrajă…

— Te-ai descurcat bine, fiule, a murmurat ea. Nu fii neliniştită, fiica mea! S-a uitat ironic spre Suarra. Aduce doar un omagiu vârstei mele…

— Mamă Adana… a început Suarra, roşie ca focul.

— Hai, duceţi-vă acolo şi vorbiţi, copilaşi! zâmbeau buzele ei stacojii. Aveţi multe să vă spuneţi. Staţi pe tronurile de aur, dacă vă place… La ce te gândeşti, bărbat al Suarrei? Că un tron de aur simbolizează sfârşitul călătoriei? Sigur, ai ajuns… De ce trebuie să simbolizeze asta, nu ştiu, dar aşa ai gândit. Bine, aşează-te pe unul.

Graydon, care începuse să se ridice, a îngenuncheat din nou. Când îi vorbise de tronurile de aur, îi veniseră în minte versurile unui vechi *negro spiritual.*

Când voi termina călătoria asta obositoare,

Când voi termina, Doamne,

Voi sta pe un tron de aur…

Mama-Şarpe râdea. S-a aplecat spre Suarra, i-a luat mâna şi a pus-o într-a lui Graydon. Apoi i-a împins uşor de lângă ea.

— Regor, a strigat Mama. Vino la mine. Povesteşte ce s-a întâmplat!

Regor s-a apropiat, cu pas degajat, răsucindu-şi drugul. Suarra l-a condus pe Graydon spre un loc adăpostit de perdele, în spatele alcovului. Acesta l-a urmărit pe Regor urcând lângă Femeia-şarpe şi a văzut-o pe aceasta aplecând capul, gata să asculte. Apoi a uitat de ea, absorbit de Suarra, care l-a năpădit cu grija şi curiozitatea ei.

— Ce s-a întâmplat, Graydon? a întrebat fata, în timp ce-i cuprindea gâtul cu braţele. Am plecat iute, am ajuns la cascadă, am auzit zgomot şi mi s-a părut că recunosc arma ta. Am şovăit, gândindu-mă dacă să mă întorc. Dar apoi nu s-a mai auzit nimic, aşa că am plecat. Iar Regor şi ceilalţi… cum au căpătat rănile?

— Lantlu a cucerit adăpostul. Huon a fost trădat de Dorina. Lantlu l-a prins pe Huon şi l-a aruncat unuia dintre xinlii lui blestemaţi. Noi l-am salvat, iar el a ucis-o pe

Dorina.

— Dorina l-a trădat? El a ucis-o! a exclamat ea, cu ochii holbaţi.

— Îţi era un fel de mătuşă, nu?

— Cred că da… într-un fel… cu mult, mult timp în urmă…

Brusc, a decis să lămurească, odată pentru totdeauna, întrebarea ce-l tortura: dacă *era* „nemuritoare“ sau o fată obişnuită, aşa cum părea. Dacă *era* ca şi ceilalţi, Graydon trebuia să accepte faptul că iubea o fată suficient de bătrână pentru a-i fi stră-străbunică. Dacă nu, toată enigma aia nu-l interesa…

— Câţi ani ai, Suarra?

— Douăzeci! a răspuns ea, mirată.

— Ce înţelegi prin asta? Ai douăzeci de ani, sau ai avut douăzeci cu mult timp în urmă, doar Mama ştie când, în clipa în care au fost închise Porţile alea infernale?

— Iubitule, a răspuns Suarra, de ce eşti atât de neliniştit? N-am fost nicicând în Camera Porţilor! Am cu adevărat douăzeci de ani, adică n-o să rămân la douăzeci de ani, o să îmbătrânesc cu fiecare zi ce trece…

— Slavă Domnului! a exclamat Graydon, luându-i-se o greutate de pe suflet. Acum, după ştirile bune, vin cele rele. Lantlu şi numeroşi Yu-Atlanchieni sunt pe urmele noastre.

— N-are nici o importanţă, din moment ce Mama te-a acceptat!

Pe Graydon îl rodea îndoiala, dar n-a vrut s-o tulbure pe Suarra. A început să-şi povestească aventurile. În mijlocul primei fraze, a auzit exclamaţia sâsâită a Femeii-şarpe, apoi vocea tunătoare a lui Regor:

— Ăsta-i adevărul! Kon l-a găsit acolo!

S-a întors şi a văzut ochii Mamei-Şarpe aţintiţi asupra lui. L-a chemat printr-un semn. Când a ajuns lângă ea, aceasta s-a ridicat până când figura ei a atins-o pe a lui.

— Umbra… Graydon, povesteşte-mi despre ea! Din momentul în care ai observat-o apărând pe tronul cel negru. Stai o clipă, vreau să văd în timp ce istoriseşti, a adăugat ea, punându-i mâna pe frunte. Acum vorbeşte!

S-a supus, desfăşurând în faţa Mamei firul încercărilor

prin care trecuse. Când a amintit de moartea lui Cadok, a simţit mâna de pe frunte tremurând. A ajuns la sosirea lui Kon, iar mâna s-a îndepărtat.

— Ajunge!

S-a retras uşor, privindu-l gânditoare, oarecum surprinsă, uimită. Emoţia ei semăna, i-a trecut lui prin minte, cu aceea încercată de un matematician care descoperă, într-o grămadă de formule bine cunoscute, pe neaşteptate, o ecuaţie nouă.

— Eşti mai mult decât am crezut, Graydon, a răspuns ea unui gând. Mă întreb… ai răsărit din oamenii-maimuţă cenuşii… dar tot ce ştiu despre oameni am aflat de la cei care locuiesc aici… ce altceva aţi dezvoltat voi, cei de dincolo de barieră… L-a studiat în tăcere, după care a reluat: Crezi că Umbra-i reală, adică nu umbră, nu spectru, nu ceva imaterial…

— E destul de materială, suficient de substanţială ca să se strecoare în Cadok, a întrerupt-o el. Destul cât să-l distrugă. A pătruns în Cadok ca apa într-un vas. I-a supt viaţa. Şi, pentru zece clipe, Umbra n-a fost umbră, Mamă. Dacă ai văzut cu adevărat în mintea mea, ştii a cui figură era.

— Ştiu, a confirmat ea din cap. Nu-mi vine să cred. Cum să cred dacă nu ştiu…

S-a oprit. Părea să asculte ceva. S-a ridicat pe inelele ei până când capul i-a ajuns la un picior deasupra lui Regor. Privea cu ochii ţintă, de parcă ar fi văzut prin pereţi. A coborât iarăşi, rozul de perlă al trupului ei lunecând încet.

— La mine, Huon! a strigat ea. Ia-ţi oamenii cu tine. Kon!

A clănţănit câteva comenzi spre acesta, arătându-i uşa opusă alcovului, apoi a ascultat iar.

— Suarra, du-te în camerele tale! Văzând că Suarra şovăia, a renunţat: Bine, fiica mea, stai în spatele meu. Dacă a îndrăznit aşa ceva, mai bine să fii lângă mine.

Încă o dată, Femeia-şarpe a rămas liniştită, privind în depărtare. Huon şi oamenii lui au urcat pe trepte şi s-au aşezat unde li se spusese. Suarra a păşit lângă Graydon.

— E furioasă! Foarte furioasă! a şoptit ea, trecând în

spatele Adanei.

Abia atunci Graydon a auzit un zgomot slab, îndepărtat, strigăte şi izbituri de metal în metal. Tumultul s-a apropiat. La capătul îndepărtat al camerei cu coloane se afla o intrare, acoperită cu perdele ca pânza de păianjen. Deodată, acestea au fost sfâşiate, rupte, iar prin deschidere au pătruns emeri cu kilturi albastre, luptând să oprească un atac inexorabil, ce-i împingea încet înapoi.

Apoi, dincolo de ei, a văzut capul lui Lantlu. Acesta era înconjurat de mai mult de o sută dintre nobilii lui.

Şi-au croit drum prin portal. Emerii luptau disperaţi, dar lăncile lungi din mâinile atacanţilor îi împingeau înapoi, pas cu pas. Nu căzuse nici unul, iar Graydon şi-a dat seama că duşmanii se abţineau, în mod deliberat, să ucidă, dorind doar să pătrundă printre ei.

— Staţi!

Strigătul Mamei-Şarpe avusese ceva din sunetul de trompetă elfică a Vestitorilor ei înaripaţi, şerpii zburători cu pene. A oprit rândurile ce înaintau.

— Dura! s-a adresat ea unui emer cu kilt albastru, care s-a întors, salutând. Lasă-i să intre! Condu-i la mine!

Gărzile s-au dat deoparte, formând două şiruri. Lantlu şi însoţitorii lui au mers printre ele, până la capătul treptelor. A zâmbit când l-a văzut pe Graydon, iar ochii i-au sclipit zărindu-i pe Regor, Huon şi ceata lor.

— Sunt cu toţii aici, Burai! i-a zis unui nobil de lângă el, cu o figură la fel de frumoasă şi plină de cruzime ca a lui. N-am crezut că o să am atât noroc!

A făcut o plecăciune ironică spre Femeia-şarpe.

— Să trăiască Mama! a spus el, insolent. Cerem iertare pentru intrarea noastră grosolană, dar gărzile tale au uitat drepturile Vechii Rase de a-ţi prezenta omagii. Ştiam că le vei pedepsi pentru greşeala lor, aşa că nu le-am făcut nici un rău. Se pare că am sosit la timp să te salvăm, Mamă! Eşti înconjurată de oameni periculoşi! Proscrişi pe care-i căutăm şi un străin condamnat la moarte pentru că a intrat în Yu-Atlanchi. Oameni răi, Mamă! Vom îndepărta această ameninţare!

I-a şoptit ceva lui Burai şi a făcut un pas spre trepte.. Lăncile nobililor s-au înălţat, gata să lovească, în timp ce-l urmau. Graydon a dus arma la umăr, apăsând degetul pe trăgaci. Din cauza încordării, a vorbit, fără să-şi dea seama, în engleză:

— Stai sau îţi zbor creierii! Spune-le să arunce suliţele!

— Linişte! a şuierat Mama, atingându-l cu instrumentul ei şi producându-i un şoc ameţitor, ce l-a făcut să scape arma din mână. A zis că-i mai bine să rămâi unde eşti, Lantlu, şi să lăsaţi lăncile în jos. Are dreptate, Lantlu! Ţi-o spun eu, Adana! a şuierat Mama-Şarpe.

A ridicat sistrul. Lantlu a privit globul ce se mişca iute, cu o umbră de îndoială pe chip. S-a oprit, i-a şuşotit ceva lui Burai, şi lăncile au coborât.

Femeia-Şarpe se legăna încet, ritmic, pe colacul de susţinere al inelelor ei.

— Cu ce drept îi ceri pe aceşti oameni, Lantlu?

— Cu ce drept? A privit-o cu o răutate incredibilă. Mamă Adana! Ai îmbătrânit – ai început să uiţi, ca şi gărzile tale? îi cer pentru că au încălcat legile din Yu-Atlanchi! Pentru că sunt proscrişi care pot fi ucişi oriunde-s întâlniţi! Cu dreptul vechilor legi, Mamă, prin care, în virtutea unui anumit pact încheiat între strămoşii tăi şi ai mei, nu ai voie să intervii! Sau, dacă o faci, trebuie să-ţi salvăm onoarea şi să-i luăm oricum! Burai, dacă străinul încearcă să-şi ridice arma, străpunge-l! Dacă vreunul dintre proscrişi mişcă, izbiţi-i cu lăncile! Ţi-am răspuns, Mamă?

— Nu-i vei avea, a replicat, senină, Femeia-şarpe.

Dar trupul ei s-a încordat în curbe largi, gâtul i s-a încovoiat, împingându-i capul înapoi. Aidoma unui şarpe ce se pregăteşte să muşte.

Suarra s-a strecurat din spatele ei şi a întins braţul spre Graydon. Figura lui Lantlu s-a întunecat.

— Aşa, Suarra! Cu iubitul tău! Poporul tău te huiduie, târfă a urzilor! Te vor avea curând!

Graydon a văzut roşu în faţa ochilor. Îl ura pe Lantlu de când îl târâse în vizuina Umbrei. Înainte ca Femeia-şarpe să-l oprească, a sărit pe scări şi a izbit cu pumnul în figura

ce rânjea. I-a simţit nasul sfărâmându-se sub lovitură. Lantlu s-a împleticit.

S-a prăbuşit, dar şi-a recâştigat echilibrul cu iuţeala unei pisici. S-a repezit la Graydon cu braţele întinse, să-l prindă.

Graydon s-a strecurat pe sub mâinile ce încercau să-l înhaţe, i-a dat două lovituri în faţă, dintre care urla direct în gura ironică. A simţit din nou osul rupându-se. Lantlu s-a prăbuşit în braţele lui Burai.

— Graydon! Vino lângă mine!

Strigătul Mamei-Şarpe semăna cu un ordin ce trebuia respectat. Graydon a urcat încet treptele, cu capul întors spre nobilii ce-l priveau. N-au încercat să-l oprească. Când a ajuns la jumătatea drumului, l-a văzut pe Lantlu deschizând ochii, desprinzându-se din braţele lui Burai şi privind zăpăcit în jur. S-a oprit şi, din nou, fără să-şi dea seama, i-a strigat în propria-i limbă:

— Ţi-am mai redus din frumuseţe!

Lantlu s-a uitat la el, fără să priceapă. Şi-a dus mâna la gură şi, când a luat-o, a privit prosteşte lichidul roşu ce-o mânjise.

— A spus că femeii lui îi va fi greu să-ţi mai admire figura, a ciripit Femeia-şarpe. Iar are dreptate!

Graydon s-a uitat spre ea. Mâna micuţă ce ţinea sistrul îl strângea atât de tare, încât încheieturile i se albiseră. Limba roşie, înfurcată, i se zbătea între buze, ochii îi străluceau… Mama s-o fi supărat pe el, dar părea să se bucure în mod deosebit văzând faţa zdrobită a lui Lantlu… mai văzuse el femei, la meciuri de box, privind cu aceeaşi expresie reuşita favoritului lor… S-a înapoiat lângă Femeia-şarpe, frecându-şi degetele zdrelite…

Lantlu încerca să se smulgă din braţele celor care-l ţineau. În acea clipă, Graydon l-a admirat. Bruta avea curaj, căuta bătaia cu lumânarea…

— Lantlu! a zis Mama-Şarpe, înălţându-se mult deasupra tuturor, cu ochii ca nişte geme reci, purpurii, cu figura ca de piatră. Lantlu, priveşte-mă!

A ridicat sistrul. Globul şi-a încetat rostogolirea de argint-viu, iar din el a ţâşnit o rază de lumină argintie, care a

fulgerat fruntea lui Lantlu. Îndată, acesta a încetat să se zbată, a rămas ţeapăn şi şi-a îndreptat faţa spre ea. Raza argintie a sclipit pe figurile însoţitorilor lui, iar ei au înlemnit.

— Lantlu! Cărător de cadavre pentru Nimir! Ascultă-mă! Ai insultat Templul! Eşti singurul din Vechea Rasă care a făcut asta! Ţi-ai croit drum spre mine prin violenţă. Spre mine, Adana, din Rasa Străveche, care ţi-a hrănit strămoşii cu fructele înţelepciunii! Care v-a făcut oameni! Ţi-ai bătut joc de mine! Ai îndrăznit să ridici mâna înarmată asupra mea! Declar că vechiul pact dintre poporul tău şi al meu e rupt, rupt de tine, Lantlu! Eu, Adana, te declar proscris, ca şi pe cei care te urmează! Iar proscrişi vor fi toţi cei care ţi se vor alătura! Te declar în afara legii! Du-te la Umbra ta şoptitoare, spune-i ce ţi s-a întâmplat, roagă-l pe Stăpânul tău întunecat să te facă la loc, să-ţi redea frumuseţea! Nu poate. Nu el, a cărui putere e atât de mică, încât nu-i în stare să-şi facă un trup! Consolează-te cu faptul că, deşi fusese tentat, nu va încerca acum să se ascundă după o asemenea faţă! Spune-i că eu, care l-am învins cu mult timp în urmă, eu, Adana, care l-am închis în piatră, sunt pregătită, şi-l voi întâlni când va sosi ceasul! Şi-l voi învinge din nou! Da, îl voi distruge! Pleacă, animal ce nu-i iubeşti decât pe urzi! Pleacă!

A arătat cu sistrul spre perdeaua zdrenţuită. Iar Lantlu, cu capul înclinat pe spate, într-o imitare uluitoare a gestului ei, s-a întors şi s-a dus. După el, cu capetele legănându-se, nobilii. Soldaţii cu kilturi albastre i-au mânat din urmă, până au dispărut cu toţii.

Trupul Femeii-şarpe şi-a încetat legănatul, inelele înălţate au coborât. Şi-a rezemat bărbia ascuţită de umărul Suarrei. Ochii ei, care nu mai erau reci şi sclipitori, l-au privit ironic pe Graydon.

— O bătaie între animale! a şuierat ea. Cred că-i ceva uman în mine, de mi-a făcut plăcere să văd asemenea lovituri şi mutra lui Lantlu! Graydon, pentru prima oară după ere întregi, am scăpat de plictiseală! A tăcut o clipă, zâmbindu-i. Puteam să-l omor. Am fi scăpat de multe

necazuri. Şi poate aş fi salvat multe vieţi… Dar atunci n-ar fi avut timp să-şi plângă frumuseţea pierdută, nici să-şi mănânce ficaţii pe chestia asta! Nu, nu puteam renunţa la aşa ceva, nici măcar pentru multe vieţi! Aaaah, a căscat ea, pentru prima oară, după mii de ani, mi-e somn!

Suarra s-a sprijinit de marginea alcovului şi a sunat dintr-un clopoţel de aur. S-a deschis o uşă, iar pe ea au intrat patru indiene, cărând o litieră cu perne. Au aşezat-o lângă Femeia-şarpe, aşteptând, cu braţele încrucişate şi cu capetele plecate.

— Suarra, ai grijă ca Regor, Huon şi ceilalţi să fie găzduiţi, să fie îngrijiţi. Graydon, aşteapt-o aici, cu mine!

Bărbaţii au îngenuncheat încă o dată, apoi au urmat-o pe Suarra.

Graydon a rămas alături de Mama. Aceasta nu spunea nimic, cufundată în gânduri. În cele din urmă s-a uitat la el.

— I-am transmis lui Nimir un mesaj… Nu-s chiar atât de sigură de rezultat, pe cât am arătat. Mi-ai oferit multe lucruri noi, la care să mă gândesc. Poate că-l vei face şi pe acel Rău târâtor să mediteze şi la altceva, în afara treburilor lui diabolice.

Apoi a tăcut, până la întoarcerea Suarrei. A alunecat din culcuş, şi-a strecurat trupul în litieră, trăgându-şi încet inelele strălucitoare după ea. A rămas un moment cu bărbia sprijinită în cupa mâinilor subţiri, privindu-i…

— Sărută-l de noapte bună, fiica mea, a spus ca. Trebuie să se odihnească bine, în siguranţă…

Suarra şi-a ridicat buzele spre el.

— Vino, Graydon! l-a chemat Femeia-şarpe, zâmbind. Când acesta s-a apropiat, l-a prins de obraji şi l-a sărutat şi ea. Ce abis e între noi! Traversat de o punte formată din trei lovituri date unui om pe care-l urăsc… Da, fiica mea, şi eu sunt femeie…

Indienele au ridicat litiera şi au pornit. Suarra s-a luat după ele. Pe uşă, au intrat doi emeri cu kilturi albastre, care, după plecăciuni adânci, l-au invitat să-i urmeze. Mama i-a făcut semn cu mâna, iar Suarra i-a trimis o sărutare…

Graydon s-a luat după indieni. În timp ce a trecut pe lângă tronul roşu, a văzut o siluetă pe el. O siluetă măruntă, într-o robă ţesută din roşu şi galben.

Stăpânul Nebuniei! Nu-l văzuse intrând. De câtă vreme se afla acolo? S-a oprit. Stăpânul Nebuniei s-a uitat la el cu ochi tineri, sclipitori. A întins o mână albă, lungă, şi i-a atins fruntea. La atingerea lui, Graydon a rămas crucit, simţind că toate grijile l-au părăsit. În locul lor, a fost cuprins de o veselie fără grijă, un sentiment confortabil că, în ciuda aparenţelor, lucrurile mergeau perfect într-o lume ce părea, în întregime, rea. Le-a zâmbit, la rândul lui, ochilor strălucitori.

— Bine-ai venit, fiule! a chicotit Stăpânul Nebuniei.

Unul dintre indieni l-a atins pe braţ. Când a privit iar tronul roşu, acesta era gol…

A ieşit prin portic, în urma indienilor. Aceştia l-au îndrumat spre o cameră slab luminată, cu perdele ca pânza de păianjen, cu un culcuş larg în centru. Pe o măsuţă din fildeş se aflau pâine, fructe şi vin slab, deschis la culoare. L-au condus la un bazin din cristal, l-au îmbăiat, l-au masat şi l-au uns cu ulei. L-au învelit într-o robă de mătase şi l-au vârât în pat.

— Bine-ai venit, fiule… a mormăit Graydon, somnoros. Fiu? Ce-a vrut să zică?

Şi întrebându-se, a adormit…

20. ÎNŢELEPCIUNEA MAMEI-ŞARPE

În dimineaţa următoare, un emer a venit şi l-a chemat pe Graydon la Mama-Şarpe. Când se trezise, îi descoperise pe Regor şi pe Huon privindu-l din uşă. Regor îşi păstrase costumul negru, dar Huon înlocuise galbenul Asociaţiei cu albastrul Adanei. Pe un scaun de lângă pat îl aştepta un costum asemănător. Graydon şi-a pus bluza lungă, largă, pantalonii şi cizmele fără toc, până la jumătatea gambei, făcute din piele moale. I se potriveau atât de bine, încât s-a întrebat dacă nu venise cineva, în timp ce dormea, să-i ia măsurile.

Pe scaun se afla şi o cunună din aur, dar a lăsat-o acolo. După un moment de ezitare, şi-a vârât revolverul în buzunarul interior al brâului lat. O mantie albastră, de mătase, prinsă de umeri cu agrafe de aur, îi completa costumul. Se simţea caraghios, de parcă ar fi mers la un bal mascat (lucru pe care-l detestase întotdeauna), însă nu existau alte haine. Cămaşa de zale dispăruse, şi îmbrăcămintea lui rămăsese în ascunzătoarea cucerită.

A dejunat împreună cu cei doi. Huon, după cum arăta, suporta greu situaţia, frumuseţea i se transformase în sălbăticie, iar ochii săi exprimau o mare nefericire. Dispăruse mult din optimismul lui Regor, fie din simpatie faţă de Huon, fie din motive necunoscute. Nici unul n-a pomenit de lupta cu Lantlu, şi acest lucru l-a făcut curios. A adus vorba despre întâmplare. Huon l-a privit cu un dezgust iritat. Regor i-a făcut semn cu piciorul pe sub masă.

Atmosfera nu fusese prea plăcută, dar se lămurise în privinţa manierelor lui Huon. Cei doi s-au ridicat, şi Graydon a vrut să-i însoţească. Gigantul i-a spus, pe un ton grosolan, să rămână unde e, pentru că Mama va trimite, cu siguranţă, după el. Le încredinţase comanda soldaţilor Templului, iar el şi Huon aveau să se ocupe cu instruirea acestora. S-a întors după câteva minute, singur.

— Ai procedat bine, băiete! a răcnit el, bătându-l pe

Graydon pe umăr. Nu te sinchisi de Huon. Vezi, noi nu ne luptăm între noi, aşa cum ai făcut tu. Asta-i metoda urzilor. I-am spus lui Huon că n-ai de unde să cunoşti obiceiurile, dar… nu-i place! Fără să mai pomenim că-i distrus, din cauza Dorinei şi a Asociaţiei…

— Huon poate. Să se ducă naibii cu obiceiurile lui! a zis Graydon, jignit şi mânios. Când am de-a face cu o brută ca Lantlu, lupt cu ghearele şi cu dinţii, nu-mi pasă de ce crede cineva! Acum înţeleg de ce l-a învins Lantlu. Ăla şi-a văzut de treabă, în timp ce Huon se gândea cum să i-o spună cu ajutorul florilor!

— Multe dintre vorbele tale le-ai rostit în propria-ţi limbă, a rânjit Regor, dar am prins înţelesul. Poate ai dreptate, dar Huon rămâne Huon. Nu fii îngrijorat. Când îl vei reîntâlni, va fi el însuşi.

— Nu-mi pasă cum va fi! a început Graydon, enervat, dar Regor i-a dat o palmă prietenească pe spate şi a ieşit.

De-a dreptul indignat, Graydon s-a aşezat pe scaun şi a aşteptat să fie chemat. Pereţii erau acoperiţi de perdele transparente, de la tavan până-n podea. S-a ridicat şi s-a apropiat de ele, pipăind pânza. Într-un loc, mâna n-a întâlnit rezistenţă. A tras perdeaua şi a intrat în altă cameră, scăldată de lumina limpede a zilei, ce pătrundea printr-o fereastră de pe un balcon. S-a îndreptat într-acolo, şi în faţa lui se întindea Yu-Atlanchi.

Templul se afla mult deasupra oraşului, de la baza lui pornind o pantă lină. Între el şi lac, panta arăta ca o pajişte, fără copaci, albastră, de parcă ar fi fost acoperită cu un covor de clopoţei. Şi malul opus al lacului era mult mai aproape decât crezuse, la mai puţin de-o milă…

Putea să vadă spuma cascadei, transformată de vânt în flamuri fâlfâitoare. Peşterile cu coloşi păreau nişte ochi imenşi, pe faţa cafenie a muntelui. Figura Femeii-broască se zărea clar, piatra verde din care fusese cioplită detaşându-se din ocrul rocii. Iar alături se afla silueta albă, minunată, care păzea peştera morţilor…

Exista acolo un colos, sculptat, se pare, în cuarţ roz, înveşmântat din cap până-n picioare, cu faţa ascunsă în

mâinile ridicate. Şi statuia ciclopică a unui om-maimuţă cenuşiu, fără păr. Aceste monumente se vedeau limpede. Contururile celorlalte nu se distingeau, culorile lor amestecându-se cu cele ale culmii.

În stânga, pajiştea se transforma într-o câmpie netedă, cu copaci rari, ce se întindea pe multe mile, până când ajungea la primul val de pădure, împărţită în careuri de fermele mărunte ale indienilor. În dreapta, străvechiul oraş care, văzut de-aproape, arăta mai mult a parc, decât a localitate.

Acolo unde oraşul se oprea, la marginea pajiştii înflorite şi la jumătatea drumului spre lac, se afla o construcţie bizară, în formă de scoică uriaşă, a cărei bază fusese îngropată, ca să stea în picioare. Laturile graţios curbate se apropiau în două arcuri largi, care se depărtau apoi, pentru a forma o intrare. Avea faţa îndreptată spre Templu, iar din locul în care stătea, Graydon putea să-i vadă interiorul.

Clădirea ca o scoică fusese făcută dintr-un soi de piatră opalină. În aceasta sclipeau pete colorate de foc, ca o coadă de păun, imitând structura opalului mexican. În alte locuri, se zăreau puncte înstelate albastre, ca acelea ce strălucesc în opalul negru. Razele reflectate de rocă păreau să se întâlnească în centrul construcţiei, strecurându-se în ea ca printr-o perdea neguroasă. Suprafaţa arăta canelată, ca a scoicilor. Şanţurile fuseseră săpate orizontal, la două treimi de vârf, iar în ele, cioplite şir după şir, scaune din piatră, ca un amfiteatru… Edificiul avea înălţimea de trei sute de picioare, iar lăţimea de trei ori pe-atât. Se întreba la ce-o fi folosind…

A privit din nou oraşul. Dacă Lantlu se pregătea de atac, nu se vedea nici un semn. De-a lungul străzilor largi de la malul lacului, se observau mişcări liniştite: indieni umblând după treburi, scânteierea unei litiere împodobite cu bijuterii, purtată de emeri… o flotă mică, din bărci cu pânze în culori vesele, semănând cu nişte feluci, aluneca pe apă… Nici urmă de oameni înarmaţi, nici un fel de agitaţie… A zărit lame încărcate, legănându-se de-a lungul drumului, şi animale mai mici, ca nişte căprioare, păscând. Copacii

înfloriţi şi tufişurile ascundeau cărările ce se strecurau printre palate, j Apoi a fost chemat de Femeia-şarpe.

Graydon l-a urmat pe trimis. S-au oprit în faţa unui intrând acoperit de perdele. Indianul a atins un clopoţel din aur, fixat în perete, şi draperiile s-au dat la o parte.

Se afla în pragul unei camere prin ale cărei ferestre ovale curgea lumina soarelui. Pe pereţi, erau tapiserii cu scene din viaţa oamenilor-şarpe. Pe un divan jos, cu inelele încolăcite pe un culcuş din perne, şedea Mama-Şarpe. În spatele ei, Suarra, care-i pieptăna părul. Soarele îl făcea să pară un halo de argint. Lângă ea, stătea ghemuit, în mantia lui galben cu roşu. Stăpânul Nebuniei. Când a intrat Graydon, ochii Suarrei au lucit şi s-au îndreptat, plini de tandreţe, spre el. A salutat-o pe Adana, apoi s-a plecat adânc în faţa Stăpânului, în roba pestriţă.

— Îţi stă bine cu albastrul meu, Graydon! a şuierat Femeia-şarpe. Îţi lipseşte frumuseţea Vechii Rase, bineînţeles… însă Suarrei nu-i pasă, a adăugat, cu ironie, privind-o pe fată.

— Eu cred că-i foarte frumos, a zis Suarra, fără pic de ruşine.

— Şi eu îl găsesc interesant, a ciripit Adana. După atâtea veacuri, bărbaţii din Yu-Atlanchi au devenit cam monotoni. Vino şi stai lângă mine, copile! A arătat o ladă lungă, joasă, de alături. Ia-ţi o pernă, două, să te simţi comod. Povesteşte-mi despre lumea ta. Nu te obosi cu războaie şi zei. Sunt la fel, de sute de mii de ani. Spune-mi cum trăiţi, cum arată oraşele voastre, cum munciţi, ce învăţaţi…

Graydon şi-a dat seama că subiectul era foarte vast, dar s-a descurcat cum a putut. A terminat după vreo oră, amestecând zgârie-nori cu filme, căi ferate cu vapoare, spitale, radio, electricitate şi aeroplane, ziare şi televiziune, astronomie, artă şi telefoane, microbi, explozibili, ceva din teoria atomică, bâiguise ceva şi despre relativitate… S-a încurcat şi şi-a şters fruntea umedă. Nu reuşise să găsească întotdeauna cuvintele potrivite în aymara, pentru a descrie anumite lucruri, şi fusese obligat să folosească termeni în engleză.

Dar Adana părea că-l înţelesese bine. L-a întrerupt rar şi cu întrebări foarte precise. Suarra nu-l putuse urmări, în schimb, era convins că Stăpânul Nebuniei ţinuse pasul cu el. Femeia-şarpe i s-a părut un pic şocată de avioane şi televiziune, dar foarte interesată de zgârie-nori, telefoane, explozibili şi lumină electrică.

— O imagine foarte clară, a zis ea. Şi un progres uluitor pentru… o sută de ani, cred că atât ai spus, Graydon. În curând veţi renunţa la anumite copilării, veţi învăţa să produceţi lumină din piatră, ca noi, şi s-o eliberaţi în aer… Mă interesează mult maşinile voastre zburătoare. Dacă Nimir va învinge, vor pluti peste Yu-Atlanchi şi vor fi bine venite! Dacă nu reuşeşte, va trebui să găsească mijloace pentru a descuraja asemenea vizite… Nu-s atât de îndrăgostită de civilizaţia voastră, ca să doresc să se extindă şi aici! Cred că vă dezvoltaţi prea repede în exterior şi prea lent în interior… Gândul, fiule, e la fel de puternic ca oricare dintre forţele pe care le-ai pomenit, şi mai bine controlat, pentru că se naşte în tine… Se pare că nu l-aţi privit niciodată cu obiectivitate… într-o zi, o să vă pomeniţi atât de îngropaţi în maşinile voastre, încât n-o să mai găsiţi o cale de ieşire… Sau veţi fi înlăturaţi de ele, pentru că veţi ajunge neajutoraţi… Credeţi că aveţi în voi ceva nemuritor care, atunci când vine timpul, zboară într-o altă lume, perfectă?

— Mulţi cred, a răspuns el. Eu nu. Însă convingerea mi-a fost zdruncinată, o dată de ceva văzut în Peştera Chipului, altă dată de un anumit vis, pe care l-am avut în timp ce dormeam lângă un izvor, iar apoi am descoperit că nu fusese vis… de o Umbră şoptitoare… Dacă nu există altceva în afară de trup, atunci ce-au fost astea?

— Crezi că în Peşteră ai văzut partea mea nemuritoare? Chiar crezi? S-a aplecat spre el, zâmbind. E o copilărie, Graydon! Sunt convinsă că esenţa mea eterică, dacă am aşa ceva, nu-i doar o copie ceţoasă! Un lucru atât de extraordinar ar trebui să arate minunat! Altfel, cu siguranţă altfel! Sunt femeie, Graydon, mi-ar plăcea să am diferite înfăţişări…

Abia după ce-a părăsit-o, şi-a dat seama că Femeia-şarpe îl privise intens când îi spusese aceste cuvinte. Dacă bănuise că avea în minte vreo îndoială, fusese satisfăcută de ceea ce găsise sau nu găsise. A râs, apoi a devenit iarăşi gravă.

— Nici din trupul tău n-a ieşit nimic, la chemarea mea. Gândurile mele te-au ajuns lângă pârâu. Au redus spaţiul dintre noi, la fel cum puterea ce-o stăpâniţi trece orice obstacol şi transportă imagini la distanţă. Te-am văzut, dar am vrut să mă vezi şi tu. Tot aşa l-am văzut şi pe Lantlu mărşăluind spre Templu. Cândva, noi, cei din Vechea Rasă, puteam trimite gânduri care vedeau în jurul întregii lumi, aşa cum sunteţi pe cale să faceţi voi cu maşinăriile voastre. Însă mi-am folosit puterea atât de puţin, cu mult, mult timp în urmă, încât acum abia reuşesc să văd la frontierele lui Yu-Atlanchi… Cât despre Nimir… Adana a ezitat. Ei bine, el a fost maestrul unor arte bizare… Un pionier, într-un fel… Nu ştiu ce-i Umbra. Nu cred că-i ceva nemuritor. Nu cred că-i… Cum i-ai spus, Graydon?… sufletul lui. Şi totuşi… există un început în toate… poate Nimir încearcă să fabrice suflete… Cine ştie? Atunci de ce-i atât de slab? în comparaţie cu ce-a fost Nimir, Umbra nu-i nimic… Nu! E un produs al gândurilor, o emanaţie a ceea ce-a fost cândva Nimir, cel pe care l-am închis în Chip… o inteligenţă fără trup, capabilă să manevreze particulele din trupul lui Cadok. Asta accept. Dar un suflet nemuritor? Nu! S-a cufundat în tăcere, apoi a reluat: Gândurile care văd, pe acestea le cunosc… Să-ţi arăt, Graydon. Îmi voi trimite vederea în locul în care ai zărit corabia, iar a ta o va însoţi.

Şi-a apăsat palma pe fruntea lui şi a ţinut-o acolo. Graydon a avut senzaţia că se roteşte deasupra lacului, spre munţi, cu acelaşi simţământ de ameţeală ca şi atunci când, crezuse că stă, fără trup, în Templu. Părea că nu se opreşte în faţa corăbiei din peştera întunecată. A privit forma ei bizară, enigmatică. După aceea, instantaneu, a fost înapoi, în camera Adanei.

— Vezi? a spus aceasta. N-a ieşit nimic din tine! Doar vederea ţi s-a prelungit…

A luat o oglindă de argint şi s-a privit în ea, încântată.

— Ei bine, fiica mea. Acum coafează-mă!

S-a aşezat din nou în faţa oglinzii.

— Graydon, ai trezit în mine gânduri vechi. M-am întrebat uneori: „Ce sunt eu, Adana?“ şi niciodată n-am găsit răspunsul. Nici unul dintre strămoşii mei nu s-a întors, să mi-l spună. Nici cei din Vechea Rasă. N-ar fi ciudat ca, dacă ar exista altă viaţă după asta, dragostea sau tristeţea, puterea sau compasiunea să nu fi stabilit vreo punte între ele? Gândeşte-te la milioanele care au murit din momentul în care omul a ajuns om. Cercetători ai orizonturilor de dincolo de zări, care au înfruntat pericole necunoscute pentru a aduce ştiri despre ţărmuri îndepărtate… Aventurieri cu imaginaţie bogată… înţelepţi care au căutat adevărul nu din egoism, ci pentru a-l răspândi printre semeni. Bărbaţi şi femei care s-au iubit atât de mult, încât ar fi trecut de orice obstacole şi s-ar fi întors, zicând: „Priviţi-mă! Nu fiţi trişti!“ Preoţi pătrunşi de focul credinţei, care abia ar fi aşteptat să spună: „Vedeţi, a fost adevărat ce-am propovăduit! Să nu vă îndoiţi!“ Oamenii milostivi, care au uşurat suferinţa, n-au apărut strigând: „Nu există moarte!“ Nici un cuvânt de la ei… De ce-au tăcut?

Dar asta nu înseamnă nimic. Dacă ar fi însemnat, am fi scăpat de unele gânduri tulburătoare. Graydon, ne mişcăm, cu soarele nostru, printr-o mulţime de stele, multe înconjurate de planete. Dincolo de acest univers sunt o mulţime de alţi sori, ce se învârtesc, ca şi al nostru, prin Cosmos. Pământul nu poate fi singurul loc din univers în care există viaţă. Dar, în erele care s-au scurs, nici o navă de pe altă lume n-a ancorat pe-a noastră, nici un argonaut nu a navigat printre stele, aducând dovada existenţei vieţii şi în altă parte. Avem, oare, mai multe dovezi că există viaţă în acele universuri vizibile decât cele privind existenţa vieţii într-o lume misterioasă, invizibilă, a cărei singură intrare e moartea? înţelepţii neagă acest lucru, pentru că nu s-a întors nimeni de-acolo, dar nu-l neagă şi pe celălalt, deşi n-a venit nimeni din stele. Vor spune că nu ştiu, de parcă despre prima problemă ar şti ceva!

Totuşi, dacă ar exista ceea ce numiţi suflet, de unde vine şi cine l-a implantat în trupurile voastre? Făpturile ca nişte maimuţe, din care vă trageţi, îl aveau? Primii voştri strămoşi, care s-au târât în patru labe afară din apă, îl aveau? Când a apărut, prima dată, sufletul? îl are numai omul? Se află în oul femeii? Sau în sămânţa bărbatului? Ori, incomplet, în amândouă? Dacă nu, când intră în trupul din pântecele mamei? E chemat de primul ţipăt al noului născut? De unde?

— Timpul curge ca un fluviu puternic, liniştit, fără grabă, a spus Stăpânul Nebuniei. Pe cursul lui, se află un loc în care se ridică bule. Aceea-i viaţa. Unele bule plutesc mai mult decât altele. Unele-s mai mari, altele mai mici. Bulele plutesc şi se sparg, plutesc şi se sparg. Când plesnesc, oare eliberează o esenţă nemuritoare? Cine ştie…

Femeia-şarpe s-a privit în oglindă.

— Eu nu ştiu, a răspuns ea, cinstit. Suarra, copilă, m-ai coafat splendid! Să terminăm cu supoziţiile! Sunt o persoană pragmatică. Grija noastră principală, Tyddo, este să-i împiedicăm pe Nimir şi pe Lantlu să spargă bulele de viaţă. Mă tem de un lucru, de faptul că Nimir se va gândi la obiectele pline de putere care se găsesc în peştera cu corabia. Că va descoperi o cale să le ia. Deci, Graydon şi Suarra, vă veţi duce acolo în noaptea asta, cu cincizeci de emeri, care să transporte aici ceea ce doresc eu. Apoi, trebuie să faceţi altceva. Şi pentru asta, vă veţi întoarce repede acolo. Graydon, scoală-te de pe ladă!

Graydon s-a ridicat, iar Mama a deschis lada şi a scos o bară groasă, lungă de un yard, din cristal, ce părea scobită pe dinăuntru şi în care pulsa un fir subţire de foc violet.

— Îţi voi da acest obiect la plecare, Graydon. Să ai grijă de el, pentru că vieţile noastre depind de această bară. După ce emerii vor încărca lucrurile cerute de mine şi vor ajunge în tunel, vei face ceea ce-ţi voi arăta imediat. Suarra, în corabie e o lădiţă, îţi voi indica unde anume. Mi-o vei aduce. Iar înainte de a pune bara la locul ei, luaţi ce vă place din comorile străvechi. Dar să nu zăboviţi! a zis ea, încruntându-se la flacăra ce pulsa. Îmi pare rău, cu

adevărat. Se vor produce pierderi mari, pentru a evita pierderile şi mai mari! Suarra, copilă, urmează-mi privirea!

Fata s-a apropiat şi a aşteptat cu o linişte ce dovedea că nu făcea o asemenea călătorie pentru prima oară. Femeia-şarpe şi-a apăsat palma pe fruntea ei, cum făcuse şi cu Graydon, ţinând-o acolo mai multe minute. Apoi a ridicat-o. Suarra i-a zâmbit şi a înclinat din cap.

— Ai văzut, ştii precis ce vreau! Să ţii minte!

Nu erau întrebări, ci ordine.

— Am văzut, ştiu şi voi ţine minte, a răspuns Suarra.

— Graydon, vino şi tu. Să fiu sigură că nu va exista nici o neînţelegere, că veţi lucra împreună, repede.

I-a atins fruntea. Cu viteza gândului, a ajuns în peşteră. Unul câte unul, lucrurile pe care le dorea apăreau din întuneric, iar el ştia cu precizie unde se afla fiecare, cum să ajungă la ele. Fără să uite. Acum se afla pe corabie, într-o cabină luxoasă. A văzut lădiţa pe care trebuia s-o ia Suarra. Apoi s-a trezit lângă un dispozitiv ciudat, construit din cristal şi metal argintiu, în formă de castron imens, cu pereţi groşi, având marginea împrejmuită cu globuri aidoma celor ale sistrului, dar de zece ori mai mari şi pasive, în care argintul-viu nu se agita. În cristalul care alcătuia trunchiul vasului se afla un bazin cu flăcări violet, tot pasive, fără să pulseze ca flăcăruia din bară. Privind cu atenţie, a văzut că partea superioară a vasului era acoperită de o substanţă transparentă, limpede ca aerul, care închidea bazinul. Chiar în mijloc, cufundându-se în flăcări, se găsea o ţeavă de metal. În faţa ochilor i-a apărut imaginea ceţoasă a barei. S-a văzut introducând-o în ţeavă şi a auzit vocea Femeii-şarpe şoptind: „Asta trebuie să faci!“

A avut impresia că, deşi atingerea fusese spectrală, globurile au început să lucească, flacăra violetă să pulseze. Bara a dispărut…

A început călătoria ameţitoare înapoi spre Templu. S-a oprit în mijlocul zborului, simţind oroarea pe care o cunoscuse pe banca de lângă tronul din marmură neagră!

L-a izbit o lumină roşie şi atomi negri-ruginii s-au rotit în

jurul lui. Se afla în peştera Umbrei, iar pe tron, cu figura fără trăsături îndreptată spre el, Umbra!

Imaginea îngrozitoare s-a împrăştiat. A simţit strânsoarea slăbind, a auzit un râs şoptit…

S-a trezit înapoi, în camera Mamei-Şarpe, tremurând, răsuflând ca un om epuizat. Suarra stătea lângă el, ţinându-l de mână şi privindu-l cu ochi speriaţi. Femeia-şarpe se ridicase, iar pe figură i se citea uluirea. Stăpânul Nebuniei stătea în picioare, cu bastonul roşu îndreptat spre el.

— Doamne! a gemut Graydon, sprijinindu-se de Suarra. Umbra! M-a prins!

Apoi, deodată, şi-a dat seama ce se întâmplase: în secunda în care Umbra îl ţinuse, îi citise mintea ca pe o carte deschisă. Ştia exact ce căuta în Peştera înţelepciunii Pierdute, ştia precis ce dorea Mama, ce plănuia să facă… Şi se pregătea s-o contracareze! I-a împărtăşit gândul Femeii-şarpe.

Ea l-a ascultat, cu ochii sclipind, cu capul legănându-se, ca un şarpe. Sâsâia!

— Dacă Nimir i-a citit mintea, aşa cum crede Graydon, atunci a aflat că trebuie să se ducă acolo la noapte, a spus, liniştit, Stăpânul Nebuniei. Va merge acum, Adana!

— Ai dreptate, Tyddo. Nimir nu poate intra acolo – cel puţin aşa cum este. Nu ştiu ce vrea să facă, dar are un plan. Râdea. Oricare ar fi acesta, îi trebuie timp să treacă la acţiune. Are nevoie de ajutorul altora. Şansele noastre de a i-o lua înainte sunt mari. Suarra, Graydon, plecaţi imediat! Du-te cu ei, Tyddo!

Stăpânul Nebuniei a confirmat din cap, cu ochii scânteind.

— Mi-ar plăcea să-mi încerc puterile cu Nimir încă o dată, Adana, a zis el.

— Kon vă va însoţi. Suarra, anunţă-l pe Regor să aleagă soldaţii!

În timp ce Suarra îl căuta pe Regor, Mama-Şarpe i-a înmânat bara de cristal Stăpânului Nebuniei.

— Nimir e mai puternic decât am crezut. Acea Umbră şoptitoare te-a marcat, Graydon. Eşti prea sensibil la ea,

pentru a risca să transporţi cheia. O va face Tyddo. Scoate brăţara mea de sub mânecă, poart-o la vedere, iar dacă simţi Umbra apropiindu-se, priveşte iute la pietrele purpurii şi gândeşte-te la mine. Dă-mi-o!

A luat brăţara, a suflat asupra gemelor, a apăsat-o pe frunte şi i-a înapoiat-o.

Au plecat după o jumătate de oră. Regor insistase să meargă cu ei, se rugase, se certase, aproape că plânsese, dar Femeia-şarpe l-a oprit. Stăpânul Nebuniei se postase în frunte, cărând bara şi bastonul lui roşu, apoi Suarra şi Kon, încadrându-l pe Graydon, iar după ei, cincizeci de emeri din garda Templului – aceasta era echipa care a pornit spre Peştera înţelepciunii Pierdute.

21. PEŞTERA ÎNŢELEPCIUNII PIERDUTE

Au plecat prin alt tunel decât cel prin care veniseră în Templu, mai înalt, mai larg. Stăpânul Nebuniei nu mai ţopăia. Mergea preocupat, de parcă s-ar fi grăbit la o întâlnire. Au intrat în Peştera înţelepciunii Pierdute pe o uşă care s-a deschis la atingerea bastonului roşu al lui Tyddo. Noul coridor trecuse pe sub spaţiu liber pe care-l parcurseseră rândul trecut, iar comorile ascunse ale oamenilor-şarpe şi ale celor mai vechi Yu-Atlanchieni au apărut brusc în faţa lor.

Nici urmă de Stăpânul întunecat sau de adepţii săi, oameni sau şopârle. Peştera părea neatinsă. Cristalele scânteiau şters, metalele luceau, iar bijuteriile străluceau în treacăt. Aparatele uluitoare, construite pentru folosinţe inimaginabile, păreau umbre în lumina slabă.

La început, au luat două dintre discurile de cristal. Privindu-le îndeaproape, Graydon a descoperit detalii care nu puteau fi distinse în picturile ce reprezentau mlaştina primitivă. Aveau diametrul de douăzeci de picioare şi o formă de lentilă, groasă de un yard la centru. Goale pe dinăuntru. În mijloc se afla un disc lat de un picior, lăptos, ca razele de lună îngheţate. Pe margine avea nenumărate filamente, subţiri ca părul Femeii-şarpe şi la fel de argintii. Se intersectau cu alte fire, formând o pânză de păianjen imensă, fină. Pe muchia discului mare, erau plasate, regulat, douăsprezece lentile mici, dintr-un material ca lumina lunii. Discurile se sprijineau pe suporturi din metal, cu tălpici ca de sanie. Marginile de jos ale discurilor pătrundeau în şanţuri adânci „iar ceea ce le ţinea în poziţie verticală se afla ascuns în suporturi.

Indienii au luat funii lungi şi le-au legat de tălpici, sub îndrumarea Stăpânului Nebuniei, care i-a însoţit până în tunel, Când s-au aflat în siguranţă, a oftat uşurat, a clănţănit spre Kon, iar Omul-păianjen i-a urmat pe emeri.

— Mai bine să fim precauţi, a spus Stăpânul Nebuniei.

Sunt armele noastre cele mai puternice. L-am rugat pe Kon să le ducă direct la Adana. Acum luaţi celelalte lucruri pe care le-a cerut. Mă duc să stau de pază.

A dispărut în întunericul peşterii.

S-au apucat imediat de treabă, împărţind indienii rămaşi între ei. Cele mai multe obiecte erau lăzi, unele atât de mici, încât le căra un singur om, altele mari, şi patru oameni abia le urneau. Au luat şapte globuri argintii, cu simboluri, iar Graydon a rămas uimit descoperind că acestea luceau şi se rostogoleau pe podea dacă le împingeai uşor cu mâna. Mai aveau de luat doar cufărul din corabie.

Nava era aşezată pe un suport de metal. Într-o parte avea o rampă, şi Graydon a urcat, urmat de Suarra. Se întreba cum reuşiseră oamenii din vechime să aducă arca peste munţi… Şi-a amintit că Suarra îi povestise că munţii încă nu. Se ridicaseră atunci, că oceanul fusese aproape.

Oricum, transportul acestei nave – lungă de peste trei sute de picioare – în peşteră necesitase maşini cu o putere uluitoare. Şi cum fusese păstrată, în timpul care precedase ridicarea barierei? Era construită dintr-un lemn greu, aproape metalic. Ca o goeletă, cu catarge groase, joase şi, ciudat, fără vergi. A zărit la cârmă o sclipire albastră. Un disc mare, de-un azuriu-intens, nestrăveziu, cum erau celelalte. S-a întrebat dacă acesta furniza energie pentru propulsarea corăbiei. Atunci, de ce avea catarge? Cu excepţia discului şi a parapetelor scunde, puntea era goală. Şi-a amintit că navele de pe peretele Peşterii Pictate aveau catarge înalte, că nu văzuse printre ele nici o ambarcaţie ca asta. Poate să fi fost printre picturile de pe pereţii dărâmaţi… S-a uitat în cavernă. Stăpânul Nebuniei, o pată de roşu şi galben, stătea lângă construcţia ciudată, în al cărei vas se afla bazinul cu flăcări violet. Rămăsese nemişcat, ascultând, cu bara de cristal potrivită deasupra deschizăturii ţevii.

— Graydon! l-a strigat Suarra. Grăbeşte-te!

O rampă abruptă cobora în adâncul întunecat, dar Suarra a păşit sigură, urmată de Graydon. Din conul pe

care-l ţinea fata în mână a ţâşnit un nor luminos. Sub picioarele lor se întindea un covor de mătase, gros şi moale, ca o pajişte de iunie. În faţă, un şir de uşi ovale, închise. Suarra le-a numărat, s-a îndreptat spre una dintre ele şi a deschis-o. Lumina scânteietoare s-a scurs după ea.

Era o cabină mare, cu tapiserii pe pereţi. După cum arăta, aparţinuse unei femei. Ce prinţesă din străvechiul Yu-Atlanchi, fugind, cu milenii în urmă, de năvala gheţurilor, se privise în oglinda de argint? A zărit un culcuş din perne de mătase şi a înţeles. Suarra venise lângă el, purtând un cufăr mic. Graydon a văzut alt cufăr şi l-a deschis. Înăuntru, un şirag lung de geme albastre ca safirele întunecate, bijuterii necunoscute, sclipeau în propria lor lumină întemniţată. L-a scos şi l-a prins în părul de miez de noapte al Suarrei. Strălucea ca un şir de stele înlănţuite… O carte! O carte cu pagini din metal, subţiri şi pliabile ca papirusul, ca o culegere de rugăciuni, bogată în ilustraţii şi simboluri necunoscute, litere ale oamenilor-şarpe. A vârât-o în sân, apoi şi-a strâns centura, să nu cadă.

Gemele purpurii ale brăţării i-au atras privirea. Sclipeau, îl avertizau! Suarra, care se uita în oglindă, le-a văzut şi ea.

— Repede, pe punte, Graydon!

Au alergat pe rampă. Exact la timp, ca să-l vadă pe Stăpânul Nebuniei vârând bastonul de cristal în bazinul de flăcări violet.

Deodată, un stâlp din foc de ametist a ţâşnit spre tavanul peşterii. Neted, rotund, ca ieşit de sub dalta unui sculptor, ridicându-se, de parcă era susţinut de primul suflu al unei furtuni. A luminat peştera cu o strălucire mai puternică decât a soarelui. A distrus toată perspectiva, aşa încât fiecare obiect părea să fie împins în faţă, mărindu-şi dimensiunile, ca văzut prin lentile, eliberat de efectul diminuator al distanţei.

Stăpânul Nebuniei, deşi aflat departe de ei, după cum ştiau, părea, în lumina aceea bizară, extrem de aproape. Globurile cu mercur din jurul marginii vasului mare, lângă care stătea, au început să vibreze, aidoma celor din sistrul Femeii-şarpe. Tyddo le-a aruncat o privire, a ridicat

bastonul şi a arătat spre tunel. Dar ei nu se puteau mişca, privind fascinaţi columna luminoasă.

O pulsaţie a zguduit stâlpul. Un inel de incandescenţă violetă a zvâcnit din el, ca primul cerc dintr-o apă liniştită în care-i aruncată o piatră. A trecut prin Stăpânul Nebuniei, întunecându-l într-o ceaţă de culoarea lavandei, apoi s-a întins pe o distanţă de mai multe picioare şi a dispărut. Tot ce atinsese, cu excepţia siluetei subţiri, fusese anihilat! Chiar şi pelerina Stăpânului Nebuniei! Rămăsese acolo, un bătrân veştejit, gol…

În jurul stâlpului, într-un cerc cu raza de douăzeci de picioare, nu se mai afla nimic!

Stâlpul care zumzăia a pulsat din nou. Un cerc mai larg se întindea lent din el. În faţa lui ţopăia Stăpânul Nebuniei, agitându-şi bastonul, gesticulând, strigându-le să plece. S-au repezit pe rampă…

Peste bâzâitul stâlpului s-a ridicat un şuierat sinistru. Din adâncurile peşterii năvăleau oameni-şopârlă cu sutele, repezindu-se spre silueta care aştepta liniştită. Din nou, inelul de violet scânteietor l-a atins pe Stăpânul Nebuniei, a trecut prin el, ca şi celălalt, şi s-a întins. A atins primul şir al urzilor care se năpusteau, i-a şters de pe faţa pământului şi a dispărut. Podeaua peşterii rămăsese goală pe un cerc cu raza de douăzeci de picioare.

În cerc a pătruns o mulţime de oameni-şopârlă, împinsă de cei din spate. Stăpânul Nebuniei s-a retras în a treia unduire de flăcări din stâlp. Aceasta s-a lărgit fără zgomot, şi aidoma celorlalte, n-a lăsat nimic în urmă!

— Suarra! Fugi pe rampă! Intră în tunel! a gâfâit Graydon. Cercurile se apropie. Ne vor ajunge. Tyddo ştie ce face. Dacă haita ne vede…

S-a oprit, înlemnit. Peste şuieratul hoardei, peste zumzetul puternic al stâlpului, se înălţase un răcnet, ca nechezatul unui cal nărăvaş. Oamenii-şopârlă au privit înapoi. Printre ei, oprindu-se la marginea golului lăsat de ultimul cerc în flăcări, venise Nimir!

Oricât de îngrozitor arătase ca Umbră sau atunci când se strecurase în Cadok, acelea fuseseră imagini plăcute faţă

de aspectul pe care-l avea acum.

Pentru că Stăpânul întunecat căpătase trup! Era al unui Yu-Atlanchian, probabil vreun duşman al lui Lantlu, folosit în grabă pentru nevoile Stăpânului întunecat. Corpul era umflat, iar contururile i se vălureau, de parcă Umbra se străduia din greu să rămână în el şi menţinea învelişul de carne prin forţa puternică a voinţei. Când a răsucit capul, s-a văzut faţa Stăpânului Răului, cu ochii albaştri strălucind. Lui Graydon i s-a oprit inima privind acel trup deformat, noros, cu figură de cadavru, acoperită de trăsăturile răului viu…

Alt inel de flăcări s-a întins. Se părea că imunitatea Stăpânului Nebuniei la năvala focului nu era împărtăşită şi de alţii, pentru că Nimir a şovăit, împleticindu-se pe picioarele-i moarte.

În timp ce se retrăgea, Tyddo i-a aruncat, râzând şi îndreptând bastonul spre el:

— Ruşine, Nimir, să vii să mă saluţi după atâţia ani, în haine aşa de puţin potrivite! Strânge-ţi pelerina mai bine, Măreţule, sau stai gol în mijlocul flăcărilor, ca mine! Iertare, Stăpâne al Lumii, am uitat că nu poţi!

Prin valul de oroare ce-l cuprinsese, lui Graydon i s-a părut că Stăpânul Nebuniei îl întărâta pe Nimir intenţionat, trăgând de timp cu un anumit scop. Dar Stăpânul întunecat a muşcat din momeală şi s-a repezit la el. A reuşit însă să descopere capcana la timp, izbutind cu greu să fugă din faţa următorului inel nimicitor, care anihila tot ce se afla în raza lui.

S-a împleticit înapoi, în mijlocul hoardei ce se oprise. Coborând pe rampă în urma Suarrei, Graydon i-a văzut pe oamenii-şopârlă retrăgându-se din faţa cercului de vid, fugind de el, în timp ce Umbra, purtându-şi trupul umflat, îi zorea.

Zumzetul coloanei de flăcări se intensifica, pulsaţia ei devenea tot mai puternică, iar cercul de flăcări mai rapid, mai larg.

A luat-o la fugă, cu Suarra de mână, uitându-se peste umăr, incapabil să-şi desprindă ochii de la scena incredibilă.

Un cerc a învăluit corabia, iar nava a dispărut. Altul a prins un şir de oameni-şopârlă încărcaţi cu lăzi şi i-a anihilat! A auzit urletul lui Nimir…

Suarra l-a tras, iar Stăpânul Nebuniei l-a împins în tunel. Uşa s-a închis. A mers cu ei, orb, surd, fără puterea de a-şi scoate din minte ceea ce văzuse.

Au găsit-o pe Mama-Şarpe într-o cameră atât de plină de comorile salvate, încât abia mai rămăsese loc să te mişti. Desfăcuse cuierele şi scotocise prin ele… Avea părul acoperit de bijuterii scânteietoare, în jurul mijlocului o cingătoare lată din geme, iar altele atârnau între sânii ei mici… Se admira în oglindă.

— Sunt frumoasă, în felul meu! a spus ea, încântată. Cel puţin am această satisfacţie: nu există alta mai frumoasă în *felul* meu! Suarra, copilă, sunt bucuroasă că ai găsit bijuteriile astea! Voiam să ţi le dăruiesc… Tyddo, s-a prefăcut ea mirată, unde-ţi sunt hainele? Să umbli aşa, la vârsta ta!

— Pe strămoşii tăi, Adana! Am uitat… a zis, ruşinat, Stăpânul Nebuniei, apucând o bucată de mătase şi înfăşurându-se în ea.

— S-a făcut? a întrebat Femeia-şarpe, cu figura tristă.

— S-a făcut, Adana, a răspuns Tyddo. Tocmai la timp!

A ascultat, la fel de tristă, povestea celor întâmplate în peşteră.

— O pierdere atât de mare! a şoptit ea. Ce nu va fi înlocuită niciodată, chiar dacă lumea ar dura veşnic… Poporul meu… o, poporul meu! Şi corabia… Oricum, i-am luat-o înainte lui Nimir! E mai puternic decât credeam… tare mult aş vrea să ştiu ce-a apucat să salveze! Sper că a găsit ceva care să-i ofere un costum permanent. Mă întreb al cui trup îl purta… Duceţi-vă, acum, copii! Tyddo şi cu mine avem treabă!

Le-a făcut semn să plece. Dar, când Graydon s-a răsucit să iasă, a zărit din nou tristeţea apărându-i pe faţă şi ochii înlăcrimaţi…

22. SĂRBĂTOAREA FĂURITORILOR-DE-VISE

În următoarele două zile, Graydon n-a văzut-o deloc pe Mama-Şarpe şi abia dacă i-a întâlnit pe Regor şi Huon. Şi-a petrecut timpul împreună cu Suarra, fiind foarte încântat că l-au lăsat în pace. S-a plimbat cu ea prin palatul imens, privind făpturi ciudate şi, uneori, şocante. Experimente ale oamenilor-şarpe şi ale vechilor Yu-Atlanchieni în crearea unor noi forme de viaţă, din care rezultaseră oamenii-păianjen şi oamenii-şopârlă; forme groteşti şi înspăimântătoare; monstruozităţi androgine; minuni hibride, unele de-o frumuseţe bizară. Descoperise o bibliotecă vastă, plină cu cărţi metalice, ilustrate. Doar Adana şi Stăpânul Nebuniei înţelegeau literele lor.

Se uitase în Sala Ţesătorilor, împreună cu Suarra, şi zăbovise îndelung acolo, fascinat de făpturile stacojii care clănţăneau lângă războaiele lor enorme, urzind modele pe care erele le transformaseră în instinct, ca la păianjenii ce îşi ţes pânza. Dintre Ţesători rămăseseră doar vreo sută, iar în sala imensă, majoritatea războaielor stătea nefolosită.

Suarra îi povestise că sub Templu se aflau alte camere şi cripte, care nu ştia ce conţin. Acolo se găsea locul misterios, ale cărui Porţi, una a Vieţii, alta a Morţii, erau deschise pentru cei care doreau copii şi acceptau să plătească preţul: renunţarea la nemurire.

Nici Nimir, nici Lantlu nu acţionaseră încă. Lui Graydon, oraşul i se părea liniştit, netulburat. Dar Regor afirma că spionii săi îi povestiseră despre nelinişti şi tulburări. Istoria umilirii lui Lantlu circulase în şoaptă şi zdruncinase încrederea unora dintre cei care-l urmau.

Emisarii lui Regor făcuseră propagandă printre indieni. Puteau conta pe aproape jumătate dintre ei. Graydon se interesase cât de mulţi oameni însemna asta, şi i se răspunsese că aceia cu pregătire militară ajungeau la vreo patru mii. Dintre cei rămaşi, majoritatea intenţiona să se ascundă prin păduri şi să aştepte rezultatul conflictului. De

fapt, oamenii începuseră deja să fugă. Graydon nu credea că soldaţii lui Lantlu vor fi prea grozavi. Pe de o parte, pentru că acesta îi stăpânea prin teroare, iar pe de altă parte, pentru că îi urau pe oamenii-şopârlă şi detestau să lupte alături de ei. Graydon se temea mai mult de haita de dinozauri şi de şarja monştrilor călăriţi, decât de urzi. Ştia că în faţa saurienilor, cei patru mii de emeri ar fi reprezentat o apărare slabă, ca o baricadă de paie în faţa focului. Regor nu părea să împărtăşească aceeaşi opinie, făcând aluzie la alte posibilităţi de luptă.

Deţinea şi alte informaţii: vreo douăzeci de membri ai Asociaţiei şi cam o sută dintre indienii lor supravieţuiseră raidului, fiind cu toţii soldaţi de valoare.

În acea noapte, era Sărbătoarea Făuritorilor-de-Vise – Ladnophaxi. Oraşul se golea de nobili. Emerii nu aveau voie nici măcar să privească de departe construcţia în formă de scoică, despre care Graydon aflase că servea acestei sărbători anuale. Indienii îşi ţineau propria lor serbare, a lunii pline, la marginea pădurii. Dintre toate nopţile, asta se potrivea cel mai bine pentru a-i furişa pe supravieţuitorii din ascunzătoare, fiindcă oraşul rămânea pustiu, iar paza se făcea superficial. Huon şi Regor urmau să conducă o echipă care să-i întâlnească pe oameni într-un anumit loc, pe malul lacului, şi să-i conducă în sanctuar.

Curiozitatea lui Graydon privind Sărbătoarea Făuritorilor-de-Vise depăşise limita normalului. Ardea de dorinţa de a participa. Nu putea să-i spună nimic Suarrei, temându-se ca nu cumva să pună piciorușul în prag, sau să insiste să-l însoţească, lucru imposibil din cauza ameninţărilor lui Lantlu şi a declaraţiei de război a Mamei-Şarpe. Se întreba cum s-o convingă pe Adana să-i găsească o posibilitate de a ajunge acolo. A conchis însă că Mama ar născoci, mai degrabă, o metodă de a-l ţine sub cheie. Stăpânul Nebuniei? Părea o nebunie însăşi ideea de a apela la el. După întâmplările din Peştera înţelepciunii Pierdute, Graydon îşi dăduse seama de felul nebuniilor ce-l pasionau pe acesta…

Oricum, nu intenţiona să piardă Ladnophaxi.

În timp ce se gândea, Mama a trimis după el. A găsit-o singură, în camera plină de tapiserii. Discurile uriaşe dispăruseră, ca şi majoritatea obiectelor pe care i le aduseseră. Ochii ei sclipeau, gâtul i se ondula, inelele strălucitoare se agitau fără încetare.

— Eşti aşa de diferit de cei pe care i-am văzut de-atâta amar de vreme, încât reuşeşti să-mi îndepărtezi rutina din minte, îmi împrospătezi gândirea. Ştiu cât de bizar ţi se pare Yu-Atlanchi. Iar eu, probabil, cea mai mare ciudăţenie. Dar ceea ce ţie ţi se pare straniu, mie îmi e familiar. Şi ceea ce pentru tine e o problemă banală, pentru oamenii aceştia înseamnă ceva fantastic. Ca şi pentru mine, de altfel... Voi renunţa la obişnuinţele mele, care reprezintă, în acelaşi timp, putere şi slăbiciune. Vreau să privesc cu ochii tăi, să gândesc aşa cum gândeşti tu, străinul. Cum caracterizezi situaţia în care ne aflăm? Spune ce crezi, fiule, fără teamă că m-ai putea ofensa.

La fel de deschis cum i-a vorbit ea, i-a vorbit şi el: despre stagnarea Vechii Rase, despre decăderea ei în cruzime şi indiferenţă neomenească, despre faptul că i se părea o ticăloşie monstruoasă crearea unor făpturi ca oamenii-şopârlă, şi obţinerea oamenilor-păianjen o pervertire cinică a cunoaşterii ştiinţifice, iar dacă urzii meritau să fie exterminaţi, vina nu era a lor, nici a lui Lantlu şi a tovarăşilor acestuia, ci a celor care, la început, au inversat procesul implacabil al evoluţiei, al cărui fruct erau acele făpturi monstruoase. În sfârşit, despre teama lui de dinozaurii de luptă, despre puterea zdrobitoare a turmei de xinli, urmată de valurile cu gheare şi colţi ale urzilor.

— N-ai spus nimic în legătură cu Nimir. De ce? a întrebat ea, după ce terminase.

— Nici relativ la tine n-am vorbit. Am vorbit doar despre lucruri familiare. Nu cunosc armele sau puterile pe care le stăpâniţi voi doi. Oricum, în final, va rămâne doar unul. Iar ceilalţi – urzii şi xinlii, Lantlu şi Regor, Huon, chiar şi persoana mea – sunt mărunţişuri, lucruri neglijabile. Rezultatul luptei depinde de voi.

— Aşa e, a încuviinţat din cap Femeia-şarpe. Tare aş

vrea să ştiu ce-a luat Nimir din peşteră! Sper să fi găsit un anumit lucru, a spus ea, cu maliţiozitate. Iar dacă l-a luat, să-l folosească… I-ar da trupul pe care şi-l doreşte. Dar s-ar putea să nu-i placă… Cât despre ceilalţi… Nu mă tem nici de xinli, nici de urzi. Vestitorii mei înaripaţi se vor descurca… Restul lucrurilor însă nu-i chiar atât de neglijabil pe cât crezi… De fapt, ai dreptate. Problema se va rezolva între mine şi Nimir. S-a cufundat în una dintre tăcerile ei obişnuite, privindu-l. Apoi a continuat: în celelalte privinţe… Oare Natura nu face continuu experienţe cu formele de viaţă? Câte modele n-a scos la iveală, mai monstruoase chiar decât cele pe care le-ai văzut, şi le-a dat viaţă, cu cinism, cum ne-ai acuzat pe noi? Câte forme dezgustătoare, rapace, n-a obţinut Natura în laboratorul ei? De ce nu i-am urma exemplul noi, care suntem parte a ei? Cât despre Vechea Rasă şi ce-a devenit… dacă salvezi viaţa cuiva sau îl vindeci, devii responsabil de ce va face? Dacă ucide sau torturează, eşti tu criminalul şi călăul? Strămoşii mei au eliberat acest popor de moarte, cu anumite condiţii. Dacă nu le-ar fi impus, ţinând seama de rata natalităţii oamenilor, aceştia n-ar mai fi încăput pe tot globul… I-am vindecat de moarte şi de boli. Le-am pus la dispoziţie o mare înţelepciune. E vina noastră că nu s-au dovedit demni de ea?

— Şi aţi construit în jur o barieră, ca să nu-şi folosească ştiinţa! a zis Graydon. Oamenii se dezvoltă înfruntând obstacole, nu fiind cocoloşiţi!

— Dar bariera nu era un obstacol? a întrebat, subtil, Mama. Dacă ar fi dorit, n-ar fi fost în stare să treacă de ea?

N-a avut replică.

— Am lămurit, totuşi, o problemă, a zis Femeia-şarpe. Dacă-l voi învinge pe Nimir, voi distruge urzii şi voi lăsa numai puţini din Vechea Rasă. Erorile trebuie înlăturate. Aşa cum, în timp, şi natura le înlătură pe-ale ei. Cloaca trebuie curăţată… S-a uitat în oglindă, şi-a mângâiat părul, apoi a lăsat-o jos. Criza se apropie. Poate se va declanşa chiar în noaptea asta. Lantlu a apărut în oraş acum câteva ore. Ciudat de stăpân pe sine, mai arogant ca oricând.

Bravează? Nu cred… Are informaţii despre ceea ce mai coace Nimir… Să vedem… Dacă aş şti ce-a luat Nimir din peşteră… am încercat să văd, dar n-am reuşit, mă împiedică… a găsit ceva… mă întreb dacă să îndrăznesc…

S-a aplecat şi i-a pus mâna pe frunte. Graydon a simţit ameţeala iute, ce-l arunca dincolo de lac. Se afla în peştera roşie a Umbrei! Ce se întâmpla acolo? Lumina ruginie devenise densă, impenetrabilă… Se închidea în jurul lui, ca o cortină de oţel… Nu putea să vadă…

S-a trezit înapoi, lângă Mama-Şarpe. A ridicat din umeri.

— Am aflat, a spus ea. Ţi-am trimis privirea, împreună cu a mea, în speranţa că Umbra te va lăsa să pătrunzi acolo unde eu nu reuşesc. Dar n-ai văzut mai mult decât mine… îmi pare rău că nu poţi merge la Sărbătoarea Făuritorilor-de-Vise, copile! Pot să-ţi trimit vederea, dar nu suficient ca să observi totul. Ar însemna o încercare prea grea pentru tine. Un pic, n-o să-ţi strice. Dar mai mult…

După aceea l-a lăsat să plece. S-a îndepărtat cu conştiinţa încărcată, însă hotărât să nu-şi schimbe decizia.

Abia ajunsese în camera lui când i-a venit o idee: Kon!

Asta era soluţia! De la lupta cu Lantlu, Omul-păianjen părea să-l aibă la fel de aproape de suflet, aşa cum îl avusese de trup în timpul cât îl ţinuse subsuoară şi se căţăraseră pe peretele stâncos. De câte ori trecea pe lângă el, clănţănea afectuos şi-l bătea pe umăr. O să reuşească să-l determine pe Kon să se caţăre cu el pe pereţii scoicii uriaşe şi să găsească un loc de unde să privească, fără să fie văzut? Cum naiba să-l convingă, dacă nu-i cunoştea limba? S-a tot gândit, apoi a izbucnit în râs. Ideea părea bună. Merita s-o încerce…

Luna plină răsărea peste bariera culmilor la trei ore după apusul soarelui. Adică după apusul din Yu-Atlanchi, pentru că, din cauza munţilor, acolo se lăsa întunericul când afară doar se însera. Sărbătoarea Făuritorilor-de-Vise nu începea până când luna nu lumina complet amfiteatrul din scoică. Aflase de la Suarra. Acum, întunericul se lăsa în cupa Ţării Ascunse… Trebuia să acţioneze repede…

A cinat cu Suarra şi cu ceilalţi prieteni. Fata i-a spus că

Mama dorea să fie asistată de ea în acea noapte. A presupus că Femeia-şarpe nu intenţiona să piardă nimic din cele ce urmau să se petreacă la serbare, iar Suarra avea anumite sarcini privind această supraveghere. Spre uşurarea lui, fata nu i-a cerut s-o însoţească. I-a zis că-i obosit, că o să-şi ia câteva cărţi ilustrate din bibliotecă, că o să le răsfoiască şi apoi o să se culce. Bunăvoinţa ei l-a făcut să se simtă vinovat, dar nu i-a zdruncinat hotărârea. A întrebat, ca din întâmplare, unde locuia Kon. Suarra i-a răspuns că obişnuia să stea în camera tronului, când nu hoinărea cu Huon.

După ce a plecat Suarra, a tulit-o spre sala tronului. L-a găsit pe Kon aşezat, dintre toate locurile posibile, tocmai pe scaunul Stăpânului Nebuniei. Luând acest fapt ca un semn bun, Graydon a rânjit satisfăcut. S-a aşezat alături şi a scos un baton de vopsea roşie şi o bucată de mătase albă. Kon a clănţănit, curios. Graydon a trasat pe pânză conturul amfiteatrului, iar Omul-păianjen a aprobat din cap. Graydon a indicat intrarea, apoi a îndreptat degetul spre el însuşi. Kon a scuturat cu vigoare din cap. Graydon a desenat spatele scoicii, aşa cum bănuia că arată, şi imaginea lui, căţărându-se. Kon a privit imaginea cu atenţie, i-a luat batonul şi a trasat conturul a ceea ce, evident, reprezenta realitatea. L-a făcut curbat în afară, nu neted, aşa cum arăta în imaginea lui Graydon, a acoperit suprafaţa cu şanţuri ce urmau curba, apoi, cu o strâmbătură ce semăna a rânjet, a schiţat o siluetă ce-l reprezenta pe el cu Graydon sub braţ. L-a bătut pe bărbat pe spate şi a izbucnit într-un şir de sunete, de parcă ar fi râs.

Kon îi comunicase limpede, ca prin intermediul cuvintelor: „Singura cale de a ajunge acolo e să te car eu, şi să mă ia naiba dacă nu pot s-o fac!“

Exact ce voia!

L-a bătut pe Omul-păianjen pe umăr, i-a arătat schiţa şi a dat din cap aprobator. Rânjetul a dispărut de pe figura lui Kon. Părea surprins, dezorientat. A clănţănit, înfricoşat, avertizându-l. Kon îi făcea, fără îndoială, greutăţi, a reflectat Graydon, supărat, dar a ţinut degetul pe schiţă, cu

încăpăţânare. Simţea că Ţesătorul are o idee. A luat batonul, a desenat imaginea lui Lantlu, uşor de recunoscut, din cauza unui pumn înfipt în nasul acestuia, apoi l-a reprezentat pe Graydon, ţintind cu puşca spre faţa lui Lantlu. Graydon a scuturat din cap. Omul-păianjen s-a arătat uimit.

Următoarea imagine îl înfăţişa pe Kon coborând pe peretele Templului, ţinându-l pe Graydon le un picior, cu capul în jos.

Acesta a clătinat din cap, vesel. Dacă clănţăniturile puteau însemna înjurături, atunci Kon înjura. A adăugat alt desen, în care apărea strecurându-se printre ramurile copacilor, cu Graydon atârnând tot de un picior în urma lui. Graydon l-a bătut pe umăr, încuviinţând din cap, în semn de acceptare totală. Kon a înjurat din nou, a rămas o clipă pe gânduri, apoi s-a desenat pe el însuşi lovindu-l pe Lantlu în ţeastă cu patru bare. Graydon a ridicat din umeri, indiferent. Kon a scos un clănţănit disperat, apoi a capitulat.

A ieşit din camera tronului, făcându-i semn lui Graydon să-l urmeze. L-a condus într-un balcon de la capătul coridorului şi Graydon a privit în afară. Adâncitura în care se afla Yu-Atlanchi era inundată de întuneric, soarele fiind dincolo de barieră. A văzut lumini, ca nişte şiruri de licurici, îndreptându-se spre amfiteatrul scoicii. A simţit o atingere pe braţ. Kon stătea în spatele lui, purtând doi drugi ci capete de buzdugan. Fără să scoată un sunet, Omul-păianjen l-a luat sub braţ, s-a strecurat dincolo de marginea balconului şi a alunecat în jos, pe suprafaţa Templului. Graydon a remarcat, amuzat, că Ţesătorul nu-l ţinea cu capul în jos, aşa cum îl ameninţase.

S-au oprit la capătul treptelor ce duceau spre pajişte. Au traversat-o prudenţi şi au poposit la marginea şirului de copaci. Apoi, Kon l-a înhăţat iarăşi, dar nu pentru a se furişa printre ramuri. Omul-păianjen trecea de la un trunchi la altul.

S-a auzit un murmur de voci, ce devenea tot mai puternic. Licuricii s-au transformat în făclii. Lumini şterse,

încremenite, ca nişte raze de lună îngheţate. La licărirea lor se zăreau vag nobilii din Yu-Atlanchi, bărbaţi şi femei, care se scurgeau prin intrarea strâmtă către scoica enormă. Ici-colo, câte o litieră împodobită cu bijuterii. Făcliile aveau o strălucire fantomatică, fără incandescenţă, intensificată de bezna din jur.

Kon a făcut un ocol şi s-a strecurat în tăcere printre arbori, spre spatele scoicii. I-a dat cei doi drugi lui Graydon, l-a prins bine şi a început să se caţăre, agăţându-se de adânciturile pe care le reprezentase în desen, dar pe care Graydon nu le vedea, din cauza întunericului. Au ajuns în vârf.

Acolo se afla un parapet lat. Kon a trecut de el, l-a aşezat pe Graydon pe acesta, cu un bufnet, şi a dispărut. S-a întors curând, l-a apucat şi s-a cufundat în bezna din jur. Graydon gâfâia. Goana lor s-a oprit atât de brusc, încât i-au clănţănit dinţii. Erau înconjuraţi de o luminozitate difuză, sclipirea stelelor reflectată de zidul opalin, ce se înălţa în spatele şi deasupra lor. Kon alunecase de-a lungul unui jgheab. Se întreba cum va reuşi Omul-păianjen să se strecoare înapoi, cu el sub braţ.

A privit în jur. Se aflau pe rândul de sus al băncilor de piatră. În faţa scaunelor, era un parapet înalt de trei picioare. A auzit, în apropiere, zgomote, şoapte, râsete.

Kon l-a apucat de umăr, l-a tras de pe scaun şi l-a împins spre balustradă. S-au ghemuit după ea.

Peste munţii din Vest a apărut o sclipire argintie. La început, slabă, apoi, mai puternică. Şoaptele de sub el au încetat. Argintul s-a scurs printre două culmi, transformându-se într-un şuvoi de foc argintiu.

O voce bărbătească, de bariton, a început un imn. I s-a răspuns cu strofă şi antistrofă de mulţimea nevăzută.

Pe măsură ce cântul se înălţa, se înălţa şi luna.

Scoica uriaşă a sclipit în spatele lui, mai întâi în scânteieri fugare, apoi după ritmul cântecului. Devenea tot mai luminoasă, pe măsură ce luna se smulgea din degetele de piatră ale culmilor.

Sărbătoarea Făuritorilor-de-Vise începuse.

Imnul s-a terminat. Lumina lunii pline umpluse amfiteatrul şi cădea pe zidurile concoidale. Strălucirea lor s-a redus, scoica devenind de-un opal luminos. Din punctele înstelate, albastre, şi din petele ca nişte păuni izvorau raze. Se întâlneau, se întreţeseau în centrul amfiteatrului, formând o pânză ce se întindea dintr-o parte în cealaltă. Treptat, ţesătura urzită din raze s-a îndesit. Pe ea se zăreau siluetele capetelor de nobili aflaţi cu multe rânduri mai jos.

A început alt cânt. Un punct de lumină argintie s-a ivit în zidul din faţa lui, sus, aproape de deschiderea valvelor ca de scoică în care se afla intrarea. S-a extins, alcătuind o lună mică, o replică a astrului ce luneca pe cer. Imediat, lângă ea au sclipit blând încă trei. Razele lor au curs, au atins pânza luminoasă, s-au întins pe ea. Pânza devenise o perdea transparentă, dar materială.

Brusc, prin perdea s-a văzut o lună mai mare, în partea opusă a scoicii, în semiîntuneric, acolo unde nu ajunsese încă lumina lunii. În discul lucitor se afla capul unei femei din Vechea Rasă. Aureolată de nimbul argintiu, figura ei iradia, cu adevărat, o frumuseţe nepământească… Ţinea ochii închişi; părea că doarme…

O Făuritoare-de-Vise!

Stătea într-o nişă largă sau alcov, dar Graydon nu-şi dădea seama unde se găsea acesta… Trupul nu i se vedea. Sfera din spatele capului fermecător s-a clătinat, s-a mişcat, apoi s-a oprit. Făuritoarea-de-Vise se topea în luminozitate, devenea ceaţă… Cântul s-a înălţat într-un sunet prelung, după care a încetat.

Din sferă a ţâşnit ceva. Ceva fără formă, ce putea fi detectat printr-un alt simţ decât văzul. A lovit pânza. Sub impact, cortina s-a zguduit. Brusc, n-au mai existat nici pânză, nici perdea ţesută din raze! Graydon privea în spaţiul cosmic, în vidul de dincolo de univers. A văzut lucrul fără formă gonind prin vid cu o viteză de mii de ori mai mare decât a luminii şi l-a recunoscut ca fiind un gând al Făuritoarei-de-Vise. În timp ce-l urmărea, a simţit în creier ceva ca un deget ce scotocea, rece, din cauza frigului din spaţiul în care se mişca lucrul acela… care se îndrepta spre

infinituri insondabile.

Apoi s-a oprit, a devenit o nebuloasă uriaşă, spiralată, ca voalul de stele al Andromedei. Nebuloasa s-a îndreptat spre el cu o viteză uluitoare. O roată cosmică zimţată, alcătuită din sori, ce ameninţa să-l nimicească…

S-a desfăcut în stelele componente, ca nişte sfere uriaşe, incandescente, de toate culorile. Unul dintre sori s-a apropiat rostogolindu-se – o sferă imensă din safir topit. Lângă el s-a ivit o planetă, un copil pitic al acelei luminozităţi. Soarele a dispărut, iar planeta s-a apropiat…

O lume a flăcărilor. Privea într-o junglă de flăcări, prin care alergau siluete monstruoase din foc. Păduri de flăcări, prin care zburau păsări cu pene din foc de smaralde, rubine şi diamante. Oceane de bijuterii topite, prin stropii cărora înotau leviatani din foc.

Apoi, lumea de foc şi soarele de safir s-au întors printre ceilalţi aştri.

Prin vid veneau, râzând, oameni gigantici, ca nişte zei. S-au oprit şi au cules sorii ce se roteau, pasându-i unul altuia, l-au aruncat în spaţiul cosmic, pe unde au păşit, lăsând în urma lor dâre, ca nişte comete, apoi s-au ciocnit şi s-au zdrobit în furtuni de meteori scânteietori, în cascade de pulbere strălucitoare de stele.

Zeii care râdeau au trecut de locul în care fusese grădina de stele, pe care o nimiciseră. Un moment, în faţa ochilor lui Graydon a rămas doar vidul…

Apoi a apărut din nou perdeaua ţesută din raze.

Fusese o iluzie? Realitate? Ceea ce privise nu semăna cu un film bidimensional proiectat pe un ecran bizar. Fusese în trei dimensiuni – de un realism ce egala totul din jur. Gândurile Făuritoarei-de-Vise creaseră universul acela straniu? Iar zeii jucăuşi se născuseră din aceeaşi imaginaţie? Sau reprezentau o altă realitate şi trecuseră cu adevărat prin galaxia aceea, oprindu-se atât cât s-o distrugă, apoi plecaseră nepăsători?

Dintre nobili a răzbătut un murmur, apoi aplauze anemice… Sfera din spatele capului Făuritoarei-de-Vise a scăzut în intensitate… Când a reapărut, conţinea capul unui

bărbat, cu ochii închişi, ca şi femeia.

Din nou, ţâşnirea gândului. Pânza de raze s-a zguduit sub izbitură. Graydon vedea un deşert. Nisipul a început să spumege, să crească. În spaţiul liber a apărut un oraş, dar nu unul pământesc. Construcţii vaste, cu o arhitectură străină, necunoscută omului! Populate de *himere… Hid*oşenia lor i-a izbit privirea, ca un pumn. A închis ochii. Când i-a deschis, oraşul se prăbuşea. În locul lui se întindea un peisaj luminat de doi sori – unul de culoarea şofranului, celălalt verde – care se roteau ameţitor unu! în jurul celuilalt. Sub lumina lor amestecată, creşteau copaci în formă de hidre şi polipi, cu ramuri cărnoase, ce se crispau ca nişte reptile. De ei atârnau flori mari, de-o frumuseţe uluitoare. Corolele s-au deschis, iar din ele au sărit făpturi amorfe, care se luptau printre plantele îngrozitoare, ca nişte demoni obsceni. Se torturau, se împerecheau…

A închis ochii, scârbit. Un val de aplauze l-a atenţionat că Făuritorul-de-Vise terminase. A simţit o ură profundă pentru oamenii care se puteau delecta în faţa unor asemenea orori.

Şi tot aşa, Făuritor-de-Vise după Făuritor-de-Vise, vis după vis… Pe unele, Graydon le-a urmărit fascinat, incapabil să-şi ia ochii de la ele. Altele l-au făcut să se adăpostească, tremurând, în braţele Omului-păianjen, cu sufletul bolnav. Câteva au fost de-o frumuseţe inimaginabilă, cu lumi de djini fugiţi din O mi*e şi una de nopţi. O l*ume din culori, nepopulată, culori ce alcătuiau simfonii măreţe, peisaje uriaşe de armonii. Acestea nu s-au bucurat de prea multe aplauze de la bărbaţii şi femeile al căror cânt reprezenta un interludiu între vise. Erau încântaţi, în schimb, de măceluri şi cruzimi, de lucruri diabolice, împerecheri monstruoase, fantezii hidoase, faţă de care Infernul lui Dante părea un paradis.

A auzit un şuier puternic, acoperit de vocea lui Lantlu, arogantă, vibrând de-o anticipare plină de lăcomie.

În sfera de argint apăruse capul unei femei. Frumuseţea figurii ei era viciată, depreciată subtil, ca şi cum în vene i-ar fi curs putreziciune. În timp ce figura se topea în conturul

ceţos al discului, a avut impresia că vede cum i se întredeschid pleoapele o clipă, descoperind ochi de-un violet intens, adevărate fântâni ale răului. Trimesese un mesaj scurt către locul în care se umfla în pene Lantlu. Apoi s-au închis. Pentru prima dată, în amfiteatru s-a aşternut o tăcere mormântală. O tăcere plină de aşteptare. De încordare. De speranţă.

Perdeaua s-a zguduit, izbită de gândul fulgerător al femeii. Dar pânza n-a dispărut, ca până atunci. Pe ţesătură s-a întins o pată. O peliculă care se lăţea, într-o nuanţă schimbătoare. Ca petrolul ce se împrăştie pe suprafaţa unui bazin limpede. Pelicula a devenit dintr-o dată mai densă, viteza de schimbare a culorilor, mai rapidă.

Prin stratul acela au început să răzbată umbre întunecate. Una după alta, alăturându-se, aşezându-se la marginea pânzei de raze. Au umplut-o repede, venind din toate părţile, grămădindu-se, îndesându-se, căpătând formă…

Nu numai formă, ci şi substanţă!

Graydon se prinsese de balustrada de piatră. Pe pânză se afla silueta unui bărbat, un gigant de zece picioare, tenebros, construit din culori amestecate. Nu mai era umbră, ci ceva material…

Peste marginea amfiteatrului s-a aşternut o rază lată, de un roşu-aprins. Venea din direcţia peşterilor. A atins silueta sumbră, a acoperit-o, schimbându-i culoarea în ruginiu-închis.

Raza roşie o hrănea, îi dădea materie. Prin fasciculul de raze curgea un şuvoi de atomi negri. Forma îi sugea. Nu mai era neguroasă…

Avea trup, fără trăsături. Un trup ţinut pe pânză de puterea razei roşii.

Iar în siajul atomilor negri venea Umbra!

Se mişca încet. Plutea în fascicul precautã, nesigură de înaintarea ei. Se târa, cu capul fără figură întins, cu ochii nevăzuţi îndreptaţi asupra ţintei. A parcurs ultimii yarzi până la silueta atârnată cu un salt uşor. În locul în care fusese suspendat trupul negru s-a produs o învârtejire

ceţoasă, iar din corpusculii stacojii a ţâşnit o negură spumegândă.

Ceva ce semăna cu izbucnirea unei incandescenţe albe, orbitoare, a atins negura spumegândă. A fost înghiţită de aceasta. Lui Graydon i s-a părut că venea din direcţia opusă razei roşii. Dinspre Templu…

Ceaţa s-a condensat şi a dispărut. Trupul s-a chinuit să respire, apoi s-a târât pe pânză, spre sol.

Nu mai era trup de om, ci ceva chircit, deformat…

Ceva ce arăta ca o broască mare… Iar pe umerii ei, capul lui Nimir!

Graydon a avut impresia că aude râsetul Femeii-şarpe.

Ochii de un albastru-deschis ai lui Nimir erau vii, triumfători. Figura luciferică radia. Şi-a strigat triumful în tăcerea mormântală a celor care-l priveau. A sărit, grotesc, pe picioarele-i scurte, urlând în limba dispărută a Stăpânilor bucuria şi provocarea lui.

Raza roşie a pălit. O vâlvătaie de lumină stacojie a apărut pe cer, dincolo de lac.

Silueta hidoasă, care ţopăia, a devenit rigidă. Figura ei de înger prăbuşit a privit pălălaia, apoi, ochii i s-au îndreptat spre propriul său trup. Cu nervii întinşi la maximum, Graydon a văzut transformarea nedumeririi într-o adevărată furie demonică: ochii ei luceau ca flăcările albastre ale Iadului, iar gura devenise un pătrat deschis, din care curgeau bale. O figură ce se metamorfozase în masca Gorgonei.

Încet, Nimir a săgetat-o cu privirea pe acea Făuritoare-de-Vise, care fusese unealta lui şi a lui Lantlu şi care stătea, trează, în nişa din sfera argintie.

Braţele monstruoase ale lui Nimir s-au întins, iar el a făcut un salt imens spre femeie. Aceasta a ţipat, s-a cutremurat şi a căzut din alcov pe podeaua amfiteatrului, la mare distanţă de locul în care stătuse. O moviliţă albă, care a tresărit o dată, apoi a rămas nemişcată.

Ochii lui Nimir s-au aţintit lent asupra scaunelor goale… din ce în ce mai aproape de locul în care se afla Graydon…

23. CAPTURAREA SUARREI

Graydon s-a trântit în spatele parapetului, s-a ascuns, acoperindu-şi faţa cu mâinile, cuprins de o teamă pe care n-o cunoscuse niciodată. Nici măcar în peştera roşie. A aşteptat, cu inima oprită, să audă paşii ţopăitori… venind spre el… să-l prindă…

Şi-a ridicat mâna, cercetând cu privirea pietrele purpurii de pe brăţara Femeii-şarpe. Sclipirea lor l-a liniştit. I-a alungat din minte orice altceva în afara imaginii Mamei. S-a agăţat de ea, disperat, ca un alpinist care, în timp ce se prăbuşeşte în prăpastie, se prinde de o rădăcină nimerită în cale. Şi-a umplut mintea cu imaginea ei, şi-a astupat urechile, s-a concentrat asupra acelei viziuni…

N-a ştiut cât a stat aşa… Şi-a revenit, simţind bătaia pe umăr a lui Kon. A ridicat capul şi s-a uitat în jur tremurând, bolnav… Se afla în semiîntuneric. Luna trecuse de zenit şi începuse să coboare. Razele ei nu mai străluceau reflectate în scoica din spatele lui. Sclipirea de opal se diminuase, pânza de raze dispăruse…

Amfiteatrul era pustiu.

După un timp, Graydon şi-a stăpânit slăbiciunea şi a coborât, împreună cu Omul-păianjen, la adăpostul umbrei, prin spaţiile largi dintre scaune, până pe sol. S-au strecurat, fără să-i oprească nimeni, printre valvele intrării, apoi pe sub ramurile copacilor…

Au ajuns la Templu… Kon l-a urcat în balconul din care plecaseră, şi, de-acolo, au privit oraşul.

Strălucea de lumină, era în fierbere, zgomotos!

A ezitat, neştiind ce să facă. În acel moment a intrat în cameră Regor, conducând un grup de emeri, înarmaţi cu arcuri şi lănci. Avea o figură mânioasă şi, fără să-i spună o vorbă, i-a plasat pe indieni la intrare. A clănţănit spre Kon, cu care a purtat o discuţie rapidă. Regor a dat câteva ordine, iar Omul-păianjen l-a privit melancolic, ca de obicei, şi s-a strecurat afară.

— Vino, a zis Regor, Mama vrea să te vadă!

Graydon a înţeles brusc. Dacă n-ar fi fost atât de tulburat, ar fi pus o mulţime de întrebări. Dar, în starea în care se afla, l-a urmat pe Regor fără să scoată o vorbă. Coridorul gemea de indieni. Printre ei, se afla o mână de nobili. A recunoscut câţiva dintre membrii Asociaţiei, supravieţuitori ai trupelor lui Huon. L-au salutat, cu milă în priviri.

— Regor, a îndrăznit el să întrebe, s-a întâmplat ceva rău?

Uriaşul a mormăit cuvinte ininteligibile, a clătinat din cap şi a continuat să meargă, grăbit. Graydon s-a ţinut după el, luptând împotriva unei groaze crescânde. Urcau spre partea superioară a Templului, şi nu spre camera în care îl primea, în mod obişnuit, Mama.

Peste tot, plutoane de emeri, conduse de nobili. Unii dintre aceştia purtau încă verdele lui Lantlu… dezertările din tabăra stăpânului dinozaurilor păreau mai importante decât presupusese Regor… Printre dezertori, o mulţime de femei, înarmate ca şi bărbaţii, cu săbii scurte, lănci şi scuturi mici, rotunde, gata de apărare… fiecare ştiind exact ce are de făcut… o disciplină perfectă…

De fapt, nu-i păsa de ei, trăgea deliberat de timp şi privea disperat în jur, pentru a-şi stăpâni o teamă pe care nu îndrăznea s-o exprime în cuvinte. N-a mai rezistat. Trebuia să ştie!

— Regor… e vorba de Suarra?

Gigantul şi-a pus braţul pe umerii lui.

— Au luat-o! E în mâinile lui Lantlu!

Graydon s-a oprit brusc. Sângele îi îngheţase în vene.

— Cum a capturat-o? Era cu Mama! N-avea cum să ajungă la ea!

— S-a întâmplat în timpul zăpăcelii de la sfârşitul Sărbătorii Ladnophaxi… Huon şi cu mine ne întorseserăm de-o oră. Indienii veniseră în masă… Au sosit de cinci ori mai mulţi din Vechea Rasă decât crezusem, jurând cu toţii credinţă Mamei şi cerând să fie primiţi de ea, conform drepturilor străvechi… Aveam multe de făcut… Cineva mi-a

spus că Suarra te-a căutat. Negăsindu-te, a vrut să-l întrebe pe Kon ce ştie despre tine. Atunci i-ai trimis un mesaj…

Graydon a izbucnit:

— Eu? Doamne, nu! Cum puteam să-i transmit un mesaj? Am fost la sărbătoarea aia blestemată! L-am obligat pe Kon să mă ducă! Abia ne întorseserăm, când ai apărut…

— Aşa e, băiete! a spus Regor, ridicând din umeri, neajutorat. Dar acum suntem la o oră după miezul nopţii, iar serbarea s-a terminat cu o oră înainte de miezul nopţii! Ce s-a întâmplat în astea două ore?

Graydon simţea că înnebuneşte. Să fi stat ghemuit în spatele parapetului două ore? Imposibil! Dar, chiar dacă aşa ar fi stat lucrurile…

I-a dat uriaşului un pumn în piept, de l-a zguduit.

— Regor! a strigat mânios. Îndrăzneşti să susţii că am vreun amestec?

— Nu fii prost, băiete, a răspuns Regor, fără să se supere. Bineînţeles că ştiu că n-ai trimis mesajul. Dar, dacă ai fi fost aici, Suarra n-ar fi căzut în capcană. După cum e limpede că acela care a înşelat-o ştia unde eşti. De unde ştia? De ce n-a încercat să te prindă şi pe tine, la întoarcere? Poate că Mama cunoaşte răspunsul la toate astea… e furioasă… cea pe care o iubeşte să fie furată de sub ochii ei…

S-a oprit acolo unde coridorul se termina într-un contrafort rotunjit, din zid. L-a atins şi s-a deschis o uşă prin care se vedea un puţ strâmt, circular, cu pereţi din metal lustruit, chihlimbariu. Regor a păşit înainte, trăgându-l pe Graydon după el. Când uşa s-a închis, acesta a avut senzaţia unui zbor rapid. Au ieşit pe acoperişul Templului, sub stele. Graydon a zărit sclipirea inelelor Femeii-şarpe, i-a auzit vocea vibrând de teamă, dar fără reproş sau mânie.

— Vino aici, Graydon! Regor, du-te şi adu-i îmbrăcămintea unuia dintre cei care l-au părăsit pe Lantlu. O pelerină verde şi un fileu de culoarea smaraldului. Să nu zăboveşti!

— Nu eşti prea aspră cu băiatul, Mamă? a mormăit Regor.

— Vorbeşti prostii! Dacă trebuie blamat cineva, eu sunt aceea! Hai, rezolvă mai repede treaba!

După ce uriaşul a plecat, l-a tras pe Graydon lângă ea, i-a prins faţa în mâinile-i mici şi l-a sărutat.

— Chiar de-aş fi vrut să te cert, copile, n-aş fi în stare, văzând că sufletul tău e plin de reproşuri şi chin… Vina-i a mea! Dacă n-aş fi cedat tentaţiei şi l-aş fi lăsat pe Nimir să ia forma ţesută pe pânză, în loc s-o deformez, nu mi-ar fi răspuns loviturii răpind-o pe Suarra… Am vrut să-i zdruncin voinţa, să-l slăbesc de la început… dar de ce mă justific? A fost doar vanitatea mea feminină… Am vrut să-i arăt ce putere am. Şi l-am provocat să treacă la represalii. N-a întârziat… Vina-i a mea… Să nu mai discutăm…

În mintea lui Graydon a apărut un gând. Un gând atât de cumplit, încât abia a reuşit să-l formuleze, să-l exprime:

— Mamă, a zis el, ştii că, nesupunându-mă, m-am dus la serbare. Când Nimir s-a transformat, iar Făuritoarea-de-Vise cea rea s-a prăbuşit şi a murit, privirea lui a cercetat scaunele, de parcă ar fi căutat pe cineva anume. Cred că bănuia că-s acolo. Mi-am trimis gândurile spre tine, ascunzându-mă de el în tine. Dar Regor mi-a spus că au trecut două ore, timp despre care nu ştiu nimic. În acest interval, deşi Kon a fost cu mine şi nu m-am mişcat din loc, Nimir mi-a furat gândurile şi mi-a folosit mintea, printr-un vicleşug infernal, ca s-o atragă pe Suarra afară din Templu… Acum o săptămână aş li crezut că o asemenea idee e un semn de nebunie. Dar, după cele văzute la sărbătoare, nu mai gândesc astfel…

— Nu cred să fi ştiut că eşti acolo, a spus Mama, cu ochii întunecaţi, în timp ce-l privea.

— A ştiut! a susţinut Graydon, convins, cuprins de idei îngrozitoare. M-a simţit şi m-a lăsat acolo, de parcă aş fi fost o pasăre pe o ramură unsă cu clei, până i-a îndeplinit planul. Nu mi-a făcut nici un rău pe drumul de întoarcere, pentru că asta s-a întâmplat după capturarea Suarrei. Cred că Nimir vrea s-o schimbe pe Suarra cu mine. Îmi vrea trupul. El are acum ceea ce i-ai dat, deci îi trebuie corpul meu. Ştie că nu i l-aş oferi, dacă m-ar ameninţa cu moartea

sau tortura. Dar, ca s-o salvez pe Suarra… e sigur că voi fi de acord… Aşa că m-a făcut neputincios, a capturat-o pe Suarra şi se va oferi s-o înapoieze… în schimbul a ceea ce vrea de la mine.

— Şi dacă îţi face o asemenea propunere… vei accepta? a întrebat Femeia-şarpe, privindu-l pătrunzător, cu ochii ei purpurii.

— Da, a răspuns Graydon şi, cu toate că a simţit iar oroarea trăită în faţa Umbrei, ştia că spusese adevărul.

— Atunci de ce te-a lăsat să vii înapoi? Dacă ai dreptate, de ce nu te-a capturat în timpul întoarcerii spre templu, când Suarra se găsea deja în mâinile lui?

— Răspunsul e simplu, a zâmbit Graydon, crispat. Ştia că aş fi luptat. Se temea ca nu cumva trupul pe care-l doreşte să fie rănit, chiar distrus… L-am auzit pe Nimir exprimându-şi părerea în privinţa asta. De ce să rişte, dacă mă poate face să mă duc la el de bunăvoie, nevătămat?

Unul dintre braţele de copil ale Mamei l-a cuprins pe după gât şi i-a tras capul pe umărul ei.

— Cât de departe aţi ajuns, copii ai maimuţelor cenuşii! a şoptit Mama. Dacă ăsta-i adevărul, nu-ţi pot oferi prea mult sprijin… Dar la fel de adevărat este şi faptul că Nimir va trebui să se gândească bine, înainte de a renunţa la trupul pe care-l are… Mecanismul care producea razele ce-l hrăneau a fost distrus. Am trimis prin fascicul o putere care l-a anihilat. Deci Nimir nu-şi mai poate construi un înveliş prin această metodă, chiar dacă va reuşi să-l lepede pe cel pe care-l poartă. Ar redeveni o umbră, o inteligenţă fără corp. Atunci ar putea intra în tine, dacă-i vei deschide porţile… Dar, oare, va risca? Nu acum, când sunt gata să lovesc… Dacă ar fi sigur că poate intra în tine, da. Dar n-are cum să fie sigur… Dacă intenţionează să facă un asemenea târg, te va ţine lângă el până când se termină lupta dintre noi. Iar dacă va câştiga, va pătrunde în trupul tău puternic, curat. Numai să fie în stare!

— Raţionamentul tău e eronat, a spus Graydon, rânjind. Dacă te zdrobeşte, Suarra nu va supravieţui. Şi în acest caz, voi aduce trupul meu într-o asemenea stare, încât nu-l

va putea ocupa. Aşa cum am vrut să fac atunci când m-a ţinut în captivitate.

— Eu nu vreau să pieriţi, copile, nici tu, nici Suarra, a replicat Mama, cu spirit practic. Oricum, indiferent dacă ai sau nu dreptate, ajungem la acelaşi lucru: eşti singurul care o poate salva pe Suarra – dacă poate fi salvată. Prin cele hotărâte de mine, îl voi lăsa pe Nimir să facă prima mişcare. Nu văd nimic rău în asta, decât dacă am ataca. În caz că dai greş, vei ajunge cu câteva ore mai devreme în locul de care te temi… S-a înălţat pe inelele ei, iar din voce i-au dispărut trilurile de pasăre. Vei merge de îndată singur în casa lui Lantlu, vei înfrunta odrasla asta a răului şi pe Stăpânul întunecat, şi o vei lua pe Suarra din mâinile lui. Dacă vei da greş, îţi făgăduiesc că nu vei deveni trupul-gazdă al lui Nimir. Pentru că eu, Adana, îl voi rade de pe faţa pământului! împreună cu Yu-Atlanchi şi tot ce trăieşte în el! Cu riscul că voi dispărea şi eu! S-a aşezat la loc, agitându-şi limba roşie. Eşti de acord, Graydon?

— Da, Mamă, a răspuns el, ferm. Dacă în acea anihilare e inclus şi Nimir.

— Să n-ai nici o îndoială în această privinţă, a răspuns ea, sec.

— Atunci, cu cât plec mai repede, cu atât mai bine. De ce întârzie Regor?

— Vine imediat. Priveşte în jur, Graydon!

Pentru prima oară, a examinat locul în care se afla. Stătea pe o platformă circulară, înălţată mult deasupra Templului. Pe cer, se zăreau stele, iar spre Vest, luna ce cobora. În dreapta, jos, oraşul cu luminile care se agitau ca nişte licurici intraţi în panică. Dincolo de lac, peşterile cu coloşi arătau ca nişte guri negre* în sclipirea stâncilor sub lună. În stânga, câmpia întunecată.

A remarcat că platforma era un cerc cu diametrul de vreo două sute de picioare, care se termina cu un parapet din metal chihlimbariu. La margine, spre peşteri, se afla unul dintre discurile mari, din cristal, iar cel de-al doilea fusese îndreptat spre oraş. Suporturile de metal în care erau prinse fuseseră deschise. În ele stăteau cutii lungi din

cristal, pline cu mercur, ca şi sistrul Mamei. Din lăzi ieşeau bare de cristal, conţinând câte o flacără purpurie, aidoma stâlpului care distrusese Peştera înţelepciunii Pierdute.

Lângă Femeia-şarpe se afla o maşinărie ciudată, ce semăna cu vasul din care se ridicase stâlpul de lumină violet, dar mult mai mică, în formă de proiector ce putea fi îndreptat în orice direcţie. Şi aceasta era împănată cu bare de cristal. Mai existau şi alte lucruri, a căror utilitate n-o bănuia. Probabil fuseseră în scrinurile misterioase pe care le aduseseră din peşteră. Şi, pe cercul platformei, erau risipite cele şapte globuri uriaşe din argint.

— Adana în mijlocul arsenalului ei! a conchis Mama, zâmbind pentru prima oară în acea noapte. Dacă ai şti, Graydon, ce arme sunt astea! îmi doresc să fi distrus tot ce era în peşteră înainte ca Nimir să fi ajuns acolo... Da... în primul rând, raza ce hrăneşte, pe care strămoşii mei au folosit-o pentru a construi multe făpturi ciudate, pentru necesităţi sau amuzament... dar pe care le-au distrus, după ce şi-au îndeplinit scopul... Da, tare mult îmi doresc asta... la fel de mult pe cât am sperat, cu puţin timp în urmă, s-o găsească Nimir... Ah, du-te la parapet şi întinde mâna dincolo de el!

S-a supus, uimit, simţind dincolo de ghizdul din chihlimbar doar aerul.

— Atenţie! a zis Adana, aplecându-se şi atingând un baston ce se afla în vasul de lângă ea.

Din balustradă a ţâşnit un inel de sclipiri minuscule, atomice, care luminau violet. S-a înălţat o sută de picioare în aer, s-a contractat într-un glob de foc violet şi-a dispărut.

— Acum, întinde mâna!

Graydon s-a conformat. Degetele lui au întâlnit materie. A apăsat palma pe ea. Părea să fie ceva cald, sticlos, care sugera impenetrabilitate. Zgomotul oraşului încetase. În jur, tăcere mormântală. A împins obstacolul, l-a lovit cu pumnul... Nu vedea nimic, dar acolo era un perete! Femeia-şarpe a atins o manetă. Mâna i-a pătruns în aer atât de abrupt, încât a fost gata să cadă.

— Nici cea mai puternică armă a voastră nu poate trece

prin asta, Graydon. Iar Nimir n-are cu ce s-o contracareze. Dacă aş putea extinde zidul în jurul Templului, aşa cum am făcut-o în jurul meu, n-aş avea nevoie de gardă. Nu-i nici o magie. Înţelepţii voştri cred că materia nu-i decât forţă sau energie, dar sub altă formă. Au dreptate. Ceea ce ai văzut, a fost energie transformată brusc în materie. Un anumit fel de materie, una foarte îndărătnică... Regor, ai sosit la timp!

În deschiderea din platformă, prin care veniseră, apăruse uriaşul, cu un morman de haine în braţe.

— N-a fost uşor să găsesc ceva care să i se potrivească, a mormăit el.

— Scoate-ţi hainele şi pune-le pe-astea! i-a spus Mama lui Graydon. Nu te ruşina, copile! Aminteşte-ţi că sunt o femeie tare, tare bătrână! a adăugat ea, cu ochii sclipind, observându-i sfiiciunea. În timp ce te îmbraci, ascultă-mă!

Graydon a început să se dezbrace.

— Pot aduce dezastrul asupra oraşului sau doar asupra palatului lui Lantlu. Dar asemenea arme nu fac deosebire între prieteni şi duşmani. Suarra ar fi ucisă împreună cu ceilalţi. Deocamdată, o asemenea soluţie este exclusă. Deocamdată, a repetat ca, transmiţându-i, din privire, un mesaj lui Graydon. Nici nu pot trimite trupe s-o elibereze, pentru că, înainte de a ajunge la ea, ar fi mutată pe furiş într-un loc în care n-ar mai găsi-o nimeni. Problema se poate rezolva cu tărie, şiretenie, curaj şi iuţeală în gândire – ale unui singur om. Doar un om poate trece neobservat acolo unde nu reuşesc mai mulţi. Nu poate fi Regor, fiindcă are prea multe semne distinctive pentru o deghizare reuşită. Nici Huon, fiindcă nu-i nici şiret, nici plin de idei. N-aş încredinţa o asemenea sarcină unui Yu-Atlanchian. Tu corespunzi cerinţelor, Graydon, deci vei pleca singur. Acesta-i ultimul lucru la care se aşteaptă – sau aşa sper... îţi vei lua armele tale.

Graydon, pe jumătate îmbrăcat, a încuviinţat din cap.

— Suarra se află în casa lui Lantlu. Nu ştiu dacă Nimir e acolo. Mi-a întunecat privirea, ca atunci când am încercat să pătrund în vizuina lui. Nu pot zări locul în care-i ţinută Suarra. Bezna vălurită mă înşală... Ţi-am spus că Nimir e

mai şiret decât credeam. Dar îţi voi trimite vederea acolo, Graydon, ca să ştii unde te duci. Pot face şi altceva, să te ajut... Dar despre asta, mai târziu... Apleacă-te spre mine!

Şi-a apăsat palma pe fruntea lui, aşa cum făcuse când îi trimisese vederea spre peşteră, atunci când îl înhăţase Nimir. A avut senzaţia că pluteşte de pe acoperiş, că aleargă zorit, depărtându-se de Templu, peste câmpie, oprindu-se ici-colo, să observe câte un semn, până când a ajuns la un palat de turcoază şi opal, înconjurat de copaci din care atârnau ciorchini lungi de flori roşii şi argintii. Avea ferestre imense, cu canaturi, zăbrelite cu metal împletit delicat, ca o broderie, iar în spatele lor, lumină şi mişcarea multor oameni. Mai degrabă a simţit lumina şi mişcarea, pentru că văzul i-a fost oprit de o ceaţă lină, întunecată, prin care nu putea privi.

S-a întors cu aceeaşi viteză, oprindu-se din nou să privească semnele ce reprezentau chei de orientare în labirintul landurilor. S-a trezit, şovăitor, în faţa Femeii-şarpe.

— Cunoşti drumul! îl vei ţine minte!

Ca şi altă dată, nu erau întrebări, ci ordine. Şi, ca şi atunci, a răspuns:

— Îl cunosc. Voi ţine minte.

Şi-a dat seama că fiecare pas dintre Templu şi palatul lui Lantlu se întipărise în memoria lui, de parcă ar îi străbătut zona de mii de ori.

Mama a luat fileul de smarald şi i l-a tras pe frunte, l-a aruncat mantia verde pe umeri, i-a ridicat un fald peste gură, apoi l-a împins puţin, privindu-l cu îndoială.

— Pentru prima oară, copile, îmi pare rău că n-ai frumuseţea de care sunt sătulă. Arăţi pe jumătate emer, pe jumătate din Vechea Rasă... Pe strămoşii mei, de ce te-ai născut cu ochi cenuşii, nu albaştri? De ce n-ai păr blond? Asta-i situaţia... Şansa e de partea ta, e zăpăceală mare şi nu se aşteaptă să fie atacaţi. Oricum, nu de o singură persoană! Dacă vei da greş, te voi răzbuna, aşa cum ţi-am promis!

El s-a plecat asupra mâinii întinse şi s-a întors să plece.

— Aşteaptă!

Femeia-şarpe şi-a înălţat trupul şi a lansat o chemare uşoară, care semăna cu un ecou slab al trâmbiţelor elfice. Graydon a priceput că-i chema pe şerpii înaripaţi. Vestitorii, invizibili pentru el, puteau fi văzuţi de ea. Din umbra îndepărtată s-au auzit bătăi puternice de aripi. Aerul din jur a început să vibreze, agitat de aripi nevăzute. Adana şi-a ridicat braţele, încercând, parcă, să atingă ceva cu ele, privind cu ochi care vedeau ceva acolo unde nimeni altul nu zărea nimic. A scos un tril scăzut, blând. Ciudat, dar din aerul gol, de lângă buzele ei, i-a răspuns un ciripit ca de pasăre. Şi-a coborât braţele.

Graydon a simţit aripile în jurul capului său. Ceva i-a atins umărul, s-a înfăşurat pe braţ, s-a încolăcit în jurul încheieturii, i-a mângâiat obrazul… Involuntar, a întins mâna şi l-a apucat. Avea formă de şarpe, dar contactul cu el nu l-a făcut să tresară, nu i-a provocat repulsie. Era răcoros, dar nu rece. L-a pipăit. Încolăcirea părea să fie groasă de opt inci, gândea el. L-a uimit că făptura cântărea atât de puţin. A simţit o vibraţie rapidă în preajma lui, ca fâlfâitul unui colibri imens. A remarcat faptul că nu-şi sprijinise greutatea de el – un motiv în plus să fie liniştit.

L-a mângâiat ca pe un câine. Inelele s-au desfăşurat. Fâlfâitul a continuat. Ascultându-l, şi-a dat seama că erau două fiinţe.

— Acum pleacă! a spus Mama. Mergi repede! Cei doi te vor însoţi. Nu poţi să le vorbeşti, dar arată exact spre cine vrei să fie ucis, şi-l vor omorî. Ai încredere în ei, fiindcă sunt inteligenţi. Nu poţi înţelege, dar să ai încredere în ei. Du-te…

L-a îndepărtat uşor. Regor a trecut pe lângă el şi s-a îndreptat spre marginea acoperişului Templului. S-a oprit, a scos o funie, la capătul căreia era prinsă o ancoră, a agăţat-o de cornişă şi a lăsat-o să coboare.

— Ăsta ţi-e drumul, băiete! a zis Regor, răguşit. Mama nu vrea să fii văzut plecând. Hai, dă-i drumul! Ia asta!

I-a vârât un pumnal lung la cingătoare. Graydon, cu puşca atârnată de umăr, a prins funia şi s-a strecurat peste

parapet. A coborât însoţit de fâlfâitul şerpilor înaripaţi. A ajuns la capătul funiei, apoi a rămas un moment în întuneric, întrebându-se în ce parte s-o ia.

A simţit atingerea unuia dintre Vestitori, care-l grăbea. Apoi a văzut în minte drumul spre palatul lui Lantlu, ca pe o hartă.

A început să alerge pe cărările pe care le memorase când îl atinsese Femeia-şarpe. Deasupra lui se agitau aripile nevăzute…

24. MIREASA OMULUI-ŞOPÂRLĂ

Era o noapte limpede, luminoasă. A găsit uşor drumul, de parcă picioarele ar fi cunoscut fiecare colţ, fiecare cotitură. După un timp, s-a oprit din fugă; Trebuia să-şi păstreze puterile pentru ceea ce urma. Şi să nu atragă atenţia trecătorilor...

Abia când ajunsese aproape de palatul lui Lantlu, a întâlnit pe cineva şi a descoperit, astfel, firea ucigaşă a pumnalelor înaripate pe care Mama i le desemnase ca însoţitori. Dintr-un câmp acoperit cu tufişuri a apărut o pereche de emeri, cu lănci şi făclii în care, în loc de flăcări, se aflau globuri ce sclipeau auriu. În urma lor, o litieră purtată de patru indieni, cu un nobil îmbrăcat în verde. După litieră, alţi doi paznici.

Graydon n-avea cum să dea înapoi, să se ascundă în umbră. Ocupantul litierei l-a salutat, făcându-i semn cu mâna. Acoperindu-şi faţa cu mantia, Graydon, a răspuns scurt la salut şi a mers mai departe. Comportamentul său a fost, se pare, neobişnuit, pentru că nobilul s-a ridicat, a dat un ordin scurt oamenilor şi s-a apropiat de el cu sabia scoasă.

Nu rămânea de făcut decât un singur lucru, iar Graydon a arătat spre emeri, apoi s-a năpustit el însuşi asupra Yu-Atlanchianului. A evitat lovitura de spadă şi, în clipa următoare, l-a prins pe nobil de încheietură, cu mâna dreaptă, iar cu stânga l-a apucat de gât. Nu mai era timp pentru amabilităţi... A căzut în genunchi.

Apoi l-a aruncat pe duşman la pământ. În urma izbiturii, Yu-Atlanchianul a scăpat sabia, iar Graydon i-a străpuns inima cu pumnalul dăruit de Regor.

Nu îndrăznise să-şi folosească arma. S-a aplecat, a luat sabia mortului şi s-a întors spre emeri.

Dar aceştia muriseră.

Opt dintre ci zăceau străpunşi de ciocurile ascuţite ale şerpilor, înainte de a fi apucat să strige sau să arunce

lăncile. Ucişi în timpul scurt în care el omorâse un singur om…

S-a uitat la trupurile lor. I se părea incredibil ca opt vieţi să dispară în câteva secunde. A auzit aripile fluturând deasupra capului şi a urmărit cu privirea zgomotul. A văzut în aer, trasate parcă de un deget nevăzut, două linii subţiri, stacojii. S-au scuturat şi de pe ele au picurat stropi purpurii…

Şerpii înaripaţi îşi curăţau ciocurile!

A pornit mai departe, cu sufletul liniştit. Îi dispăruse senzaţia singurătăţii şi i se părea că-i urmat de-o întreagă armată… Cărarea a pătruns într-un pâlc de copaci înfloriţi. S-a strecurat încet printre trunchiuri, oprindu-se în umbra cea mai deasă. La aproape o sută de yarzi, se afla palatul lui Lantlu. Construcţia acoperea aproape un acru. Era octogonală, nu prea înaltă, cu două etaje. Din centru se ridica o cupolă, sclipind a safir şi opal, asemănătoare celei luate de Timur Lenk din Damascul jefuit, pentru a împodobi Samarkandul său iubit. În jurul fundaţiei se înălţau turnuleţe ornamentate cu bijuterii, ca nişte chioşcuri construite de gnomi pentru femeile lor.

Zidurile octogonului erau acoperite cu cărămizi, care scânteiau de parcă ar fi fost lăcuite cu rubine topite, smaralde verzi ca apa, topaze galbene ca soarele… în ziduri se deschideau ferestre, dreptunghiulare sau ovale, cu canaturi, zăbrelite cu o împletitură din piatră şi metal, delicată ca o broderie. Dedesubt se întindea o alee lată de treizeci de picioare, mozaicată, din pietre lustruite, negre şi albe. Pe marginea acesteia, stâlpi zvelţi din aur susţineau copertine de mătase. Lumina blândă se scurgea prin perdelele croşetate de la ferestre. Nu exista uşă.

Graydon s-a strecurat spre colţul clădirii. Îl despărţea de alee o pajişte netedă. Nu putea s-o traverseze fără să fie observat de paznici. Nu văzuse nici unul, dar din palat se auzea un murmur confuz. La vreo sută de picioare spre dreapta, arborii înfloriţi se apropiau de ziduri. S-a strecurat prin boschete până când a ajuns la limba de verdeaţă. Croindu-şi drum cu grijă spre extremitatea ei, a descoperit

că ajunsese la vreo cincizeci de picioare de stâlpi.

Se vedea altă faţadă a palatului. Parterul avea trei ferestre ovale largi, aproape alăturate, prin care răzbătea o lumină mai puternică decât celelalte. De data asta, vocile ajungeau la el distinct. Voci de nobili. Bărbaţi şi femei. Veneau din camera luminată strălucitor. Lângă stâlpi, era o gardă alcătuită din doisprezece indieni, înarmaţi cu lănci şi arcuri.

În timp ce şovăia, întrebându-se ce să facă, a auzit din încăpere un tumult de strigăte şi râsete, precum şi sunetul unor fluiere interpretând o melodie ciudată, săltăreaţă. Deasupra tuturor, acoperind şi zgomotul, şi muzica, a răsunat vocea batjocoritoare a lui Lantlu:

— Bine-ai venit, Suarra! Bine-ai venit, mireasă! Hei, voi de colo, aduceţi mirele!

A urmat altă furtună de aplauze şi râsete.

Graydon a ieşit din umbra protectoare a copacilor şi a arătat spre emeri. A auzit şuierul aripilor. A alergat spre palat, pregătindu-şi puşca în timpul goanei. Înainte de-a mai face un pas, doi dintre indieni se prăbuşiseră. Apoi încă doi. Ceilalţi îngheţaseră, îngroziţi de moartea invizibilă ce-i lovea. Apoi s-au dezlănţuit într-o rapidă mânuire de săbii, mai rapidă decât putea fi văzută în salonul de scrimă al vreunui maestru francez sau italian. Nu parcursese nici jumătate din pajiştea lată de cincizeci de picioare, şi paznicii zăceau cu toţii la marginea aleii, cu inimile străpunse sau cu gâturile sfârtecate. Precise, cu viteza de impact a gloanţelor de mitralieră, ciocurile în formă de pumnal îşi atinseseră ţintele. Loviseră în tăcere, iar emerii muriseră în tăcere.

A păşit peste un cadavru, îndreptându-se spre fereastră. Nu ştia dacă existau alţi paznici. Nici nu-i păsa. Ferestrele ovale erau zăbrelite, ca şi cele pe care le văzuse prima dată. A încercat-o pe prima, dar n-a reuşit s-o mişte. Cea de-a doua s-a deschis uşor. A tras piedica armei, a trecut-o în mâna stângă, iar cu dreapta a dat încet perdeaua la o parte. S-a uitat în cameră.

Privirea i s-a îndreptat spre Suarra. O clipă, n-a văzut

nimic altceva.

Stătea pe o estradă, în mijlocul camerei uriaşe, lângă un pat acoperit cu flori. Purta o rochie verde, prin care sclipea trupul ei alb. Pe cap, o cunună de flori purpurii. Avea picioarele goale şi braţele încrucişate pe piept. La încheieturile mâinilor scânteiau cătuşe din aur…

Gura îi fusese rujată, obrajii fardaţi, iar petele de culoare contrastau cu figura ci galbenă, ca de ceară. Semăna cu o păpuşă din ceară, fără viaţă, cu ochii închişi, abia respirând… în timp ce Graydon o privea, fata s-a cutremurat, s-a dezechilibrat şi s-a prăbuşit pe marginea patului.

— Mireasa e tulburată de apropierea mirelui, a zis Lantlu, suav, cu ironia unui prezentator. O atitudine firească, tradiţională. Virginitatea ei e în pericol. E ruşinată. Dar, în curând… ha! ha! ha! A râs Lantlu.

Din cameră i-a răspuns un cor de hohote răutăcioase. Suarra şi-a plecat capul…

Graydon a văzut roşu în faţa ochilor. Se sufoca de furie. S-a stăpânit şi s-a uitat prin cameră. În jurul patului, se vedea un cerc de culcuşuri joase, iar în ele, o mulţime de Yu-Atlanchieni. După frumuseţe, păreau nişte îngeri. Dar, de sub masca perfecţiunii, se iveau diavolii cruzimii şi ai poftelor cinice. Nici urmă de milă în ochii aţintiţi asupra Suarrei.

Lantlu se afla în celălalt capăt al camerei, ridicat într-un cot, mângâind părul unei femei întinse lângă el. Cu o satisfacţie ce-i depăşise, deocamdată, furia, Graydon i-a observat nasul turtit (cândva perfect) şi gura deformată. Semnătura pumnului său… A examinat degrabă camera, căutând intrări, paznici…

Exista o singură uşă, cu draperii, ca la ferestre. Nici o gardă. Cel puţin, nu în cameră. Bine… Lantlu reprezenta o ţintă uşoară… Ideal ar fi să intre, să-i tragă un glonţ în cap, s-o ia pe Suarra şi să fugă înainte ca restul indivizilor să-şi revină din surpriza atacului… Totuşi, nu dorea ca diavolul ăla batjocoritor să scape atât de ieftin… Ar fi preferat să aibă la dispoziţie, vreo două zile, o cameră de tortură

medievală, cu tot echipamentul, dar nu poţi avea tot ce doreşti... La urma urmei, bine că Stăpânul întunecat lipsea. Ah, uitase cea mai bună carte de care dispunea: cei doi Vestitori ai Mamei! Cu ei şi cu puşca, putea curăţa tot bârlogul diavolesc! Dar unde erau?

Ca şi cum ar fi răspuns gândurilor lui, a simţit apăsarea inelelor în fiecare braţ. A ştiut că făpturile se pregăteau să intre în cameră o dată cu el.

S-a uitat din nou spre Suarra, înainte de a sări înăuntru. A văzut ceva ce nu remarcase până atunci: între ea şi uşă, cercul de culcuşuri se întrerupea, lăsând o trecere largă.

Apoi, perdelele au fost date la o parte, iar pe uşă au intrat două femei-emer, goale, purtând coşuri mari, pline cu flori, din care scoteau, în timp ce mergeau, pumni de petale pe care le presărau pe podea.

Le urmau patru emeri înarmaţi cu buzdugane.

— Priviţi! a intonat Lantlu. Mirele!

Prin portic a pătruns un om-şopârlă!

Îmbrăcat, ca şi Suarra, într-o robă verde, transparentă, prin care se vedea pielea groasă, galbenă, ce lucea ca unsă cu ulei. Ochii cercetau în dreapta şi în stânga, şireţi, provocatori. Pe capul turtit, purta o cunună de flori albe, prin care se ivea creasta roşie, hidoasă...

Muzica ţopăitoare a răsunat iarăşi, mai puternică, dintr-un loc nevăzut. Ochii stacojii ai omului-şopârlă au zărit silueta fetei ghemuită pe pat. Buzele i s-au răsfrânt, dezvelindu-i colţii galbeni. S-a repezit...

— Doamne! a gemut Graydon şi a tras prin perdea.

Omul-şopârlă s-a oprit în mijlocul saltului, de parcă l-ar fi izbit un pumn puternic. A rămas o clipă în aer, apoi s-a prăbuşit, cu capul ţăndări.

Graydon a trecut pragul scund al ferestrei ovale, a tras din nou, fără să ochească, spre Lantlu. La zgomotul împuşcăturii, stăpânul dinozaurilor s-a prăbuşit în spatele culcuşului, dar Graydon a ştiut că nu-l nimerise. Nu-i nimic, o să aibă grijă de el mai târziu... Acum să scape de emeri! A dus arma la umăr însă indienii zăceau pe jos...

Şerpii înaripaţi! Uitase de ei. De data asta nu-i

aşteptaseră ordinele. Paznicii muriseră.

— Suarra! a strigat Graydon. Vino la mine!

Fata s-a ridicat, privindu-l fără să-i vină a crede. A făcut un pas nesigur…

Fără urmă de remuşcare, Graydon a tras câte un glonţ în două capete de nobili de pe culcuşurile dintre el şi Suarra, sfărâmând cercul. Să le dea o lecţie… mai bine să nu mai ucidă… să nu-i dezlănţuie pe Vestitori până când Suarra nu ajungea în braţele lui… să-i ţină potoliţi până atunci… iar apoi să-i trimită pe ticăloşi în iadul ce li se cuvenea…

Dacă ar şti să le vorbească Vestitorilor… i-ar trimite după Lantlu… împuşcăturile au fost auzite… să supravegheze uşa… Mai era şi fereastra deschisă în spate… nu poţi privi în două locuri simultan…

Suarra ajunsese lângă el…

— Iubitule! O, iubitul meu!

I-a auzit şoapta îndurerată şi i-a simţit buzele pe umăr.

— Curaj, draga mea! Vom ieşi de-aici!

Ţinea puşca îndreptată spre cercul de nobili tăcuţi.

Se întreba cum vor ieşi… mai bine rămânea la ideea iniţială… Să asmuţă şerpii înaripaţi asupra lor, să fugă cu Suarra, în timp ce Vestitorii măcelăreau, acoperindu-le retragerea…

Prea târziu!

În uşa deschisă apăruse, ca din senin, Nimir!

Prea târziu… N-avea rost să folosească moartea înaripată sau să încerce să fugă. Picase în capcana lui Nimir şi trebuia să se târguiască. A lăsat puşca jos, trăgând-o pe Suarra lângă el.

L-a cuprins îndoiala. Fusese oare o capcană a lui Nimir? Stăpânul Răului a păşit în camera imensă, privind uimit spre Graydon şi Suarra. Lantlu s-a ridicat, rânjind încântat.

Graydon a ridicat arma, ochindu-l. Înainte de a apăsa pe trăgaci, unul dintre braţele lungi, deformate, ale lui Nimir l-a prins pe Lantlu şi l-a tras la adăpostul trupului său. Arma a bubuit. Graydon a avut impresia că glonţul a fost absorbit de pieptul lui Nimir.

Tăcut, nelămurit, Stăpânul Răului şi-a plimbat privirea

uluită de la bărbat la fată, la trupul urdului, la mormanul de flori albe, îngălbenite de sângele acestuia, la simulacrul de îmbrăcăminte de nuntă ruptă în momentele agoniei... Privirea a urmat cărarea de flori spre emerii morţi, spre culcuşul împodobit, de pe estradă, s-a îndreptat iar spre Suarra, spre roba ei verde...

Din nou Graydon a citit înţelegere pe figura lui.

Trupul ghemuit, ca de broască, a părut să se extindă, să se îndrepte. Figura minunată, luciferică, a devenit albă ca piatra, cu ochii ca gheaţa. S-a întors, i-a apucat pe Lantlu, l-a ridicat şi l-a ţinut deasupra capului, de parcă ar fi vrut să-l zdrobească de podea. Stăpânul dinozaurilor se zbătea şi lupta zadarnic, nereuşind să rupă strânsoarea.

Stăpânul Răului l-a ţinut aşa o clipă, apoi şi-a stăpânit furia şi l-a aruncat la picioarele sale.

— Prostule! a spus, cu o voce înspăimântător de inexpresivă. Să-ţi îndeplineşti poftele şi urile împotriva dorinţei mele? Nu ţi-am spus că fata trebuie păstrată în siguranţă, nevătămată? Nu ţi-am explicat de ce? Cum de-ai îndrăznit să faci aşa ceva? Răspunde, nebunule!

— I-am promis că o s-o împerechez cu un urd. Îmi ţin promisiunile! Ce diferenţă ar fi fost? Străinul ar fi venit la chemarea ta. N-ar fi ştiut nimic sau ar fi aflat prea târziu. Şi, din moment ce-l ai, nu s-a întâmplat nimic rău! Şi-l ai mai curând decât ai plănuit, Stăpâne întunecat!

Nici urmă de frică în vocea lui Lantlu. Doar o urmă de aroganţă batjocoritoare. Stăpânul Răului nu i-a răspuns, privind în jos, spre el, cu o expresie de nepătruns. Încăpăţânat individ, Lantlu ăsta, gândea Graydon. Complet putred, dar greu de înfrânt...

A privit trupul monstruos, cu figură de înger prăbuşit... capul nobil, atitudinea maiestuoasă, frumuseţea lui... a simţit un strop de milă pentru Stăpânul Răului... La urma urmei, de ce să nu aibă un trup pe măsura capului? Nu înţelegea ce obţinuse Adana dându-i lui Nimir un corp monstruos... acesta se străduise îndelung să aibă o îmbrăcăminte potrivită... fusese un truc femeiesc, nu o luptă cinstită...

Brusc, şi-a dat seama că ochii lui Nimir îl fixau, că acesta îi citea gândurile…

— Noi doi nu suntem prea deosebiţi, Graydon, a spus Stăpânului Răului, cu acea blândeţe împotriva căreia avusese de luptat Graydon când înfruntase Umbra pe tronul de marmură neagră.

Graydon a revenit subit în lumea reală. Nu se dusese acolo să-l compătimească pe Nimir! Ci s-o salveze pe Suarra! Şi să scape şi el, dacă se putea…

Ochii reci ai Stăpânului Răului au devenit mai albaştri. În ei se citea prietenie, reală sau prefăcută.

— Trebuie să discutăm, Graydon.

— Ştiu, a răspuns acesta, furios. Acum şi aici, Nimir!

Stăpânul Răului a zâmbit, iar zâmbetul lui a luminat puterea întunecată ce-i trona pe figură, i-a dat ceva din atracţia periculoasă care a existat în blândeţea vocii sale. Graydon a simţit farmecul şi i s-a opus.

— Ridică-te, Lantlu! Să nu pleci de-aici fără să-ţi îngădui! Ai grijă să nu se întâmple nimic! Te avertizez pentru ultima oară!

Lantlu s-a sculat, a aruncat o privire indiferentă spre Graydon şi Suarra, s-a întins în culcuş, lângă femeia de-acolo, şi i-a tras braţul în jurul gâtului. E prea ascultător, a gândit Graydon.

Stăpânul Răului s-a târât spre el. A simţit tremuratul necontrolat al Suarrei. Când Nimir a ajuns la vreo zece paşi, Graydon a tras din teacă pumnalul lui Regor şi i-a potrivit vârful în pieptul fetei, în dreptul inimii.

— Rămâi acolo! Eşti destul de aproape. Ascultă-mă întâi pe mine. Ştiu ce vrei. Sunt gata să discutăm. Dacă nu cădem la învoială, o voi ucide pe Suarra, pentru că n-am cum să scap. Ea-i de acord. Nu-i aşa, Suarra?

— Aşa e, iubitule, a răspuns fata, liniştită.

— Apoi voi lupta cu toate forţele să te opresc, a continuat Graydon, arătând puşca. Dacă nu te pot opri, voi folosi ultimul glonţ ca să-mi zbor creierii. Cred că nu ţi-ar plăcea asta… Dar o voi face.

Stăpânul Răului a zâmbit.

— Te cred. După cum ai spus, e ultimul lucru pe care mi l-aş dori… Nu va fi nevoie, dacă te vei dovedi rezonabil.

— Am mintea deschisă, a spus Graydon, dar numai la cuvintele tale. M-ai înţeles?

Stăpânul Răului a încuviinţat din cap, apoi l-a privit un timp, fără să vorbească. O senzaţie de irealitate l-a cuprins pe Graydon… De parcă juca într-o piesă, o piesă dintr-un vis, în care nu risca nimic… Că putea să-şi aleagă drumul, să modifice situaţiile…

Şi-a pierdut complet simţul realităţii cumplite ce-i ţinuse nervii şi muşchii încordaţi. Ciudat, dar nu-i trecea prin cap că Stăpânul Răului ar putea îi responsabil de acea stare de indiferenţă…

— Nici unul dintre voi nu poate scăpa, dacă nu-i dau eu voie, a spus Nimir. Nu puteţi să-mi faceţi vreun rău, nici tu, nici servitorii Adanei, pe care-i văd zburând. Acest trup, construit aşa cum a fost, nu-i ca al tău. Într-un fel, e material. Trimite-ţi proiectilele în el, înfige pumnalul! Nu-mi vei pricinui nici un rău. Dacă nu mă crezi, încearcă!

Şi-a desfăcut pelerina, dezvelindu-şi pieptul deformat. A rămas locului, aşteptând. Graydon a ridicat arma, s-a gândit o clipă să accepte provocarea, apoi a renunţat. N-avea rost să irosească muniţia. Nimir avea dreptate.

— În schimb, eu, a continuat Stăpânul Răului, acoperindu-şi torsul monstruos, pot să vă distrug pe amândoi. Foarte uşor. Dar suntem de acord într-o privinţă: te vreau intact, Graydon!

— Mi-ai explicat lucrul ăsta altă dată, l-a întrerupt Graydon. Ce propui?

— Un târg mai bun pentru tine, decât cel pe care mi l-a stricat prostul ăla, a răspuns Nimir. Şi nu pentru că, prin tâmpenia lui, ţi-a dat puterea să te faci… nelocuibil. Nu. Din cauza unor gânduri pe care le-ai avut despre mine şi Femeia-şarpe, cu scurt timp în urmă. A trecut mult de când n-a avut cineva un gând bun despre mine, a zâmbit Nimir. Mi s-a părut că-i un lucru grozav de plăcut…

— Care-i înţelegerea? l-a întrerupt Graydon, nerăbdător.

— Îndată, a spus Stăpânul Răului, cu blândeţe. N-am

intenţionat niciodată ca această înfăţişare a mea să fie permanentă. Chiar dacă n-ar fi fost deformată, aş fi folosit-o temporar. Prefer carne bună, omenească, şi sânge care, tratate adecvat, pot dura veşnic. După cum ţi-am spus, prefer trupul tău. De aceea, te voi trimite împreună cu Suarra înapoi în Templu, însoţiţi de o gardă de onoare, dacă…

— Aşteptăm acest „dacă“, a zis Graydon.

— Dacă-mi făgăduieşti că, de voi câştiga bătălia ce urmează, vei veni la mine de bunăvoie şi, după ce voi arunca acest înveliş, mă vei lăsa să intru ca locatar permanent al trupului tău. Adică, bineînţeles, colocatar. Pe scurt, reînnoiesc oferta de a împărţi locuinţa cu tine, fără să-ţi fac vreun rău.

— Mi se pare corect, a răspuns, fără ezitare, Graydon. Accept.

— Nu, iubitule! a strigat Suarra. Mai bine murim amândoi!

— Nu cred că va învinge, i-a răspuns Graydon.

Indiferenţa devenea tot mai puternică… era mai grozav decât sperase… o propunere plină de fair *play… nu credea c*ă Nimir va învinge… dar dacă o va face, el, Graydon, era puternic… va lupta împotriva acestui tovarăş care va locui în creierul lui… îl va controla… îl va face să se sature de înţelegere… în cazul cel mai rău, va avea parte de o viaţă interesantă… De unde naiba îi veneau asemenea idei?… De ce gândea astfel?… Nu avea importanţă, trebuia s-o salveze pe Suarra… trebuia s-o salveze pe Suarra… era singura cale…

— Ştiu că voi învinge, a zis, blajin, Stăpânul Răului. Ştii şi tu, Graydon, nu-i aşa?

— Nu! a răspuns Graydon, scăpând de sub vraja neajutorării ce se întinsese asupra lui. A respirat adânc, iar indiferenţa şi senzaţia de irealitate au dispărut, fiind înlocuite de furie şi de hotărâre fermă. Nu, nu ştiu asta, Nimir! Şi dacă mai foloseşti vrăji împotriva mea, termin lucrurile chiar acum! Sunt de acord! Acum, lasă-ne să plecăm!

— Bine! a spus, zâmbind, Stăpânul Răului, cu blândeţea şoaptei Umbrei. Mă provoci să-mi doresc şi mai mult izbânda, deşi sunt sigur de ea. Mai există un amănunt. Nu-ţi cer să nu rămâi în Templu pe durata micii melc dezbateri cu Femeia-şarpe. Cred că n-ai accepta, a zis el, privindu-l amuzat pe Graydon. Dar am un interes personal, şi e dreptul meu să insist de a fi luate toate precauţiile pentru… — să folosim o expresie politicoasă – păstrarea în condiţii de folosire a părţii mele din contract. De aceea, va trebui să porţi asta!

A scos de la brâu o zgardă lată, dintr-un metal roşu, ce sclipea uşor, şi a înaintat cu ea în mână.

— Ce-i asta? a întrebat Graydon, bănuitor.

— Ceva ce-i va împiedica pe anumiţi slujitori puternici de-ai mei să te ucidă, a răspuns Stăpânul Răului – dacă vei ieşi din Templu. Poţi să-i spui Adanei despre ea. Va pricepe ce înseamnă, când o va vedea. Îţi acord un avantaj: amân momentul, din interes.

Vino – vocea i se transformase într-un ordin implacabil – e necesar! Nu-mi dă nici o putere asupra ta, nu-ţi fie teamă de asta! Dar dacă nu ţi-o pui, fata nu va pleca!

Graydon a plecat capul, simţind atingerea degetelor deformate pe gât, a auzit clinchetul metalului, ce indica închiderea zgărzii, şi oftatul Suarrei.

— Acum vă vom escorta la Adana, care încearcă cu disperare să vadă ce se întâmplă. Şi-i atât de furioasă, încât nu mai poate! Urmaţi-mă!

A şchiopătat spre uşă. S-au luat după el, ţinându-se de mână, prin cercul sfărâmat al nobililor tăcuţi, înlemniţi, pe lângă trupul hidos al omului-şopârlă, pe lângă emerii ucişi de şerpii înaripaţi… În timp ce mergea, Graydon a auzit, deasupra capului, fâlfâitul paznicilor nevăzuţi. Şi-a stăpânit pornirea de a-i asmuţi asupra lui Lantlu.

Au ieşit din cameră şi au pătruns într-un hol imens. Înţesat de soldaţi emeri şi de nobili, care s-au retras, în timp ce Nimir ţopăia printre ei, şi i-au lăsat să treacă, strângând din fălci şi cu figuri imobile. A observat însă că priveau fugitiv spre zgardă, iar unele feţe au pălit imediat…

În cele din urmă, au ajuns la intrarea în palat. Stăpânul Răului a chemat un căpitan şi i-a dat ordine. Imediat a fost adusă o litieră dublă, purtată de opt bărbaţi puternici, în kilturi verzi. Nimir le-a făcut un semn curtenitor celor doi, invitându-i să urce.

Hamalii au ridicat litiera, şi o mulţime de soldaţi, conduşi de un ofiţer indian, au înconjurat-o. Porţile s-au deschis, iar escorta a pornit la drum.

— Ne vom revedea! a spus Stăpânul Răului, zâmbind.

— Sper să nu ne mai vedem niciodată! a răspuns Graydon, din tot sufletul.

— Mă gândesc la multe secole plăcute petrecute împreună! a zis Nimir, izbucnind în râs.

Râsetul lui îi răsuna încă în urechi când au ajuns la copaci, în mâinile paznicilor, străluceau făclii ce răspândeau o lumină albă, limpede. Deodată, Suarra l-a prins în braţe şi i-a strâns capul la pieptul ei.

— Graydon, Graydon, iubitule! Mi-e teamă! Preţul a fost prea mare! Mult mai bine era dacă mă sinucideam înainte de sosirea ta… Dar n-am ştiut… am sperat… până când a fost prea târziu… M-au încătuşat şi n-am putut să-mi pun capăt zilelor…

Şi lui îi era frică. Groaznic de frică! A liniştit-o cum a putut.

În sfârşit au sosit la Templu. Au aşteptat, în timp ce ofiţerul şi un grup de oameni au urcat scările largi, făcând semne cu făcliile. Graydon a auzit ordine şi tunetul vocii lui Regor. Apoi, uriaşul a năvălit pe trepte, s-a oprit lângă litieră, i-a scos afară şi i-a îmbrăţişat ca pe nişte copii întorşi dintre morţi.

Garda în verde a salutat şi a rămas în poziţie de drepţi până au ajuns la uşile masive. Graydon a auzit aripile şerpilor zburători îndreptându-se spre locul în care aştepta Mama. S-a uitat peste umăr şi a văzut escorta pornind înapoi.

Simţea o slăbiciune nesfârşită… S-a împleticit, dar braţele lui Regor l-au prins, apoi l-au cărat…

Uşile Templului s-au închis în urma lor…

25. ZGARDA LUI NIMIR

Mâinile moi ale Suarrei îl mângâiau. Fata şoptea cuvinte întretăiate, de milă, de afecţiune... Şi-a stăpânit slăbiciunea şi s-a desprins din braţele lui Regor. Vestibulul imens era înţesat de soldaţi indieni, în albastrul Mamei, şi de o mulţime de nobili. Aceştia din urmă s-au repezit spre ei, calmul lor obişnuit fiind depăşit de curiozitate. Regor le-a făcut semn să stea deoparte.

— Mergem direct la Mama! Suarra, ai păţit ceva?

Fata a negat din cap, iar el i-a grăbit. Privirea lui a întâlnit zgarda de metal din jurul gâtului lui Graydon şi uriaşul s-a oprit, perplex.

— Semnul lui Nimir! a râs Graydon, posomorât.

Uriaşul a prins-o în mână, ca şi cum ar fi vrut s-o frângă.

— Nu, l-a respins Graydon, nu-i chiar atât de simplu!

Uriaşul s-a uitat la zgardă, neliniştit, încleştându-şi fălcile.

— E o problemă care o priveşte pe Mama, a zis Suarra. Mai repede, noaptea se sfârşeşte!

L-a luat pe Graydon de mână şi au plecat împreună grăbiţi, lăsându-l pe Regor în urmă. Au trecut prin coridoare largi, în care se aflau emeri şi mici grupuri de oameni din Vechea Rasă, fără a se opri să-i salute, şi au ajuns la acel contrafort curbat, în care se găsea puţul ce ducea spre sanctuarul Femeii-şarpe. Au ieşit pe acoperişul Templului.

— Mamă! a strigat Suarra.

S-a văzut o sclipire roz-sidefie fulgerând spre ea: inelele Adanei ce se ondulau pe platformă. Trupul ei s-a înălţat lângă cel al fetei şi braţele ei de copil i-au cuprins gâtul, trăgându-i capul spre pieptul ei cu sâni mici. Pentru prima oară, Graydon a auzit în vocea Femeii-şarpe ceva ce semăna foarte mult cu suspinul omenesc.

— Fiica mea! Suarra! Fiica mea!

Suarra s-a agăţat de ea, plângând, în timp ce gura în formă de inimă a Mamei îi alinta părul neguros.

Adana a ridicat capul şi a întins mâna spre Graydon. A zărit zgarda Stăpânului Răului şi a înlemnit. Ochii i s-au dilatat, gâtul i s-a tras înapoi, limba roşie, ascuţită, s-a agitat, ca a unui şarpe.

S-a îndepărtat de Suarra şi a venit lângă Graydon, pe care l-a atins pe frunte, apoi în dreptul inimii. I-a cuprins faţa în mâinile ei mici şi l-a privit adânc în ochi. Treptat, în lacurile purpurii au apărut milă, regret şi oarecare înţelegere… Sau, cel puţin, aşa i s-a părut lui…

— Aşa! a şoptit ea, lăsându-şi mâinile în jos. Asta plănuia! a continuat, vorbind parcă singură, fără să-l vadă, fără să-i simtă prezenţa. N-o să folosească arma asta… decât ca o ultimă şansă… Pot să-i fac faţă… Dar nici eu nu vreau să folosesc puterea aceea… Pe strămoşii mei! De-aş avea măcar unul din neamul meu alături… Sau un alt Stăpân alături de Tyddo… nu m-aş teme… Aşa, n-am de ales. Iar dacă Nimir şi cu mine dezlănţuim ceva ce nu mai putem înlănţui vreodată, nu se va întinde distrugerea, ca o molimă iute, asupra acestui glob ce se învârteşte, transformând pământul în deşert fără viaţă? Nici măcar Nimir n-ar scăpa de distrugere…

L-a privit din nou pe Graydon.

— Nu dispera, copile! Ţi-a fost milă de Nimir, nu-i aşa? Şi ai încheiat înţelegerea… Cu câtă viclenie şi-a strecurat otrava în mintea ta! Cu câtă viclenie… Aşa a fost scris, presupun… şi aşa va fi… Nu-i vina ta. Eu am fost cea care am muşcat din momeală, fără să ştiu, din vanitate femeiască, atunci când i-am deformat înfăţişarea, la Ladnophaxi… Ceea ce se întâmplă e din cauza mea. N-ai avut de ales. Putea fi mai rău… Să lăsăm zarurile să cadă, după cum au fost aruncate… Nu te uita la mine aşa! Nu-i nici o vrăjitorie, ţi-am citit gândurile, asta-i tot! însă vreau să aud povestea şi în cuvinte. Suarra…

S-a întors spre fată. I-a văzut rochia verde de nuntă, obrajii şi buzele vopsite. În acel moment, toată furia împotriva lui Nimir, toate orele de teamă pentru soarta Suarrei au ajuns la apogeu, au explodat. A întins mâinile şi a rupt veşmântul de pe fată, descoperindu-i albeaţa

fermecătoare.

— Du-te şi spală-te pe faţă! a şuierat Femeia-şarpe, supărată, ca orice femeie de modă veche, pe fiica pe care o prinde umblând, pe furiş, cu farduri.

Fata a oftat, apoi a fugit, ca o umbră de fildeş, în întunericul din spatele culcuşului Adanei. Cu toată slăbiciunea şi tulburarea, Graydon a izbucnit în râs. Fusese una dintre izbucnirile pur omeneşti, care înlăturaseră din fiinţa neumană orice urmă a bizareriei înspăimântătoare. L-a făcut să se îndoiască de suspiciunile pe care le simţise, destul de puternic, alături de ea.

Mama l-a privit mânioasă şi a ridicat mâna, ca şi cum ar fi vrut să-l pălmuiască. Apoi a alunecat după Suarra, vorbindu-i blând, plină de remuşcări. După aceea l-a chemat.

Un glob de luminescenţă slabă pulsa deasupra ei. În acea lumină a văzut că Suarra se învăluise într-o pelerină şi îşi curăţase faţa de vopsea. Fata i-a aruncat o privire şi a plecat capul. Femeia-şarpe a râs şi le-a apropiat feţele, obraz lângă obraz.

— Nu te ruşina, copilă! El ştie că femeile mai au şi trup, sunt convinsă… sau ar trebui, la vârsta lui… Iar Regor e destul de bătrân să-ţi fie stră-străbunic. Vino aici, Regor! Acum povesteşte, fata mea, ce s-a întâmplat. Bea asta!

A căutat în cufărul ei, a scos un flacon mic, a umplut o cupă de cristal cu apă, apoi a picurat un strop din flacon. Suarra a sorbit, după care i-a întins paharul lui Graydon. A băut şi el, a simţit o pişcătură, i-a dispărut slăbiciunea şi apoi mintea i s-a limpezit. S-a aşezat lângă Regor, ascultând-o, pe Suarra.

Nu ştia mare lucru despre modul în care a fost capturată. Un ofiţer emer venise la ea, după ce-o părăsise pe Mama, în timp ce supraveghea cazarea supravieţuitorilor armatei lui Huon. L-a spus că aducea un mesaj de la Stăpânul Graydon, care se afla pe terasa inferioară a Templului. Stăpânul Graydon descoperise ceva şi voia să-i arate şi ci, înainte de a se duce să dea de ştire Mamei.

Stăpânul Graydon îi ceruse s-o caute şi s-o conducă la

locul în care o aştepta.

Îndrăzneala şi simplitatea şireteniei o înşelaseră. Ştia că terasele erau păzite, deci nu s-a îndoit de corectitudinea mesajului. S-a dus cu emerul, trecând pe lângă mai multe grupuri de paznici şi răspunzând salutului lor. Abia trecuse de unul, când a simţit că i se aruncă o pelerină peste cap, e luată pe sus şi răpită.

— Au fost oamenii lui Lantlu, a zis Regor. Au ucis gărzile şi le-au luat locul. Purtau culorile Mamei. Am găsit cadavrele oamenilor noştri aruncate de pe terasă.

Când au ajuns în umbra copacilor, a continuat Suarra, i-au legat gleznele şi încheieturile mâinilor. Au urcat-o într-o litieră şi au cărat-o direct la palatul lui Lantlu. Acolo, nişte indiene au fardat-o. Înainte ca ea să bănuiască ceva, au dezbrăcat-o, au înveşmântat-o în roba verde şi i-au pus cătuşele de aur. Apoi a fost condusă în camera în care a găsit-o Graydon, atunci când auzise din gura răutăcioasă a lui Lantlu ce intenţiona să facă.

Femeia-şarpe ascultase, legănându-şi capul înainte şi înapoi, ameninţător, cu ochii strălucind. N-a pus nici o întrebare, n-a întrerupt-o.

— Regor, a spus ea calmă, după ce Suarra terminase, du-te şi asigură-te că n-a rămas vreo crăpătură prin care să se strecoare unul dintre şobolanii lui Nimir! Dormi atât cât vei apuca, pentru că, în zori, toţi cei din Templu trebuie să fie treji, la posturile lor. Iar în zorii următori, ori voi învinge eu, ori Nimir… Suarra, Graydon, veţi dormi aici, alături de mine. Cât a mai rămas din noapte…

După ce Regor a plecat, i-a luat de mână pe amândoi.

— Copii, a zis ea, cu blândeţe, nu vă temeţi! Dormiţi liniştiţi, fără vise, fără frică de Nimir. Mai sunt patru ore până la răsărit. Vă voi trezi atunci, şi vom pune la cale planul nostru. Vom discuta despre asta, a zis ea, atingând zgarda, şi despre alte lucruri. Acum beţi…

A căutat iarăşi prin ladă, a scos alt flacon şi a pus o pastilă incoloră în cupă. Au băut. Suarra a început să caşte, s-a întins pe perne, apoi i-a zâmbit somnoroasă. Ochii i s-au închis. Graydon a simţit cum îl cuprinde o letargie plăcută şi

şi-a lăsat capul să-i cadă pe pernă. A privit spre Femeia-şarpe. Ridicase sistrul, din care curgea o şuviţă de lumină lăptoasă. A îndreptat-o spre zenit şi a început să traseze o spirală, ce se tot întindea…

Semnaliza. S-a întrebat, somnoros: Cui? Ce? A adormit…

Atingerea Mamei l-a trezit. A cercetat figura aplecată deasupra lui. Ochii purpurii erau dilataţi, fosforescenţi, enormi, în inima ce reprezenta conturul figurii copilăreşti. A sărit în picioare. La marginea platformei, stătea Stăpânul Nebuniei, privind dincolo de lac. Lângă el, se zărea silueta stacojie, a lui Kon, şi cea neagră, a lui Regor. Suarra dormea încă… obrazul i se rezema de braţul alb ieşit de sub cearşaful de mătase.

Graydon a început să tremure, simţind un frig subit. Pentru prima oară de când se afla în Yu-Atlanchi, cerul se întunecase. Norii atârnau grei la nici trei sute de picioare deasupra Templului. Arătau mai puţin a nori, şi mai mult a tavan imobil, solid, de un cenuşiu ca oţelul…

Deasupra lui şi în jur, răzbătea un sâsâit, un şuierat continuu, de parcă ar li zburat, în cerc, nenumărate păsări uriaşe. Se auzea bătaia ritmică a aripilor nevăzute…

Şerpii înaripaţi! Vestitorii Mamei-Şarpe! Pe ei îi chemase, de dincolo de barieră, cu fasciculul îngust de lumină!

Adana l-a luat de mână, a alunecat cu el până la marginea platformei, i-a dat o lentilă similară celei pe care o folosise în ascunzătoarea lui Huon şi a arătat cu degetul spre ţărmul apropiat al lacului. A privit prin lentilă.

Malul gemea de oameni-şopârlă! Apăreau cu sutele, cu miile. Rândurile lor înaintau încet, în timp ce li se alăturau altele, ieşind din apă. A văzut că hoarda de urzi se scurgea în lac din peşteri, că suprafaţa apei fusese acoperită de mulţimea care înota. Şi că în fruntea celor care ajunseseră la ţărm se aflau câţiva dintre nobilii lui Lantlu, călare pe dinozauri negri. Făceau ordine cu ajutorul unor bice lungi, groase. Unul dintre ei s-a aplecat pe flancul animalului monstruos ce-l purta. Graydon a surprins o sclipire slabă, de metal roşu, la gâtul lui. S-a uitat cu atenţie.

O zgardă asemănătoare celei pe care i-o pusese lui

Stăpânul întunecat…

Şi alt călăreţ purta semnul lui Nimir. Încă unul… A lăsat jos lentila şi s-a întors spre Femeia-Şarpe. Aceasta a înclinat din cap, răspunzându-i întrebării nerostite:

— Da, Nimir te-a legat de el. O parte din ce ţi-a spus e adevărat, dar restu-i minciună. Când ţi-a promis că o să te apere, a avut dreptate. Dar, când a afirmat că zgarda nu-i dă nici o putere asupra ta, te-a înşelat.

A tăcut, iar el a privit-o, nefericit.

— Din această cauză nu poţi rămâne aici cu mine, să mă ajuţi, aşa cum sperasem. Pentru că Nimir e şiret şi disperat – sper să fie, în curând, şi mai disperat –, iar dacă dai dovadă de neatenţie, vrea să strice tot ce-am plănuit.

— Nu, nu prin intermediul meu! a gemut Graydon. Nu!

— Nu trebuie să riscăm, a răspuns Mama. Sunt în stare să te scap de însemnul lui, dar ceva îmi spune că-i mai bine să-l las acolo. Făcându-ţi ce ţi-a făcut, Nimir a greşit. Dacă ar fi fost înţelept, ar fi jucat cu cărţile pe care le împărţiserăm. Şi-ar fi îndreptat gândurile doar spre victorie. Dar această dorinţă de a te poseda se poate întoarce împotriva lui, aşa cum vanitatea s-a întors împotriva mea. Nu ştiu ce folos vom trage, însă sunt sigură că unul va fi.

— Ultimul urd a ajuns pe mal, Adana, a mormăit Regor. E timpul să mergem.

— Du-te cu Regor şi cu Huon, a spus Mama. Au la ce să te folosească. Fii convins că Nimir nu te va poseda. Am făgăduit acest lucru eu, Adana, şi-mi respect întotdeauna făgăduiala! S-a aplecat şi i-a atins fruntea cu buzele. Trezeşte-o pe Suarra şi ia-ţi rămas bun de la ea. Apoi pleacă deîndată. Dacă nu ne vom revedea… să ştii, copile, că te-am iubit…

L-a sărutat din nou, apoi l-a împins uşor. Graydon s-a plecat spre fata ce dormea. Ea a deschis ochii înceţoşaţi, l-a văzut, l-a prins cu braţul de după gât şi şi-a lipit buzele de ale lui.

— Cât am dormit? a murmurat Suarra, aproape trează. S-au ivit zorile?

— Da, sufletul meu! Iar eu trebuie să cobor cu Regor şi

cu Huon în Templu…

— În Templu! a sărit ea. Credeam că vei rămâne aici, cu mine, cu Mama…

— Nu-ţi fie frică, draga mea, a zâmbit Graydon, şi numai el ştia cât îl costa acel zâmbet. Am căpătat obiceiul să mă întorc mereu la tine!

Regor l-a bătut pe umăr. Graydon s-a desprins cu blândeţe din braţele ce-l reţineau, a sărutat fata încă o dată şi s-a strecurat între uriaş şi Huon. În timp ce coborau în puţul lucitor, a zărit-o cu capul la pieptul Femeii-şarpe, cu mâna la buze, trimiţându-i o sărutare… iar îndoiala a început să-i întunece vederea…

26. RAGNAROK[11] ÎN YU-ATLANCHI

Graydon a văzut cu propriii săi ochi doar o parte din cele ce s-au petrecut în ceasurile infernale ce-au urmat despărţirii de Suarra. Imaginea completă a obţinut-o adăugând la cele cunoscute povestirile altora.

Cei trei au plecat în grabă. S-au oprit o clipă să ia traista cu cartuşe, apoi s-au îndreptat spre intrarea din camera tronului. Când au ajuns acolo, Regor s-a oprit.

— Am distrus mecanismele de deschidere ale intrărilor în fiecare tunel ce duce la Templu, cu excepţia uneia, a început el, brusc. Aceea nu poate fi forţată, se află sub controlul Mamei. Dacă nu face vreo greşeală, nu putem fi atacaţi pe-acolo. Obiectivul lui Nimir e să ne scoată din Templu. Afară, ne poate copleşi cu ajutorul xinlilor şi al urzilor. Scopul nostru e să împiedicăm acest lucru. În timpul nopţii am ridicat baricade solide pe scări şi am plasat regimente puternice pe cele trei terase din jurul Templului. Dacă duşmanul ne presează prea tare, soldaţii se pot retrage în clădire pe scări din frânghie, prin ferestre sau pe uşile mari. Fiecare fereastră şi uşă e păzită de arcaşi sau lăncieri. Huon comandă baricadele. Tu vei lupta alături de el. În caz că atacă xinlii, încearcă să dobori călăreţii cu arma ta. N-ar strica dacă ai reuşi să răneşti şi animalele, să le faci să se întoarcă împotriva celor din urma lor. Oricum, un xinli fără ghid nu-i foloseşte la nimic lui Lantlu. Trebuie să-i împiedicăm să intre, indiferent ce trucuri o să utilizeze Nimir. Asta-i tot. După cum ştiţi, Mama luptă sus şi are arme la fel de înfricoşătoare ca şi ale Stăpânului Răului. Nu cred că-i cazul să ne luăm adio, băiete, dar dacă va fi să fie...

Uriaşul l-a îmbrăţişat pe Graydon, l-a strâns energic, a dat mâna cu Huon şi a plecat.

— Acum, noi doi, Graydon... a început Huon, cu voce

[11] Sfârşitul zeilor (în mitologia germanică). Aici, cu sensul de bătălie definitivă (n. tr.)

tristă, îţi aminteşti ce ţi-am spus în noaptea în care ai plecat spre Peştera Femeii-broască… Noi doi, sub un cer roşu, din care coboară umbre îngheţate, luptând cu siluete din flăcări… A sosit ceasul şi sunt bucuros… Priveşte!

A arătat spre o fereastră, prin care se uitau vreo zece arcaşi. Se zărea un pătrat din cer. Acoperişul de nori nu mai era cenuşiu. Devenise lugubru, pătat de-un roşu sinistru, care se întuneca încet, pe măsură ce se uitau…

— Vino! a zis Huon.

Au intrat tăcuţi în vestibulul larg, unde duceau portalele Templului. Era înţesat de emeri înarmaţi cu arcuri, măciuci, săbii şi lănci. Îi conduceau vreo douăzeci de bărbaţi din Vechea Rasă, cu spade şi buzdugane. Îl aşteptaseră pe Huon, pentru că, la apropierea lui, valvele masive, metalice, ale porţii s-au deschis. Au ieşit, cu soldaţii în urma lor, pe platforma largă, unde se terminau şirurile uriaşe de trepte.

La parapetele celor trei terase stăteau aliniaţi soldaţi, ca zidurile unei cetăţi. Pe scări, fuseseră ridicate două baricade din blocuri de piatră, înalte de şase picioare. Prima, la nivelul terasei inferioare, cea de-a doua la vreo cincizeci de picioare în spatele ei. Lângă fiecare fuseseră puse bucăţi de rocă, pe care să se urce soldaţii, pentru a fi la nivelul fortificaţiei. Graydon îşi imagina ce capcană excelentă ar constitui acea împrejmuire de cincizeci de picioare, dacă ar instala câteva mitraliere în vârful baricadei superioare… Ce măcel ar face…

A râs de unul singur. Cum să gândeşti în termenii războiului modern această înfruntare, în care generalii adverşi deţineau puteri despre care nici ofiţerii, nici soldaţii de rând nu ştiau nimic… A ajuns la zidul îndepărtat, şi-a luat puşca de pe umăr, a golit traista în faţa lui şi i-a privit conţinutul. Doar câteva sute de cartuşe… Totuşi, dacă ochea cu grijă, putea produce pagube mari. Şi-a umplut magazia armei, în timp ce Huon îşi repartiza trupele.

A cercetat marginea lacului. Avea o culoare a naibii de urâtă… lumina roşie din tavanul de nori te împiedica să vezi ceva la distanţă… Era opera lui Nimir, bineînţeles… Unde

era Nimir? Va lupta alături de adepţii lui, sau se ascundea, ca Femeia-şarpe, într-un loc secret, de unde-şi dirija puterile misterioase?

Nimir se arătase foarte sigur că va învinge. Îl minţise în alte privinţe, dar nu şi de data asta… Era convins de ceea ce spusese… N-ar fi mai bine să sară peste baricadă, să se ducă la Stăpânul Răului şi să se predea? Să-l oblige să încerce acea experienţă infernală? L-ar reţine pe Nimir, ar obţine un armistiţiu cât timp Stăpânul întunecat ar fi în el… S-ar lupta cu Nimir… De ce nu? Dacă ar câştiga, ar salva-o pe Suarra… şi pe Mama… şi pe Regor… Ce băiat bun, Regor!… De ce să fie un măcel atât de cumplit, dacă ar putea să-l oprească?

Gândul îi suna în minte, ca o şoaptă…

O şoaptă!

Graydon a tresărit. O şoaptă? Ca a Umbrei!

Femeia-şarpe avusese dreptate! Nimir îi vorbea, atrăgându-l, ispitindu-l, minţindu-l… manevrându-l… Slavă Domnului că nu-l lăsaseră pe acoperiş! A apucat zgarda şi a tras de ea… şi i s-a părut că aude râsul Stăpânului Răului!

Huon l-a prins de braţ. Graydon s-a întors spre el, tremurând, cu faţa acoperită de-o sudoare rece.

— Huon, a zis el, dintr-o suflare, dacă încerc să fug la inamic, dacă fac un singur gest ce ţi se pare că n-ar fi al meu, dă-mi cu mânerul spadei în cap! Sau înfige-o în mine, dacă vei considera necesar!

— Nu-ţi fie teamă, a zis Huon, înclinând solemn din cap. O să fiu vigilent şi n-o să mă las înşelat.

Din Templu s-a auzit un trâmbiţat de avertisment. Departe, la marginea pajiştii, se zărea multă mişcare – sclipiri de solzi negri, scânteieri slabe de piei galbene.

— Vin! a spus Huon şi apoi a strigat ordine oamenilor săi. Strigătul a fost repetat pe toate terasele. Arcurile au zbârnâit când le-au fost încercate corzile. Apoi, tăcere. Apărătorii aşteptau sosirea atacatorilor.

La început, aceştia s-au apropiat încet. În frunte, se aflau dinozaurii mari, răspândiţi, la vreo cincizeci de picioare, unul de altul. Graydon a remarcat, cu mâhnire, că toţi

călăreţii purtau cămăşi de zale şi vizierele lăsate. Nu încercase niciodată un glonţ împotriva unei armuri, nu ştia dacă o poate străpunge. S-a consolat cu ideea că, în cel mai rău caz, impactul va arunca duşmanul din şa.

În spatele dinozaurilor, lipăia hoarda oamenilor-şopârlă. O adevărată armată, pe şase rânduri de câte o mie de indivizi, ce înaintau umăr la umăr. Dacă urzii aveau conducători, aceştia erau din rasa lor şi nu se distingeau în masa compactă. Avansau imediat după saurienii negri, cu ochii roşii sclipind, cu capetele întinse înainte, cu ghearele scoase…

La o sută de yarzi înapoia urzilor, mărşăluiau, în ordine, companii de indieni în kilturi verzi, conduse de nobilii lui Lantlu.

Graydon bănuia că înţelesese planul de atac. Urma o lovitură puternică – nu o strategie subtilă. Dinozaurii mari, imuni la săgeţi şi, cu excepţia loviturilor îndemânatice sau norocoase, la lănci şi săbii, aveau să zdrobească apărarea ea nişte maiuri. În breşe, se strecurau urzii, greu de ucis, care luptau cu ghearele şi colţii otrăviţi… După ei, năvăleau emerii şi apoi pătrundeau în Templu, împreună cu nobilii lui Lantlu… Dar unde erau Lantlu şi haita lui?

În rândurile ce înaintau au răsunat trompete. Saurienii negri au început să alerge, bubuind din picioare ca tunetele. Oamenii-şopârlă s-au năpustit spre clădire, ca un talaz lung, galben, şuierător…

O rază de lumină lăptoasă a fulgerat pe acoperiş. Îndată, aerul s-a umplut de fâlfâitul şerpilor înaripaţi…

În clipa următoare, goana dinozaurilor şi a urzilor a încetat. O treime dintre călăreţii xinlilor au zburat din şa, ca prinşi de arcane, aruncaţi la pământ de inelele invizibile ce-i agăţaseră…

Între oamenii-şopârlă s-a produs un maelstrom[12]. Schelălăiau şi şuierau, săreau şi ţopăiau, izbind cu ghearele ca nişte dălţi, doborându-i pe unii dintre Vestitori şi sfâşiindu-i cu colţii, aşa cum se vedea după mişcări. Dar urzii cădeau cu sutele, străpunşi în inimă şi în creier de

---

[12] Vârtej din apele Norvegiei. În sens larg, vâltoare, vârtej puternic (n. tr.)

ciocurile ascuţite.

De pe spatele saurienilor dispăruseră jumătate dintre călăreţi. Nici monştrii n-o duceau mai bine. Graydon îi vedea răsucindu-se frenetic pe picioarele lor groase, şuierând furioşi, izbind cu labele superioare, absurd de mici, răsucindu-şi gâturile ca de şerpi.

Unul s-a întors. Apoi altul, şi altul... Au năvălit peste oamenii-şopârlă, strivindu-i. Indienii se opriseră. Când dinozaurii au străpuns şirurile de urzi, acestea s-au vălurit, urzii au rupt formaţiile şi au fugit din calea lor. Nobilii s-au repezit la animale, au apucat frâiele ce atârnau, încercând să supună monştrii. Mulţi dintre Yu-Atlanchieni au reuşit, dar unii au fost zdrobiţi sub tălpi.

Din Templu a răsunat o chemare de goarnă. De la stânga i-au răspuns altele. Regimente de emeri cu kilturi albastre au şarjat pe pajişte, conduse de nobili în zale, cu mantii azurii pe umeri. Uniforma Mamei. Stătuseră ascunşi până atunci, dar atacul lor l-a făcut pe Graydon să presimtă victoria. Şirul din frunte a îngenuncheat. Un nor negru de săgeţi s-a abătut asupra rândurilor sfărâmate ale soldaţilor lui Lantlu. S-au ridicat, au alergat din nou şi i-au izbit pe indienii în verde, ca un talaz.

Acum, pe pajişte se desfăşurau două bătălii: şerpii înaripaţi împotriva xinlilor şi a urzilor, iar în spatele lor se înfruntau coloanele de nobili şi emeri.

Din Templu a izbucnit un strigăt de triumf.

Dar, din depărtare, din direcţia peşterilor, a răzbătut un bâzâit puternic, un zumzet ce s-a înălţat până la un vaiet asurzitor, torturând urechile. Apoi, coborând sub nivelul perceptibilului, a devenit un sunet slab, care-ţi zdruncina creierul şi nervii, care te aducea la marginea nebuniei. Zumzetul se apropia cu viteza unui proiectil. S-a oprit deasupra lor. Apoi s-a îndreptat direct spre Templu. Notele infernale urcau şi coborau, urcau şi coborau...

Brusc, spaţiul dintre pământ şi cerul sinistru a fost inundat cu raze de-un roşu-întunecat. Raze rigide, vărgate... Sfâşiau ochii, sfârtecau creierul...

Graydon nu mai simţea nimic. Bâzâitul nebunesc

semăna, pentru el, cu zumzetul unui stup imens, şi nimic mai mult. Razele roşii îl ocoleau.

Fără să înţeleagă ce se petrece, l-a văzut pe Huon scăpând sabia din mână şi ducându-şi palmele la ochi…

Apoi a zărit, în lumina rigidă, inexplicabilă, şerpii înaripaţi. Vestitorii Mamei nu mai erau apăraţi de mantia invizibilităţii! Arătau ca nişte siluete negre, prinse de raze. Orbiseră şi ei. Şuierau, se izbeau unii de alţii, se prăbuşeau… Mari, mici, cădeau în ghearele oamenilor-şopârlă care, ca şi Graydon, erau imuni la acea vibraţie insuportabilă de sunete şi lumină înlănţuite…

În Templu, sunetul şi lumina au produs o totală nebunie, de parcă efectul s-ar fi intensificat. În minţile tulburi persista un singur gând: de a ieşi afară, de a fugi cât mai departe de zumzetul şi de razele care ardeau. Uşile zăvorâte s-au deschis. Prin ele au ţâşnit emeri şi nobili, bărbaţi şi femei… Unii săreau pe ferestre…

Erau zvârliţi din Templu, după cum promisese Stăpânul Răului…

Prin zumzet a străbătut un susur hidos, un şuierat diavolesc. Graydon a înţeles despre ce era vorba înainte de a vedea cu propriii săi ochi: haita dinozaurilor de vânătoare. Au ţâşnit din crângul ce se întindea între pajiştea Templului şi oraş, cu solzii de smarald şi safir sclipind în lumina purpurie, cu ochii stacojii strălucind… în frunte, călărea Lantlu, singur. Se îndrepta, urlând, spre scări.

Graydon a depăşit paralizia de moment şi a ridicat arma. A tras, blestemând, glonţ după glonţ, spre conducătorul haitei. Dar Lantlu înainta neatins, nevătămat, cu xinlii după el…

Din sanctuarul Femeii-şarpe, de pe acoperişul Templului, a apărut unul dintre globurile imense, argintii. Imediat s-au înălţat şi celelalte. O clipă s-au oprit, formând un cerc cu diametrul de o mie de picioare deasupra câmpiei. Apoi au început să pulseze într-o radiere albă, strălucitoare. În timp ce pulsau, se întindeau… Au devenit o coroană de sori mici, incandescenţi, care-şi răspândeau razele fierbinţi şi albe prin razele striate, roşii.

Brusc, zumzetul a încetat. Zbaterea oarbă a şerpilor înaripaţi s-a oprit şi aceştia au devenit din nou invizibili. Iar chinul creierelor şi al ochilor s-a sfârşit.

Venise rândul lui Graydon să simtă tortura. Radierea albă îi ardea ochii, îi trimitea ace chinuitoare în creier… Şi în acea durere se afla alături de urzi, de saurieni şi de cei din Vechea Rasă, care purtau zgarda lui Nimir. Zgarda îi protejase de zumzet şi de razele roşii, dar era inutilă în faţa armelor Femeii-şarpe.

Înainte ca durerea să pună stăpânire pe el, să-l arunce la pământ, cu mâinile la ochi, a văzut animalul monstruos al lui Lantlu cabrând, smulgându-şi capul din frâu, scuipând zăbala şi împleticindu-se orbeşte înapoi. L-a zărit pe Lantlu căzând din şa, picând în picioare, cu sprinteneala lui de panteră, acoperindu-şi faţa cu palmele… Oamenii-şopârlă alergau de colo-colo, prăbuşindu-se sub loviturile şerpilor înaripaţi.

Soldaţii Templului fugeau după xinli şi urzi, doborându-i pe oamenii-şopârlă cu buzduganele, tăind tendoanele de la picioarele monştrilor, înfigând lăncile în locurile vulnerabile de la gât, măcelărind haita înnebunită a lui Lantlu.

Fiind atent la duşman, Huon uitase de Graydon. Se repezise la baricadă şi se căţărase pe ea când s-a întors să se uite după el. A ezitat o secundă între grija pentru Graydon şi ura faţă de Lantlu. A sărit înapoi, l-a luat pe Graydon în braţe şi s-a îndreptat spre Templu.

În jurul lor sufla o briză, care aducea frigul din spaţiul cosmic. La atingerea ei, chinul lui Graydon a încetat şi acesta a ţâşnit din braţele lui Huon. S-a oprit o clipă, privind globurile luminoase. Strălucirea li se diminuase, iar un strat de întuneric le învăluia… devenea tot mai dens…

Globurile au dispărut…

Cei doi s-au repezit la baricadă. La capătul scărilor, cu spada muiată în sânge, cu trupul unui nobil în albastru la picioare, stătea Lantlu, eliberat, ca şi Graydon, de chin.

Pe pajişte, nobilii, emerii şi urzii se prinseseră într-o încăierare ucigătoare. Din haită nu mai rămăsese nimic, iar xinlii uriaşi fugiseră.

Graydon şi-a pus arma la umăr şi a ochit cu grijă. Înainte să apese pe trăgaci, Huon i-a smuls puşca din mână.

— E al meu, nu al tău! a strigat el şi a alergat pe scări, spre locul în care stăpânul dinozaurilor îl aştepta, rânjind şi pregătindu-şi sabia înroşită.

Cerul purpuriu a pulsat – o dată, de două ori, de trei ori – ca o inimă gigantică. Din el au picat, asemenea unor lilieci uriaşi, umbre negre, iar frigul a devenit tot mai aspru…

O vreme, Graydon s-a uitat la ploaia îngrozitoare. Umbrele păreau să se formeze chiar dincolo de tavanul de ceaţă purpurie. N-aveau contur, formă… Erau de un negru-intens, rupte parcă din mantia celei mai întunecate nopţi. Se roteau, se răsuceau în timp ce picau. Cădeau cu viteză, ca nişte rândunici în picaj. Se prăbuşeau peste câmpie, peste oamenii-şopârlă, emeri, nobili, fără deosebire.

A auzit zăngănitul sabiei lovind în sabie şi i-a văzut pe Huon şi pe Lantlu înfruntându-se, izbind cu lamele.

Între el şi aceştia s-a interpus o mulţime de indieni şi urzi care luptau. O umbră a picat peste ei, i-a învăluit, i-a ridicat şi i-a aruncat. I-a privit pe cei din grup. Nu mai luptau. Rămăseseră nemişcaţi. Apoi s-au clătinat şi au căzut… A alergat pe trepte şi s-a oprit lângă ei. Iarba era arsă, neagră. I-a atins pe luptători: erau ţepeni, reci ca gheaţa… A pipăit solul. Îngheţase.

S-a uitat la Huon. Sabia lui şuiera spre încheietura mâinii drepte a lui Lantlu. I-a atins-o şi i-a tăiat-o pe jumătate… Stăpânul dinozaurilor a urlat, a sărit înapoi, prinzând arma în mâna stângă.. Fără să-i pese de rană, s-a năpustit asupra lui Huon.

Dar acesta prevăzuse atacul. A făcut un pas lateral, iar când Lantlu s-a răsucit spre el, l-a străpuns în pântece. Apoi, cu o mişcare rapidă, l-a despicat până la piept.

Stăpânul dinozaurilor a scăpat sabia, l-a privit pe ucigaşul său, cu mâinile pe burtă, cu sângele curgându-i printre degete… Apoi a picat în genunchi… S-a prăbuşit…

O umbră cădea în tăcere, răsucindu-se… I-a învăluit iute pe amândoi…

Graydon a auzit ţipătul unei voci pe care n-a recunoscut-

o. Era a lui… S-a repezit spre ei…

Umbra s-a ridicat şi a ţâşnit, rotindu-se spre cer. Huon rămăsese rigid, privind în jos, la duşman.

Graydon l-a strigat şi i-a atins umărul rece ca gheaţa. La atingere, Huon s-a răsturnat, căzând peste cadavrul lui Lantlu.

Graydon a încremenit, uitându-se prosteşte în jur.

Ce erau luminile acelea? Forme înaripate din flăcări verzi, cu miez de incandescenţă… ieşind din aer, curgând din el… Încăierându-se cu umbrele…

Siluete de flăcări care luptau cu umbre ucigătoare… iar Huon era mort, sub un cer purpuriu…

Aşa cum prevăzuse el… Când se întâmplase asta? Cu multe ere în urmă…

Creierul îi amorţise… Şi disperarea… disperarea neagră ce-i încetinea bătăile inimii şi-l împiedica să respire… De unde venea acea maree întunecată? Nu simţise niciodată aşa ceva… şi ură… Ură rece… rece şi neîndurătoare, ca umbrele ucigaşe… împletită cu disperare… Ce ura atât de mult? Şi de ce? Dacă ar putea să-şi scuture amorţeala din creier…

Blestematele alea de siluete din flăcări! Erau peste tot… Fugeau şi emerii, şi urzii, şi cei din Vechea Rasă… Oamenii mei fugeau… învinşi… oamenii mei… Cum adică „oamenii mei“? Ce lumină blestemată! Ce noapte blestemată[13]! Expresia asta l-a scos din buimăceală. Ce naiba se întâmpla cu mintea lui? Sărmanul Huon! se întreba dacă Suarra ştia că-i aici, jos… Unde era Nimir? Ah, ştia pe cine ura atât de mult: pe Femeia-şarpe… monstrul ăla blestemat! Da, *Stăpâne întunecat, vin!*

Drace! Ce l-a făcut să spună asemenea cuvinte? Stăpâneşte-te, Nick Graydon! Nick Graydon din Philadelphia, absolvent al Facultăţii de Mine, Harvard, SUA… Stăpâneşte-te! Da, *da, Stăpâne întunecat… vin!*

L-a cuprins un braţ. A păşit înapoi, mârâind. De ce? Era Regor…

Regor! O parte din moartea târâtoare i-a părăsit creierul.

---

[13] Joc de cuvinte: *hell of a light - hell of a night* (n. tr.)

— Capul, Regor! Ceva nu-i în regulă!

— Da, băiete... o să fie bine... Vino cu Regor... hai la Suarra!

Suarra? Sigur că o să meargă la Suarra! Nu şi la Femeia-şarpe!

Nu, nu la ea! Nu era umană. *Nu la ea, Stăpâne întunecat!*

Se afla în Templu. Cum naiba ajunsese acolo? Ceva îl trăgea de zgardă. Îl conducea. Nu voia să meargă! De-acolo venea amorţeala... de la zgardă... Ah, trebuia să se ducă! Dar nu înainte de a-i povesti Suarrei totul, Iat-o! Nu şi Femeia-şarpe... Nu, *Stăpâne întunecat, n-o să... era* plăcut să simţi braţele Suarrei... Să-ţi laşi capul pe pieptul ei...

— Ţine-l strâns, Suarra! a spus Mama, calmă. Sărută-l, vorbeşte-i... Fă orice, dar să-şi dea seama că-i cu tine. Kon!

Omul-păianjen a ieşit din umbră, privind cu părere de rău spre Graydon, care mormăia.

— Supraveghează-l atent, Regor! Kon o să te ajute să-l ţii. Când va auzi întreaga chemare, puterea lui va depăşi orice limită. Dacă va fi nevoie, leagă-l! mai bine nu... Dar Nimir nu-l va avea! Ah, cât m-am temut de asta! Fii pregătit, Tyddo!

O sclipire verde, strălucitoare ca lumina zilei, umpluse întreaga Ţară Ascunsă. Umbrele ucigătoare dispăruseră, lumina purpurie nu se mai oglindea în nori. Din câmpia dintre Templu şi lac răsărise o coloană imensă de flăcări verzi, corozive. În timp ce se înălţa, vâjâia. Pulsa într-un ritm lent, regulat. În jurul circumferinţei şi la bază scânteiau fulgere, trosneau tunete, ca nişte torente de sticlă zdrobită.

La acea apariţie terifiantă, siluetele ce luptau pe pajişte şi pe câmpie au rămas nemişcate, apoi, cuprinse de panică, au fugit, căutând adăpost.

Din toate părţile au năvălit siluetele înaripate. Se scurgeau spre coloană, se topeau în ea, o alimentau...

— Ultima lui piesă, Tyddo, a şoptit Femeia-şarpe. Probabil cea mai puternică...

Stăpânul Nebuniei a înclinat din cap şi s-a aşezat lângă mecanismul din ţevi de cristal. Cele două discuri cu

strălucire de lumină selenară şi împletitură ca pânza de păianjen se roteau. Femeia-şarpe s-a târât la unul dintre ele, apoi la celălalt, manevrând manivelele de la baza lor. Încet, rotirea acestora a încetinit.

— Acum, să mă ajute strămoşii mei! a murmurat Adana.

Discurile s-au învârtit tot mai lent. Siluetele din flăcări ce alimentau columna s-au împuţinat… n-a mai apărut nici una…

Coloana ce pulsa s-a cutremurat şi, cu un zgomot tunător, s-a înălţat la o sută de picioare deasupra solului, apoi s-a prăbuşit peste amfiteatrul Făuritorilor-de-Vise. A săltat, mugind, din locul în care fusese scoica opalină…

S-a înălţat mai sus. A coborât printre copacii oraşului… Din nou, urletul tunător…

Discurile se opriseră. Coloana de flăcări năvălea spre Templu.

— Acum! a strigat Femeia-şarpe către Stăpânul Nebuniei.

Din mecanismul manevrat de Tyddo a ţâşnit un evantai de radiere violetă, îndreptat spre columna ce se apropia în viteză. A întâlnit-o, a reţinut-o şi s-a topit în ea. Aceasta s-a înclinat, s-a răsucit, s-a zbătut ca o fiinţă vie, să scape. S-au auzit un ţipăt puternic şi un trosnet de munţi ce se prăbuşeau.

Apoi, întuneric şi tăcere înfricoşătoare…

— Am reuşit! a oftat, uşurată, Mama. Slavă tuturor strămoşilor că am reuşit!

Graydon şi-a ridicat capul de pe pieptul Suarrei. Avea figura palidă, istovită, cu ochii daţi peste cap, încât pupilele erau aproape acoperite de pleoapele superioare. Părea că ascultă ceva…

Femeia-şarpe s-a apropiat de el şi l-a privit cu atenţie. Buzele lui se mişcau.

— Da, Stăpâne întunecat, ascult!

— E aproape… Ţine-l, Regor! Nu, lasă-l pe Kon!

A şerpuit spre cufărul ei, a scos din el sistrul cu globul de mercur, apoi un altul, mai mare, cu multe mărgele din aceeaşi substanţă sclipitoare. A mai luat un tub scurt din

cristal, în care lucea, închisă, o flacără purpurie, ca aceea din bastonul pe care-l folosise Stăpânul Nebuniei în Peştera înţelepciunii Pierdute. I-a întins lui Tyddo cel de-al doilea sistru.

Omul-păianjen l-a ridicat în braţe pe Graydon, care zăcea inert, dar parcă asculta ceva. Mama s-a ondulat spre el.

— Regor, a şoptit, precipitat, rămâi cu Suarra! Copilă, n-are rost să plângi! Nu poţi face nimic. Taci! a spus ea, poruncitor, când fata a întins braţele. Vreau să-ţi salvez iubitul şi să termin cu Nimir. Regor, Kon vine cu mine!

A clănţănit spre Omul-păianjen. Acesta, purtându-l pe Graydon, a păşit pe platforma mişcătoare, ce acoperea puţul strălucitor. Adana s-a strecurat lângă el şi s-a încolăcit, făcându-i loc Stăpânului Nebuniei. Platforma a coborât. Au ieşit în coridor.

Trupul lui Graydon s-a arcuit.

— Ascult! Vin, Stăpâne întunecat! a strigat el, zbătându-se în braţele Omului-păianjen.

— Da, a şuierat Femeia-şarpe, dar pe drumul meu, nu al lui Nimir. Pune-l jos, Kon! Lasă-l să plece!

Graydon, cu ochii încă daţi peste cap, s-a răsucit, ca un câine ce adulmecă urma. Apoi a rupt-o la fugă pe coridor, drept spre porticul Templului.

În urma lui, şerpuia Adana, cu sistrul ridicat într-o mână, iar în cealaltă cu tubul de foc violet. După ea, Stăpânul Nebuniei şi Kon. Au ajuns în coridorul ce ducea spre camera tronurilor. Din sistru a ieşit o rază îngustă şi a atins capul lui Graydon. Acesta s-a împleticit şi s-a întors. Raza a fulgerat din nou, pe deasupra sa, izbind peretele. O cortină de piatră s-a ridicat, dezvăluind un pasaj. Fasciculul l-a atins din nou pe Graydon, care a alergat în tunel.

— Bine! a răsuflat Mama.

Raza din sistru a deschis încă de două ori drumul. Graydon se grăbea. N-a privit niciodată înapoi, dar nu părea să-şi dea seama că era urmărit de cei trei. Imaginea era uluitoare: un om care alerga, iar după el trupul lung, strălucind roz-sidefiu, ondulându-se, al Femeii-şarpe, deasupra căruia se ridica figura-i minunată; silueta stacojie,

cu multe braţe, a Omului-păianjen;

— Faţa, plină de-o înţelepciune străveche, a Stăpânului Nebuniei, cu ochii lui tinereşti, sclipitori.

Graydon parcă plutea, ca un pai purtat de curent, ca un grăunte de fier atras de un magnet.

— Adana, Nimir nu ştie că-l urmărim? a întrebat Tyddo, cu o voce calmă.

— Nu, a răspuns Mama, la fel de liniştită. Când Nimir s-a ascuns de gândurile mele văzătoare, m-a ascuns, în acelaşi timp, şi pe mine de-ale lui. Nu mă poate vedea prin perdea, cum nu pot nici eu. Îl atrage pe om la sine, dar nu ştie cum vine. Doar că *vine.*

— Merge mai repede acum, a remarcat Stăpânul Nebuniei.

— Se apropie de Nimir, a spus Femeia-şarpe. Nu-l conduc eu, el mă ghidează. Tot ce fac e să-i deschid drumul cel mai scurt către cel care-l cheamă. Aha, aşa cum bănuiam!

Graydon alerga, orbeşte, către un zid compact. La atingerea razei sistrului, piatra s-a dat la o parte. Prin deschidere s-a scurs o lumină roşie-ruginie.

Au pătruns în bârlogul Umbrei.

Graydon a gonit mai iute, ca o umbră ce fugea prin beznă. În faţă a apărut stânca neagră. A alergat de-a lungul ei. A ajuns la capăt, a ocolit marginea… Se afla acum lângă peretele sculptat, cu estradă şi tron de marmură neagră.

Răspândiţi pe podeaua peşterii, întinşi pe burtă, sute de oameni-şopârlă! Femele şi tineri, împreună cu cei care supravieţuiseră Ragnarokului din faţa Templului şi se refugiaseră în peştera roşie. Amestecată cu duhoarea trupurilor lor, se simţea mireasma obscenă a grădinii Umbrei.

Iar pe tron, ghemuit, Nimir!

— Stăpâne întunecat, sunt aici!

Vocea lui Graydon era impersonală. S-a oprit, de parcă aştepta un ordin..

Ochii pali ai lui Nimir. Şi-au îndepărtat privirea de la rămăşiţele târâtoare ale hoardei. Trupul lui monstruos s-a

extins, s-a înălţat de pe tron. Braţele lui lungi, deformate, s-au întins cu lăcomie. Avea figura triumfătoare.

— Vino! a şoptit el şi, ca şi cum ar fi avut muşchii din arcuri de oţel, Graydon a sărit pe estradă.

— Nu! a strigat, strident, Femeia-şarpe.

Din sistrul înălţat, raza subţire a ţâşnit şi a lovit capul lui Graydon. Acesta s-a răsucit şi a căzut, aproape de picioarele lui Nimir.

Stăpânul Răului a zărit-o pe Femeia-şarpe şi a devenit brusc conştient de prezenţa ei, de parcă ar fi fost trasă o cortină ce-i despărţea. Ochii i-au fulgerat spre Stăpânul Nebuniei, spre Omul-păianjen, apoi au strălucit, dezvăluindu-şi focul diavolesc.

Şi-a îndreptat mâinile spre cingătoare, de unde a scos ceva ce sclipea ca o flacără verde îngheţată. Înainte de a apuca să ridice obiectul, Adana a îndreptat spre el tubul de cristal pe care-l ţinuse în mâna stângă. Din acesta a izbucnit o rază de-un violet-intens, care a lovit mâna lui Nimir şi ceea ce ţinea în ea. În acea clipă a avut loc o explozie ţiuitoare, iar un nor de atomi strălucitori, purpurii, s-au învârtejit în jurul ei, aruncându-i în sus pe Stăpânul Răului şi tronul său.

Femeia-şarpe a smuls sistrul cel mare din mâna Stăpânului Nebuniei. Din nenumăratele globuri micuţe s-a scurs o radiere selenară, s-a condensat într-o sferă cu diametrul de trei inci, ce sclipea orbitor. Aceasta a pătruns în vârtejul de ceaţă purpurie, în dreptul capului lui Nimir. A trecut prin ea, a izbit peretele sculptat în stâncă şi s-a răspândit pe suprafaţa lui. Zidul a început să crape, să se spargă, să se prăbuşească în fărâme, dintr-un capăt în altul, de sus până jos…

În locul în care fusese peretele, se deschidea gura neagră a unui tunel.

La atingerea sferei, ceaţa purpurie se dizolvase. Nimir stătea cu capul plecat, ghemuit pe podea, neatins de proiectilul Mamei, înainte ca aceasta să trimită altul, a apucat trupul lui Graydon, l-a azvârlit în spate ca pe un sac şi a fugit în întunericul din tunel.

Femeia-şarpe a şuierat, mânioasă. Încolăcirea ce-i purta trupul l-a săltat peste marginea estradei şi l-a vârât în deschiderea întunecată. Stăpânul Nebuniei şi Kon s-au grăbit după ea.

Nu aveau nevoie de lumină. Pentru ochii lor, ca şi pentru cei ai lui Nimir, întunericul şi lumina erau totuna. Brusc, la capătul coridorului s-a zărit silueta monstruoasă a lui Nimir. A devenit un contur şters, apoi a dispărut…

Tunelul ducea în Peştera Chipului. Se termina la capătul scărilor ciclopice, care formau calea spre Chip. Disperat, hăituit, Nimir se întorsese în temniţa lui.

Adana s-a oprit. Nimir ajunsese la jumătatea treptelor, ţinând strâns scutul din carne şi sânge viu. Prin furtuna de atomi luminoşi, ce se scurgeau din pereţii peşterii, Chipul uriaş privea gânditor… Din cercul de pe frunte curgeau încă stropi de sudoare de aur, din ochi se prelingeau lacrimi de aur, iar din colţurile gurii, bale de aur…

Dar ochii Chipului, din geme albastre, erau lipsiţi de viaţă. Străluceau, goi… Nu străbătea prin ei nici o privire întemniţată. Dispăruseră chemarea imperioasă, subtila promisiune de dominare…

Chipul privea indiferent, fără să vadă, pe deasupra lui Nimir, acel Nimir care locuise atât de mult timp în el…

Din gâtul Femeii-şarpe a ieşit un sunet melodios. I s-a răspuns de departe, de-acolo de unde podeaua peşterii mărginea adâncimile incomensurabile. Iar din spaţiul de deasupra abisului s-a ivit o pereche de şerpi înaripaţi.

Unul s-a prăvălit pe umerii Stăpânului Răului, izbindu-l în faţă cu aripile, iar celălalt i s-a încolăcit de picioare.

Stăpânul Răului s-a împleticit, i-a dat drumul lui Graydon şi a lovit aripile ce-l atacaseră.

Inelele din jurul picioarelor s-au strâns mai mult. Stăpânul Răului s-a prăbuşit, rostogolindu-se pe trepte. Trupul lui Graydon rămăsese nemişcat, acolo unde căzuse.

Femeia-şarpe a clănţănit. Omul-păianjen s-a repezit pe scară, l-a apucat pe Graydon, s-a grăbit înapoi şi l-a aşezat lângă Mama.

Aripile ce loveau şi inelele încolăcite ale şerpilor înaripaţi

s-au depărtat de Nimir. Acesta a sărit în picioare, repezindu-se spre Chip.

A ajuns la bărbie, dar s-a întors, înfruntând-o pe Adana. Stăteau, alături, două figuri ale Stăpânului Răului. Cea mare, din piatră, fără viaţă, indiferentă. Şi miniatura ei, ţesută din materia viselor şi din atomi ruginii, plină de trăire.

Nimir s-a lipit de bărbia de piatră, cu braţele întinse, privind spre Femeia-şarpe. În ochii vii, care semănau cu cei sclipitori de deasupra, nu se vedeau nici frică, nici rugăminţi de îndurare.

Doar ură şi ameninţare nemiloasă. N-au scos nici un cuvânt – nici ea, nici el.

Stăpânul Răului s-a întors şi a început să se caţăre pe piatră, ca o broască mare.

Adana a ridicat sistrul. A izbucnit o sferă incandescentă, iar după ea alta, şi alta… Prima a izbit Chipul în frunte, celelalte două, aproape simultan, în ochi şi în gură.

Au explodat şi s-au împrăştiat. Limbi de foc alb au pornit să lingă piatra. Chipul parcă rânjea, se strâmba. Apoi gura de rocă s-a clătinat…

A apărut cea de-a patra sferă. A lovit trupul care se căţăra al Stăpânului Răului, iar Chipul a fost acoperit de limbile de lumină albă.

Şi flăcările au dispărut..

Nu mai exista nici un Chip în abis! Doar o suprafaţă netedă, fumegândă, de piatră neagră…

Nu mai exista nici Stăpânul Răului! Doar o pată de atomi ruginii, lângă piatra arsă. Pata se mişca. Încerca să se caţăre…

Altă sferă a lovit-o. Limbile albe au lins-o…

Roca a rămas curată!

Sferă după sferă au ţâşnit din sistru. Au lovit pereţii peşterii, iar furtuna de atomi sclipitori a murit. Florile şi fructele din bijuterii, de pe pereţi, s-au veştejit, au căzut…

Peştera în care fusese Chipul din abis devenea tot mai întunecată…

O beznă densă a umplut-o…

Vocea Femeii-şarpe s-a înălţat într-un şuierat lung, sălbatic, un sunet trâmbiţat de triumf.

S-a întors spre Omul-păianjen şi i l-a arătat pe Graydon. A întors spatele mormântului întunecat al Stăpânului Răului, apoi a şerpuit prin intrarea în pasajul de trecere.

În urma ei, mergeau Stăpânul Nebuniei şi Kon, care ţinea trupul lui Graydon la piept, ca pe un copil, alintându-l cu buzele, fredonându-i în urechile ce nu auzeau…

27. DESPĂRŢIREA DE MAMA-ŞARPE

Abia după cinci zile, Graydon a deschis ochii şi şi-a recăpătat cunoştinţa. În tot acest timp, zăcuse în sălaşul Mamei-Şarpe, îngrijit de Suarra. Mama nu voise să-i scoată zgarda lui Nimir de la gât.

— Nu sunt sigură, răspunsese ea rugăminţilor fetei şi ale lui Regor, care insistaseră să-l scape pe Graydon de ea, dar nu cred că-i face vreun rău. Dacă l-ar ameninţa cu ceva, i-aş scoate-o imediat. Însă a existat o legătură... o legătură puternică între el şi Nimir. Poate a mai rămas... Nu sunt încă sigură că acela pe care-l ştiu drept Nimir a fost absorbit complet în ceea ce l-a îndepărtat de-aici... Nu ştiu ce a fost Umbra aia... Dar, dacă a supravieţuit ceva din ea, va fi atrasă de acest simbol, va încerca să intre în Graydon prin intermediul zgărzii... Dacă n-a rămas nimic din Nimir, acest obiect nu-i poate face nici un rău. Până când o să mă lămuresc, o s-o poarte în continuare...

Şi cu asta a încheiat discuţia. În prima zi, Graydon nu-şi găsea odihna, mormăind despre Stăpânul întunecat, ascultând de parcă auzea cuvinte, vorbind, când şi când, cuiva nevăzut. Doar Femeia-şarpe ştia dacă avea de-a face cu o rămăşiţă rătăcitoare a lui Nimir sau cu o fantasmă a minţii sale bolnave... Neliniştea şi mormăitul au tot crescut, până în cea de-a doua noapte. Mama venea, se încolăcea lângă Graydon şi-i examina cu atenţie ochii.

În momentul în care zbuciumul a atins culmea, l-a rugat pe Regor să aşeze trupul gol în culcuşul ei de perne. Apoi a luat sistrul cel mic şi l-a ţinut deasupra frunţii acestuia. Din instrument a început să se scurgă o lumină blândă. A rotit sistrul în jurul lui, scăldându-l, din cap până-n picioare, în lumină. În cea de-a treia zi, Graydon a fost mult mai liniştit. Noaptea, Mama l-a examinat amănunţit, a înclinat din cap, mulţumită, şi a trimis o rază puternică din sistru spre zgardă. Graydon a gemut slab, a încercat să ridice mâini tremurătoare, ca şi cum s-ar fi apărat.

— Ţine-i mâinile, Regor! a spus Mama, impasibilă.

Din sistru a izbucnit un fascicul mai puternic. Zgarda Stăpânului Răului şi-a pierdut strălucirea, devenind de-un cafeniu şters. Mama a prins-o în mână şi a frânt-o. Zgarda s-a transformat, sub degetele ei, în pulbere… îndată, Graydon s-a relaxat şi s-a cufundat într-un somn normal, profund.

În dimineaţa celei de-a cincea zi, s-a trezit. Suarra şi Regor stăteau lângă el. A încercat să se ridice, dar era prea slăbit… Se scursese toată puterea din el… Mintea îi devenise însă limpede, precum cristalul.

— Ştiu că o să vă împotriviţi, a grăit el, zâmbind, fără vlagă, dar va fi zadarnic. Mă simt de parcă m-ar fi măcinat douăsprezece mori, mi-e foarte rău, însă n-o să închid ochii la loc până când nu aflu totul. În primul rând, ce s-a întâmplat cu Nimir.

I-au povestit despre hăituirea Stăpânului Răului, despre sfârşitul acestuia în Peştera Chipului, aşa cum aflaseră de la Mama.

— După aceea, a continuat Regor, a topit tunelul prin care ieşise Nimir, ca să fie închis pentru veşnicie. A distrus tronul şi estrada, precum şi grădina aceea bizară, care a ţipat şi s-a văitat, în timp ce o lingeau limbile de foc…

— Grădina aceea era rea, a zis Suarra. Rea dincolo de orice închipuire, aşa a spus Mama. Numai pentru crearea ei, Nimir merita anihilarea. Dar ce vrăji a făcut acolo, la ce-o folosea sau cu ce scop o plănuise… n-a vrut să-mi explice.

— Urzii au fugit din peştera roşie, a continuat povestirea Regor. Cei care au scăpat s-au ascuns în adâncul peşterilor lor. Iar trei dintre ei s-au întors în Templu, aducându-te pe tine. În ziua următoare, Mama a făcut socoteala a ceea ce a rămas din vechiul Yu-Atlanchi. Dintre apărătorii Templului, din Vechea Rasă, supravieţuiseră vreo sută. Cei care luptaseră pentru Lantlu au trimis un reprezentant la Mama, cerând armistiţiu şi iertare. I-a chemat în faţa ei, a ucis câţiva şi s-a milostivit de ceilalţi. Cred că la fel de mulţi sunt şi cei care, ştiind că nu se pot aştepta la milă, s-au ascuns prin peşteri şi păduri, devenind proscrişi. Aşa cum

fuseserăm noi, înainte de sosirea ta, Graydon…

I-a trezit pe Făuritorii-de-Vise care rămăseseră nevătămaţi după bătălie şi i-a chemat în camera tronurilor. Mai bine-zis, pe cei mai mulţi, pentru că a ordonat ca unii să fie ucişi îndată ce-au fost găsiţi. I-a pus să aleagă între renunţarea la visele lor şi deschiderea Porţilor Vieţii şi Morţii, sau moartea imediată. Vreo cincizeci au preferat să trăiască, dar ceilalţi n-au găsit nimic atrăgător în asta. Li s-a permis să se întoarcă la casele lor, să intre în lumea favorită a fantasmelor. Iar după aceea, încetul cu încetul, ei şi lumile lor au încetat să existe…

Dintre şerpii înaripaţi, Vestitorii Mamei, n-au supravieţuit nici un sfert. Au rămas vreo mie de emeri… Mă refer la bărbaţi. Majoritatea n-a luat parte la luptă. Soldaţii noştri şi ai lui Lantlu au dispărut aproape cu toţii. Umbrele lui Nimir şi flăcările Mamei nu făceau deosebire între prieteni şi duşmani… Acum două zile, la ordinul Adanei, ceata de emeri a fost trimisă în peşteri, să-i extermine pe ultimii urzi. A, da! Vreo şase xinli de vânătoare şi tot atâţia de călărie au scăpat. Pe primii, îi urmărim ca să-i ucidem. Pe cei din urmă, vrem să-i păstrăm.

Asta-i tot. Vom lua viaţa de la capăt în Yu-Atlanchi, cu vreo trei sute de oameni din Vechea Rasă, dintre care mai mult de jumătate o formează femeile. Toţi au renunţat la nemurire. Mama a declarat că, de-acum încolo, Porţile vor rămâne larg deschise. E bine că femeile sunt mai numeroase, a adăugat, gânditor, Regor. Mai bine decât să fi fost majoritatea bărbaţi…

Graydon a închis ochii, meditând la cele auzite. Femeia-şarpe se dovedise eficientă, din momentul în care fusese stârnită! Fără milă! I-a văzut pe Făuritorii-de-Vise învăluiţi în pânza mirajelor lor, atât de reale… Spera ca acela care crease ţesătura de vis a lumii miraculoase din culori alesese viaţa… Zumzet şi lumină care înnebuneau… cum obţinuse Nimir aşa ceva? Presupunea că prin manevrarea razelor infraroşii… Unde ale luminii din spectrul inferior legate, într-un fel, transformate în vibraţie sonică… Era sigur că ambele făcuseră parte din acelaşi fenomen. Dar

diadema de sori mărunţi a Mamei? Manevrarea altor unde, care le anulaseră pe cele ale lui Nimir… Dar cum de-l salvase zgarda de unele, şi nu-l protejase de celelalte? Un fel de receptor… acordat pe lungimea de undă a lui Nimir…

S-a cufundat într-un somn adânc.

Câteva zile, n-a ştiut nimic despre Femeia-şarpe. Se dusese în peşteri, îi spusese Suarra, împreună cu Stăpânul Nebuniei şi cu Omul-păianjen, în litiera ei purtată de femei, păzită doar de Vestitori…

Încetul cu încetul, au început să-i revină puterile. Într-o zi, a fost plimbat cu litiera împreună cu Suarra. Câmpia dintre Templu şi lac, cândva înflorită, era neagră şi pustie, arsă de umbrele îngheţate şi de coloana de flăcări. Un strat subţire de praf impalpabil marca locul în care fusese amfiteatrul Făuritorilor-de-Vise. Mulţi copaci se uscaseră sau se veştejiseră… Acolo unde stâlpul de foc se abătuse asupra oraşului, rămăsese un spaţiu circular, cu diametrul de două mii de picioare, în care locuinţele şi vegetaţia se transformaseră în cenuşă fină.

A întrebat-o pe Suarra ce-au făcut cu morţii. I-a spus că emerii i-au strâns în grămezi şi au fost arşi, transformaţi în pulbere, cu ajutorul unei instalaţii a Mamei. Huon se odihnea alături de strămoşii lui, în Peştera Morţii…

I-a cerut fetei ca purtătorii litierei să se întoarcă în Templu. Acolo, în tăcerea camerei tronurilor, şi-a regăsit pacea…

Mama a revenit în ziua următoare, şi, zilnic, pe durata unei săptămâni, Graydon a petrecut multe ore alături de ea. Răspunzându-i nenumăratelor întrebări, povestindu-i amănunţit despre viaţa oamenilor de dincolo de barieră, obiceiurile şi aspiraţiile lor. De data asta, şi privind războaiele lor, zeii şi lunga istorie a rasei, începând cu primele focuri aprinse de oamenii de Cro-Magnon în peşteri, cu douăzeci şi cinci de mii de ani în urmă. Apoi i-a relatat şi despre situaţia raselor – albă, galbenă, neagră sau cafenie –, despre ticăloasele experienţe ale Rusiei în privinţa comunismului sau despre neliniştile din Asia, apărute printre chinezi şi indieni.

O vreme. Mama nu i-a mai pus întrebări şi i-a povestit, la rândul ei, despre civilizaţia uitată, pe care o întemeiase această rasă bizară, şi despre felul în care luase fiinţă. Apoi a istorisit despre alte civilizaţii şi rase dispărute, îngropate fără urmă sub pulberea timpului. I-a prezentat ştiinţe atât de avansate faţă de cea cunoscută de el, pe cât era geometria einsteiniană faţă de cea euclidiană. Şi concepţii legate de spirit, materie şi energie care l-au uluit.

— Nimic din ceea ce-ai văzut nu avea tangenţă cu vrăjitoria sau magia. Orice manifestare a fost o manevrare conştientă a unor forţe naturale. Umbrele ucigătoare? O energie anume, supusă, prin mijloace mecanice, voinţei lui Nimir. Să folosesc cuvinte pe care le înţelegi: vârtejuri eterice, puteri condensate din oceanul universal de energie de deasupra noastră, din care provin energia, inteligenţa şi tot ce denumeşti materie. Siluetele de flăcări pe care le-am trimis în întâmpinarea lor? Sunt o altă forţă înlănţuită, care a neutralizat umbrele. Stâlpul de flăcări? E ultima piesă a lui Nimir, singura de care m-am temut cu adevărat. Prin viteza cu care a ieşit din ceea ce dăduse substanţă umbrelor, a disturbat puternic interacţiunea dintre cele două forţe şi m-a dezechilibrat. A sperat că, înainte de a-mi recăpăta controlul asupra uluitoarei energii eliberate, care s-a materializat sub formă de stâlp, mă va înfrânge. Şi a fost la un pas de reuşită… A tăcut un timp, căutând să ajungă la o anumită decizie. Apoi s-a ridicat. Du-te cu Suarra, copile! Distraţi-vă! N-am nevoie de voi două zile.

Şi când s-au scurs cele două zile, au fost chemaţi la Mama de către Regor. Au găsit-o încolăcită în culcuşul din camera ei, privindu-se încântată în oglindă, în timp ce Suarra o coafa. Locuinţa părea ciudat de goală, despuiată… Iar ochii Suarrei erau ceţoşi, înlăcrimaţi… Stăpânul Nebuniei le ţinea companie. Mama a lăsat oglinda jos şi i-a întins mâna lui Graydon să i-o sărute.

— Te voi părăsi, copile, a început ea, fără nici un preambul. Sunt obosită. Voi dormi mult, mult timp… Nu mă privi aşa uimit şi nefericit! N-am de gând să mor. Nu cunosc altă lume în care să mă duc. Dar n-am intenţia să

îmbătrânesc (ochii ei au surprins expresia, necontrolată, a lui Graydon, care se gândea la vârsta ei de mii de ani). Adică n-am intenţia să arăt bătrână. Voi dormi şi mă voi reface… pe mine şi aspectul meu. Acesta-i obiceiul Poporului Vechi. Iată ce am hotărât. N-au rămas prea mulţi în Yu-Atlanchi, dar, în curând, se vor înmulţi. Am încredere în rasa ta. Tu şi Regor veţi conduce, iar Tyddo vă va ajuta. Nimir a dispărut pentru totdeauna. Pe adepţii lui care se ascund – proscrişii – să-i distrugeţi cât mai repede. Nu lăsaţi nici o rămăşiţă a lui sau a lui Lantlu. Dacă se iveşte iarăşi vreun Făuritor-de-Vise, ucideţi-l! în astea constă pericolul. Suarra! încetează cu plânsul! Mă tragi de păr! S-a privit din nou în oglindă. Ţi-am spus că n-am de gând să mor, a continuat Mama. Şi nu intenţionez nici să nu mă simt bine în timpul somnului. Am reflectat mult la oamenii despre care mi-ai povestit, Graydon. Nu mă îndoiesc că printre ei se află persoane demne de respect, aşa cum eşti tu. Dar, în ansamblu, mă irită, nu-mi plac. Nu vreau să sape împrejurul locului în care dorm, să folosească explozibilii lor sau să construiască – oare cum le-ai zis? — zgârie-nori peste mine. Nici să scormonească prin peşteri după comori sau să caute lucruri pe care mai bine nu le-ar cunoaşte. Şi cu care nici n-ar şti ce să facă, dacă le-ar găsi… Nu doresc să fie invadată Ţara Ascunsă. De aceea, în ultimele două zile, am avut grijă să nu se întâmple aşa ceva. Am distrus multe dintre obiectele luate de Nimir din Peştera înţelepciunii Pierdute, inclusiv aparatul care generează umbrele ucigătoare. Am sfărâmat şi cele două discuri care chemau siluetele de flăcări. Nu aveţi nevoie de ele. Sper că nici eu…

I-am trimis pe Vestitori să păzească dincolo de barieră. Mai ales acele nave zburătoare care pot trece peste orice obstacol… Le vor doborî fără milă şi-i vor ucide pe cei care vor supravieţui prăbuşirii. Nici un ochi nu va zări Yu-Atlanchi ca să aducă aici armate puternice şi să-mi tulbure somnul. Nu vreau să-ţi rănesc simţămintele, copile, dar această hotărâre e irevocabilă. Definitivă. Şi aşa va rămâne! a mai spus Femeia-şarpe.

Graydon nu s-a îndoit că, neîndurătoare cum fusese

atunci când făgăduise acest lucru, o să aibă grijă să i se îndeplinească dorinţa.

— Iar dacă, prin vreo descoperire nouă, Vestitorii mei vor fi învinşi, Tyddo mă va trezi. Iar pe mine nu mă vor învinge! Fii sigur de asta! Şi-a admirat iar părul. Suarra, e foarte bine! Ah, cât de obosită sunt! A căscat, cu limba mică, ascuţită, fâlfâindu-i în gura stacojie, în formă de inimă. Totul a fost foarte distractiv, dar atât de obositor... Cred, a adăugat ea, privindu-se în oglindă, că mi-au apărut nişte riduri! Aaaah! E timpul să dorm!

Şi-a îndreptat privirea înceţoşată spre fata care plângea. Oricare nevoie ar fi obligat-o să plece, Graydon a simţit că, în sufletul ei, nu era atât de liniştită, pe cât se străduia să pară.

— Copii, a spus Mama, cu braţele în jurul Suarrei. Veniţi cu mine. În drum, voi închide camera în care se află Poarta Vieţii şi a Morţii. O veţi vedea şi voi, cu ocazia asta.

I-a făcut semn Suarrei. La atingerea fetei, zidul opus uşii s-a deschis. Trupul stacojiu al lui Kon s-a strecurat în cameră, urmat de patru din rasa lui, care transportau litiera Mamei. Aceasta a aruncat o ultimă privire în oglindă, apoi şi-a târât inelele pe pernele lecticii. Au plecat, cu Kon în frunte. Regor şi Graydon încadrau litiera, Suarra stătea alături de Mama, cu capul la pieptul ei, iar la urmă Stăpânul Nebuniei. Au pătruns într-o cameră uriaşă, au trecut prin zidul îndepărtat al acesteia, apoi au coborât pe o rampă lată...

Şi au coborât, au tot coborât... mult sub fundaţia Templului. Au ajuns la un alcov nu prea adânc, ce se curba în zidul tunelului. Aici, Mama le-a făcut semn purtătorilor, care s-au oprit. Femeia-şarpe a întins mâna cu sistrul cel mic. O rază slabă a atins peretele. A apărut o deschizătură ovală, de parcă raza topise piatra... I-a făcut semn lui Graydon şi a desprins fata de la pieptul ei, ca să poată vedea.

Au privit prin deschizătură, într-o încăpere ce arăta ca o jumătate de perlă gigantică. Podeaua circulară avea diametrul de vreo douăzeci de yarzi. Camera era inundată

de o lumină limpede, trandafirie, ca şi cum dincolo de pereţii ei curbaţi ar fi strălucit soarele. Podeaua era din obsidian negru. În încăpere se găseau două bazine ovale, lungi de douăzeci de picioare şi late de zece. Între ele, o bancă din aceeaşi substanţă neagră, sticloasă, pe care se vedea conturul unui corp omenesc, de parcă ar fi fost apăsat pe ea un trup perfect, în timp ce materialul era încă maleabil şi, întărindu-se, păstrase amprenta.

Un bazin era plin cu apă, dacă era apă, pentru că arăta ca un vin roz foarte deschis, străbătut de bule şi vârtejuri de aceeaşi culoare, dar mai intensă. Lichidul din cel de-al doilea bazin avea aspect incolor, transparent, liniştit. Înspăimântător în liniştea lui…

În timp ce priveau, acel calm a fost disturbat. Ceva se apropia de suprafaţă, venind din adânc… Iar când a atins suprafaţa, lichidul din bazinul roz a început să se agite şi el. Bulele şi vârtejurile jubilau, dansau…

Din fiecare bazin s-a ridicat o bulă ce s-a întins lent, până l-a acoperit în întregime, ca o cupolă.

Bula roz şi cea limpede ca un cristal s-au spart. O ceaţă în culorile curcubeului a umplut camera, acoperind podeaua şi banca. Prin ea treceau particule mărunte, rapide, de lumină irizantă. A pulsat câteva secunde, apoi a dispărut.

Femeia-şarpe a înălţat sistrul şi a trimis o rază în bazinul liniştit. Lichidul s-a zbătut, ca o inimă vie. Transparenţa i s-a întunecat. Un nor de bule mici s-a repezit la suprafaţă, de parcă ar fi încercat să scape de rază. Baloanele s-au spart cu un oftat slab, încărcat de regrete… Bazinul şi-a recăpătat liniştea, dar calmul ameninţător dispăruse…

Raza sistrului a plonjat în bazinul roz. În adâncul acestuia s-a produs o învârtejire frenetică. Iarăşi, norul de bule, şi iarăşi bulele s-au spart, oftând… Apoi, bazinul a rămas netulburat, mort…

— Am terminat, a spus, cu voce impersonală, Femeia-şarpe.

Figura ei arăta obosită, cu buzele palide şi ochii ca de piatră…

A îndreptat sistrul spre deschizătură. Zidul s-a ivit din

nou, parcă născut din aer… Le-a făcut semn oamenilor-păianjen, care şi-au reluat drumul, în tăcere.

Au ajuns la altă nişă. Sub raza sistrului, zidul s-a desfăcut într-un portic scund, circular. Au intrat într-o încăpere rotundă, cum era cea cu bazine, dar pe jumătate ca mărime. O lumină difuză, albastră, izvora din pereţi, focalizându-se spre un culcuş imens, din perne. De-a lungul zidurilor, se aliniau mai multe cuiere. În rest, nimic. Graydon a simţit o aromă uşor acrişoară, ciudat de proaspătă.

Femeia-şarpe a alunecat din litieră şi s-a încolăcit pe perne. Când s-a uitat la ei, din ochii săi purpurii se scurgeau lacrimi, ce i se rostogoleau pe obraji… I-a înmânat sistrul Stăpânului Nebuniei, a tras-o pe Suarra lângă ea, apoi l-a chemat pe Graydon şi a apropiat buzele acestuia de-ale fetei…

Apoi, brusc, l-a îndepărtat uşor de ea, s-a aplecat şi i-a sărutat pe amândoi pe gură, după care i-a privit cu ironie, dar binevoitoare, râzând cu trilul ei de pasăre.

— Treziţi-mă, să-l pot vedea pe primul vostru născut!

Le-a făcut semn să plece, s-a întins pe perne, apoi a căscat… Ochii i s-au închis şi-a mişcat capul o dată sau de două ori, după care şi-a făcut loc în culcuş, somnoroasă, căutând o poziţie mai comodă…

Dar când Graydon se pregătea să plece, a avut impresia că figura ei începuse să se schimbe… că frumuseţea nepământească dispărea… ca un voal în cădere…

A întors capul, hotărât să nu se uite înapoi… să lase această suspiciune nelămurită… să şi-o amintească pe Mama aşa cum dorise ea să fie văzută…

Au ieşit pe uşa scundă. Suarra se ghemuise lângă Graydon, plângând. Stăpânul Nebuniei a înălţat sistrul… piatra portalului s-a închis…

Camera tainică în care dormea Mama-Şarpe fusese ferecată.